डॅनिएल इ. बर्नहार्डत

देवाच्या

स्वभावाचे तत्व

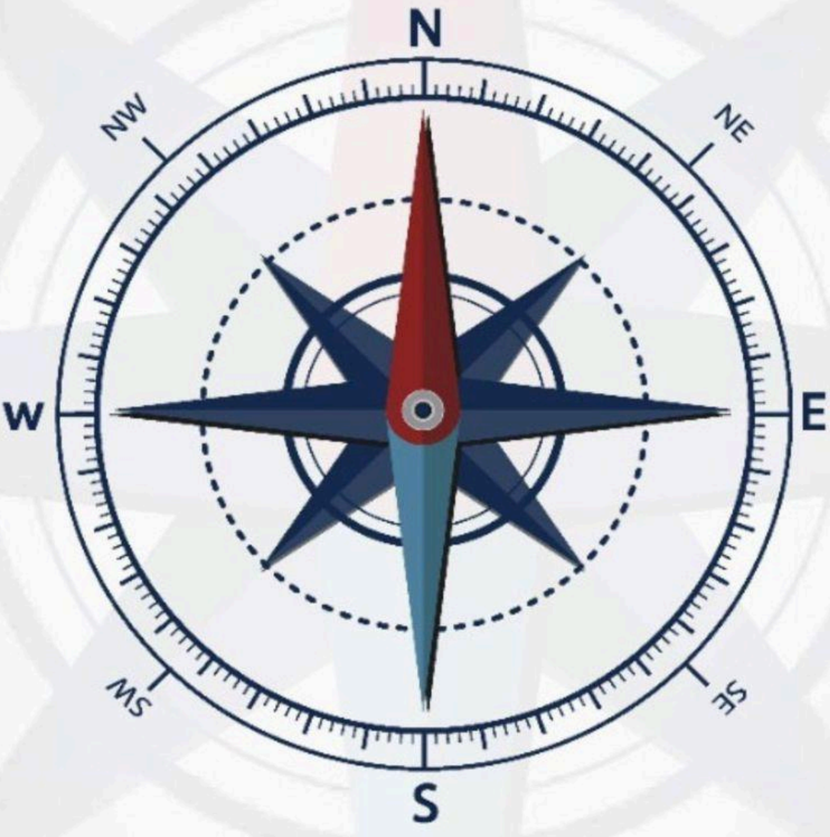

www.maranathamedia.com

अनुक्रमणिका

कृतज्ञता......4
परिचय......5
1. ख्रिस्त, पित्याची प्रतिमा......8
2. मृत्यू आणि जीवन......15
3. स्वातंत्र्य आणि बळाचा वापर......27
4. उल्लंघन...... 40
5. देवाचे विचित्र कृत्य......51
6. देवाचा क्रोध...... 60
7. पापाचे वेतन...... 79
8. देवदूतांची संस्था...... 116
9. पृथ्वीचे अधिपत्य...... 140
10. देवाचे करार आणि त्याची अनुमत इच्छाशक्ती...... 161
11. सर्वांचे तारण होईल का?...... 179
12. अदृश्य क्रूस...... 203
निष्कर्ष......228

कृतज्ञता

माझ्या प्रिय मुलांकरिता, लुकास आणि साराह, तसेच माझ्या अत्यंत प्रिय पत्नी मार्लीस हिला समर्पित.

हे पुस्तक बेंजामिन क्रॅमलिच आणि कार्लोस हर्नांडेज यांच्या योगदानामुळे समृद्ध झाले आहे; ज्यांच्याशिवाय हे शक्य झाले नसते.

हे कार्य लेआँद्रो पेना, रेने बर्नहार्ट आणि रोबर्टो काल्बरमॅटर यांच्या योगदान व सूचनांमुळे आशीर्वादित आणि समृद्ध झाले आहे.

आपल्या प्रेमळ स्वर्गीय पित्यास आणि त्याच्या प्रिय पुत्रास त्यांच्या प्रेमाच्या प्रकाशा बद्दल धन्यवाद.

१० एप्रिल, २०२२, ब्युनोस आयर्स,अर्जेंटिना.

परिचय

अलीकडच्या काही वर्षांपासून ख्रिस्त हा देवाचा संपूर्ण प्रकटीकरण आहे — म्हणजे देव खरोखरच आपला पिता आहे — या सत्याच्या परिणामांना आपल्या विचारांमध्ये महत्त्वाचे स्थान मिळू लागले आहे. कोणत्या अर्थाने देव आपला पिता आहे? तो नेहमीच आपला पिता आहे का? मानवी पितृत्वाची तुलना दैवी पितृत्वाशी करता येते का?

ख्रिस्ताने स्वतः देव आपल्या मानवी मुलांना किती आशीर्वाद देण्यासाठी तयार आहे हे सांगताना, त्या पितृत्वाच्या इच्छेला नश्वर मानवी पित्याच्या दयाळूपणा पेक्षा कितीतरी श्रेष्ठ असे दर्शवले. प्रभू येशू मान्य करतो की मानवी पित्यांना त्यांच्या मुलांबद्दल सामान्यतः प्रेमळ आपुलकी असते; परंतु मानवजातीसाठी देवाच्या प्रेमळ काळजीच्या तुलनेत ते तितकंच खाली आहे, जितकं पृथ्वी आकाशापासून दूर आहे. येशू प्रश्न विचारतो: जर पापी मनुष्यसुद्धा आपल्या मुलांवर इतके प्रेम करू शकतो, तर मग देव किती अधिक प्रेम करील—ज्याने स्वतः मानवी प्रेम आणि पितृत्व निर्माण केले आहे?

जेव्हा आपण देवाच्या पितृतुल्य प्रेमाचा विचार करतो, तेव्हा आपले विचार शास्त्रांमधील त्या पद्धतींकडे वळतात ज्याद्वारे देव आपल्या बंडखोर मुलांशी वागतो. अशा प्रसंगांत देव अजूनही पिता राहतो का? देव आणि त्याचे राज्य त्या मुलांशी कसे वागते जे त्याच्या बोलावण्याला व त्याच्या व्यवस्थेला बंड करतात? देव काय करतो? तो ते कसे करतो? या प्रश्नांची उत्तरे शोधण्याच्या या प्रवासात आपण आपल्या प्रत्येकावर असलेल्या आपल्या स्वर्गीय पित्याच्या दयाळूपणाचे, करुणेचे आणि प्रेमाचे आकलन करू लागतो.

आपण त्याच्या वर्तनातील सौंदर्य शोधतो. त्याच्या स्वभावातील संतुलनाचे सौंदर्य आणि मोहकता आपण पाहतो. हे पुस्तक आपल्या स्वर्गीय पित्यामध्ये आपण जे पाहिले आहे ते दाखवण्याचा प्रयत्न करते.जेव्हा आपण या अभ्यासात अधिक खोलवर जातो, तेव्हा एखाद्या विषयावरील प्रत्येक विधान—पूर्णपणे प्रत्येक विधान—समाविष्ट करण्याचे अत्यंत महत्त्व आपल्याला लक्षात येते. इतकेच नव्हे तर त्या विषयावर असलेली प्रत्येक वचने समाविष्ट करून, सर्व पुरावे एकमेकांशी सुसंगत होणारे आकलन प्राप्त करणेही आवश्यक आहे. त्या विषयावर असलेला प्रत्येक मजकूर त्या विषयावर नवे प्रकाश आणि नवा दृष्टीकोन टाकतो, म्हणूनच निष्कर्ष काढण्यापूर्वी त्याचा समावेश करणे आवश्यक आहे.हे खरे आहे हे माहीत असून, ते एका पुस्तकात पूर्णपणे मांडणे अशक्य आहे. तथापि, काही तत्त्वे अशी आहेत जी कधीही आपली सत्यता गमावत नाहीत आणि जी या पृथ्वीवरील प्रत्येक मानवाच्या इतिहासातून वाहत आलेली आहेत, हे आपण पाहतो. देवाच्या स्वभावाच्या तत्त्वांवर आधारित हा लहानसा निबंध या आशेने तयार केला आहे की तो अभ्यासासाठी एक प्रारंभबिंदू ठरेल आणि प्रामाणिक विद्यार्थ्याला शास्त्रांचे केवळ वरवरचे वाचन टाळून त्याखाली दडलेली सत्याची रत्ने शोधण्यासाठी आणि गोळा करण्यासाठी प्रेरित करील.हे कार्य तयार करताना आम्ही प्रामुख्याने *किंग जेम्स* आवृत्तीचा वापर केला आहे. दुसरी आवृत्ती वापरली असल्यास त्याची नोंद केली आहे. याशिवाय, हे कार्य सातव्या दिवसाचे ॲडव्हेंटिस्ट यांच्या हाती पोहोचणार असल्यामुळे...बंधूंनो,अभ्यासाला पूरक आणि समृद्ध करण्यासाठी एलेन व्हाईट यांचे उद्धरण विचारार्थ समाविष्ट केले आहेत.ह्या पुस्तकाची रचना खालीलप्रमाणे आहे: प्रथम, विचाराधीन विषय किंवा समज सादर करणारी बायबलची वचने. ग्रंथांच्या प्रत्येक विभागात त्यातून घेतलेले निष्कर्ष सादर केले आहेत, प्रत्येक प्रकरणात बायबलमधील ग्रंथांचे अनेक विभाग आहेत. दुसरे म्हणजे, एलेन व्हाईटकडून उद्धरण जोडले आहेत जे पूर्वी वाचलेल्या ग्रंथांवर आणि निष्कर्षांवर टिप्पण्या सादर करतात. ते प्रत्येक अध्यायाच्या शेवटी आहेत आणि एकच विभाग आहेत. काही प्रकरणांमध्ये उद्धरणांमध्ये काही भाषा जोडले गेले आहे. आम्हाला आशा आहे की देव तुम्हाला आशीर्वाद देईल आणि बायबलमधील उतारे सामायिक केल्या जाणाऱ्या अभ्यासात आणि प्रतिबिंबित करण्यात मार्गदर्शन करेल.प्रामाणिकपणेतुमचे,

डॅनियल बर्नहार्ट

1. ख्रिस्त, पित्याची प्रतिमा

मत्तय ११:२७ माझ्या पित्याने माझ्या हाती सर्वकाही दिले आहे आणि पित्यावाचून पुत्राला कोणी ओळखत नाही, आणि पुत्रावाचून व ज्या कोणास त्याला प्रकट करण्याची पुत्राची इच्छा असेल, त्याच्यावाचून पित्याला कोणी ओळखत नाही. योहान १:१८ देवाला कोणीही कधीच पाहिले नाही; जो एकुलता एक जन्मलेला पुत्र देवपित्याच्या उराशी असतो त्याने त्याला प्रकट केले आहे.योहान १७:४जे काम तू मला करायला दिलेस ते पुरे करून मी पृथ्वीवर तुझा गौरव केला आहेजे लोक तू मला जगातून दिलेस त्यांना मी तुझे नाव प्रकट केले; ते तुझे होते आणि तू ते मला दिलेस; आणि त्यांनी तुझे वचन पाळले आहे.मी तुझे नाव त्यांना कळवले आहे आणि कळवीन; ह्यासाठी की, जी प्रीती तू माझ्यावर केलीस ती त्यांच्यामध्ये असावी आणि मी त्यांच्यामध्ये असावे.”

योहान१४:९ येशूने त्याला म्हटले : “फिलिप्पा, मी इतका काळ तुमच्याजवळ असूनही तू मला ओळखत नाहीस काय? ज्याने मला पाहिले आहे त्याने पित्याला पाहिले आहे; तर ‘आम्हांला पिता दाखवा’ असे तू कसे म्हणतोस?

निष्कर्ष:

- आपण देवाला कसे ओळखतो?
- पुत्राशिवाय कोणीही पित्याला जाणत नाही. पिता कोण आहे हे प्रकट करून ओळख करून देणारा पुत्रच आहे.
- जो पुत्राला पाहतो तो पित्याला पाहतो.
- पुत्राने पित्याचे गौरव केले, त्याला महान केले आणि प्रकट केले.
- पुत्राने पित्याचे नाव प्रकट केले, ज्ञात केले आणि आपल्या जीवनातून दर्शविले.
- नावाचा अर्थ वर्ण:

निर्गम ३४:५ तेव्हा परमेश्वर मेघातून उतरला व तेथे त्याच्याजवळ उभा राहिला, आणि त्याने ‘परमेश्वर’ ह्या नावाची घोषणा केली. परमेश्वराने त्याच्या समोरून

जाताना अशी घोषणा केली : “परमेश्वर, परमेश्वर, दयाळू व कृपाळू देव, मंदक्रोध, दयेचा व सत्याचा सागर, हजारो जणांवर दया करणारा, अन्याय, अपराध व पाप ह्यांची क्षमा करणारा, (पण अपराधी जनांची) मुळीच गय न करणारा, असा तो वडिलांच्या दुष्टाईबद्दल पुत्रपौत्रांचा तिसऱ्या व चौथ्या पिढीपर्यंतही समाचार घेतो.”

पुत्राने पित्याचे चारित्र्य प्रकट केले, महान केले, जगले आणि त्याचे वैशिष्टय़ वाढवले.

- ते पृथ्वीवर ख्रिस्ताचे काम होते. ख्रिस्त पृथ्वीवर का आला? पित्याला प्रकट करण्यासाठी. म्हणूनच तो म्हणतो, “तू मला दिलेले काम मी पूर्ण केले आहे.” गेथशेमानेत ख्रिस्ताला पित्याने दिलेले काम पूर्ण केले होते, जे पित्याला प्रकट करण्यासाठी होते.
- ख्रिस्ताने ते केले, त्याने ते पूर्ण केले. ते एक पूर्ण झालेले काम होते. ते एक पूर्ण, परिपूर्ण, झालेले काम होते, काहीही प्रकट न झालेले राहिले नाही.
- ख्रिस्त जसा जगला, तसेच पिताही आहे.

रोमकरांस पत्र ३:२१ आता तर नियमशास्त्राव्यतिरिक्त असे जे देवाचे नीतिमत्त्व ते प्रकट झाले आहे; त्याला नियमशास्त्राची व संदेष्ट्यांची साक्ष आहे; हे देवाचे नीतिमत्त्व तर येशू ख्रिस्तावरील विश्वासाच्या द्वारे विश्वास ठेवणाऱ्या सर्वांसाठी आहे; त्यात भेदभाव नाही.

स्तोत्रसंहिता ४०:९ महामंडळात मी नीतिमत्त्वाचे सुवृत्त सांगितले; हे परमेश्वरा, मी आपले तोंड बंद ठेवले नाही हे तू जाणतोस. मी आपल्या मनात तुझे न्यायीपण लपवून ठेवले नाही; तुझी सत्यता व तू सिद्ध केलेले तारण मी विदित केले; महामंडळापासून तुझे वात्सल्य व तुझे सत्य मी गुप्त ठेवले नाही.

निष्कर्ष:

- येशूने देवाचे नीतिमत्व प्रकट केले. त्याने ते विश्वासाने प्रकट केले; ही

येशूची त्याच्या पित्याबद्दलची साक्ष आहे.
- देवाचे नीतिमत्त्व कसे आहे? देव कसे जगतो आणि नीतिमत्त्व कसे अंमलात आणतो हे आपल्याला जाणून घ्यायचे आहे का? आपल्याला पृथ्वीवरील ख्रिस्ताच्या जीवनापेक्षा जास्त पाहण्याची गरज नाही.

- ख्रिस्त आणि त्याचे पृथ्वीवरील जीवन हे पित्याच्या जीवनाचे संपूर्ण, पूर्ण, अंतिम, परिपूर्ण आणि संपूर्ण प्रकटीकरण आहे. पुत्राने जे केले ते त्याने पित्याप्रमाणेच केले. पिता ख्रिस्ताने पृथ्वीवर जे केले त्यापेक्षा वेगळे काहीही करत नाही. पृथ्वीवरील ख्रिस्ताच्या जीवनात आपण देवाचे नीतिमत्त्व पाहतो - ते नीतिमत्त्व जे पिता संपूर्ण विश्वासाठी लागू करतो आणि जगतो.
- ख्रिस्ताने देवाचे नीतिमत्व जाहीर केले; त्याने ते लपवले नाही. त्यात देवाची विश्वासूपणा, तारण, प्रेमळ दया आणि सत्यता यांचा समावेश आहे.

१ तीमथ्य ३:१६ सुभक्तीचे रहस्य निर्विवाद मोठे आहे;तो**1** देहाने प्रकट झाला,आत्म्याने नीतिमान ठरला,देवदूतांच्या दृष्टीस पडला,त्याची राष्ट्रांत घोषणा झाली,जगात त्याच्यावर विश्वास ठेवण्यात आला,तो गौरवात वर घेतला गेला.

निष्कर्ष:

- ख्रिस्तामध्ये, देव देहात प्रकट झाला. ख्रिस्ताने मानवी देहात देवाचे जीवन जगले.

"ई. जी. व्हाइट यांचे उद्धरणे" :

१)ख्रिस्त आपल्या पित्याचा स्वभाव प्रकट करण्यासाठी, मनुष्याला पुन्हा देवाच्या निष्ठेकडे वळविण्यासाठी, आणि मनुष्याला देवाशी मिळविण्यासाठी करून देण्यासाठी आला. त्याने शत्रूस सामोरे जाण्याचा आणि त्याच्या कपट योजना उघड करण्याचा प्रस्ताव केला, जेणेकरून मनुष्य स्वतः कोणाची सेवा करावी हे निवडू शकेल. **{BEcho** नोव्हेंबर **1, 1892,** परिच्छेद **3}**

२.) सैतानाने देवाच्या स्वभावाचे चुकीचे चित्रण केले आहे. त्याने त्याला स्वतःच्या गुणांनी आच्छादित केले आहे. त्याने देवाला कठोर आणि न जुमानणारा असा दाखवले आहे. त्याने आपल्या सावलीने मनुष्य आणि दैवी यांच्यामध्ये अडथळा करून जगाला देवाचा खरा स्वभाव पाहण्यापासून थांबवले . ख्रिस्त हा तो अडथळा दूर करण्यासाठी आपल्या जगात आला. तो पित्याचे प्रतिनिधित्व करण्यासाठी आला. **{ST** एप्रिल १५, १८८९, परिच्छेद ६**}**

३.) … ख्रिस्त पापी शरीराच्या रूपात आला, त्याच्या दैवीत्वाला मानवी स्वरूपाने आच्छादित करून, जेणेकरून तो आपल्या स्वभावात देवाची परिपूर्णता जगासमोर आणू शकेल. तो देवाचे प्रतिनिधित्व करण्यासाठी आला, कठोर न्यायाधीश म्हणून नव्हे, तर प्रेमळ पिता म्हणून. … देव हा प्रेम आहे. ही महान सत्यता होती जी ख्रिस्त जगासमोर प्रकट करण्यासाठी आला. सैतानाने देवाचा स्वभाव जगासमोर इतक्या चुकीच्या पद्धतीने दाखवला की माणूस देवापासून दूर राहिला; परंतु ख्रिस्त आला ते जगासमोर पित्याचे गुण दाखवण्यासाठी, त्याच्या व्यक्तिमत्वाचे स्पष्ट प्रतिबिंब सादर करण्यासाठी. “जसे पित्या ने मला आज्ञा दिली, तसेच मी करतो.” “ही आज्ञा मला माझ्या पित्यांकडून मिळाली आहे.” ख्रिस्ताच्या जगातील मोहिमेचा उद्देश पित्याला प्रकट करणे हा होता. **{ST** एप्रिल ११, १८९५, परिच्छेद २**}**

४) ख्रिस्तामध्ये देवाने आपल्या स्वतःच्या प्रतिमेचे प्रतिबिंब पाहिले. देव शरीरात प्रकट झाला कारण त्याच्या स्वभावाची संपूर्ण ओळख ख्रिस्ताच्या स्वभावाशी जुळली होती. देव शरीरात असे प्रकट होणे स्वर्गीय सैन्यासाठी आश्चर्य होते, “जितके गूढ जे युगापासून आणि पिढ्यांपासून लपलेले होते.” **{ST** एप्रिल १५, १८९७, परिच्छेद १०**}**

५.) ख्रिस्ताने देवाच्या स्वभावाला उच्च स्थान दिले, त्याला स्तुती दिली आणि आपल्या पृथ्वीवरील मोहिमेच्या संपूर्ण उद्देशाचे श्रेय त्याला दिले—म्हणजे देवाच्या प्रकटीकरणाद्वारे माणसांना योग्य मार्गावर आणणे. ख्रिस्तामध्ये पित्याची कृपा आणि पित्याच्या अतुलनीय परिपूर्णता माणसांसमोर मांडली गेली. त्याच्या क्रूसावर चढण्यापूर्वी केलेल्या प्रार्थनेत त्याने घोषित केले: “मी तुझे नाव प्रकट केले आहे.” “मी तुझा गौरव पृथ्वीवर केला; तू मला करण्यास दिलेले कार्य मी पूर्ण केले.” जेव्हा त्याच्या मोहिमेचा उद्देश—जगासमोर देवाचे प्रकटीकरण—संपन्न झाल, तेव्हा

देवाचा पुत्र आपल्या कार्याचे पूर्णत्व जाहीर करताना पित्याचा स्वभाव माणसांसमोर प्रकट झाला. **{ST** जानेवारी २०, १८९०, परिच्छेद ९**}**

६.**)** सुवार्तेमध्ये प्रकट झालेले प्रेम, सन्मान आणि परिपूर्णता हे माणसाला देवाच्या स्वभावाचे दर्शन घडवतात. … आपल्याला समजून घेणे आवश्यक आहे की सुसमाचार पूर्णपणे परमेश्वराचा गौरव प्रकट करतो. हे एक आरसा आहे जो देवाच्या स्वभावाचे दर्शन परिवर्तन झालेल्या आत्म्यास करतो. देवाचे प्रतिबिंब त्याच्या पुत्राच्या परिपूर्ण स्वभावात प्रकट होते, जेणेकरून आपण समजू शकू की देवाच्या प्रतिमेत बनवले जाण्याचा अर्थ काय आहे आणि सतत पाहत राहून आपण "गौरवापासून गौरवाकडे" कसे बदलू शकतो. **{ST** फेब्रुवारी २४, १९०९, परिच्छेद ३**}**

७.**)** … ख्रिस्ताने … देवाबद्दल बोलले, कठोर न्यायाधीश म्हणून नव्हे, तर कोमल पिता म्हणून, आणि देवाचे प्रतिबिंब स्वतःमध्ये दाखवले. त्याचे शब्द जखमी आत्म्यास औषध समान होते. त्याच्या शब्दांनी आणि दयाळूपणाच्या कार्यांनी त्याने जुनी परंपरा आणि मानवी बनवलेल्या आज्ञांचे दडपशाही करणारे सामर्थ्य तोडले आणि देवाचे प्रेम त्याच्या अनंत परिपूर्णते सह मांडले. **{DA 204.4}**

८.**)** येशूमार्फत, देवाचा पुत्र, पित्याचे स्वरूप जगास अधिक पूर्णपणे प्रकट केले जाते. … आज हजारो आत्मे ओरडत आहेत, आम्हाला पित्याला दाखवा, आणि आम्ही समाधान होऊ. देवाला आपला पिता मानू शकतो जोपर्यंत आपण त्याला पाहिले नाही." येशू प्रत्येक अशा आत्म्याला म्हणतो, जसे त्याने फिलिप्प्याला सांगितले: … तुम्हाला समजू शकत नाही का की मी मार्ग, सत्य आणि जीवन आहे, आणि माझ्या जीवनात मी तुम्हाला माझ्या पित्याचा स्वभाव उलगडून दाखवला आहे? … **{ST** जून ९, १८९०, परिच्छेद १**}**

९.**)** ख्रिस्त सत्य पित्याचे प्रतिनिधित्व करण्यासाठी आला. त्याने दाखवले की तो मनुष्यांवर न्याय लादण्यास तयार असलेला, मनुष्याच्या वाईट कृत्यांवर त्यांना शिक्षा देण्याचा आनंद घेणारा मनमानी न्यायाधीश नाही. **{ST** नोव्हेंबर १८, १८८९, परिच्छेद ६**}**

१०.) आपल्या जीवनाच्या शुद्धतेत त्याने पित्याचे दर्शन घडवले, आणि देवाचा गौरव त्याच्या स्वभावातून झळकला. पित्याची परिपूर्णता अजन्मलेल्या जगांसमोर, स्वर्गीय बुद्धिमत्ता आणि पापी मनुष्यांसमोर प्रकट झाली. **{*ST*** जून २७, १८९५, परिच्छेद ७**}**
११.) मनुष्याला देवाबद्दल जे काही माहित असणे आवश्यक आहे किंवा जे काही तो जाणू शकतो, ते सर्व त्याच्या पुत्राच्या जीवन आणि स्वभावात प्रकट झाले आहे... ख्रिस्त ने मानवी तत्व स्वीकारून मानवा प्रमाणे झाला आणि त्याच वेळी पापी मानवांना आपला स्वर्गीय पिता प्रकट करण्यासाठी आला... कोमल, करुणामय, सहानुभूतीपूर्ण, इतरांबद्दल सदैव विचार करणारा, त्याने देवाचा स्वभाव दर्शविला आणि सतत देव आणि मनुष्य सेवेत व्यस्त राहिला. **{8T 286}**

१२.) देवाचा संपूर्ण स्वभाव त्याच्या पुत्रामध्ये प्रकट झाला;स्वर्गातील सर्व शक्यतांची संपूर्ण व्याप्ती अनंत देवाच्या पुत्रामध्ये मानवाच्या स्वीकारासाठी उघड करण्यात आली आहे. **{ST** डिसेंबर ३०, १८८९, परिच्छेद ६**}**

१३.) ख्रिस्तामध्ये देवाने आपल्या स्वतःच्या प्रतिमेचे प्रतिबिंब पाहिले. देव शरीरात प्रकट झाला कारण त्याच्या स्वभावाची संपूर्ण ओळख ख्रिस्ताच्या स्वभावाशी जुळली होती. देव शरीरात असे प्रकट होणे स्वर्गीय सैन्यासाठी आश्चर्य होते, "जितके गूढ जे युगापासून आणि पिढ्यांपासून लपलेले होते." **{ST** एप्रिल १५, १८९७, परिच्छेद १०**}**

१४.) देवाने आपल्यासाठी जे काही करणे शक्य होते, ते काहीही सोडले नाही. त्याने आपल्या पुत्राच्या स्वभावात आपल्या स्वभावाचे परिपूर्ण उदाहरण दिले; आणि ख्रिस्ताच्या अनुयायांनी, त्यांच्या जीवन आणि स्वभावाच्या अतुलनीय श्रेष्ठतेकडे पाहून, त्याच्या प्रतिमेत वाढणे ही त्यांची कामगिरी आहे. **(The Review and Herald,** फेब्रुवारी १५, १८९८**). {LHU 208.6}**

१५.) सैतानाने देवावर त्याच्याच गुणांचा आरोप लावला. ख्रिस्त या जगात आला तेव्हा देवाचा स्वभाव खऱ्या अर्थाने प्रकट करण्यासाठी आला. तो पित्याचे परिपूर्ण प्रतिनिधित्व आहे. **{BTS** ऑक्टोबर १, १९०२, परिच्छेद २**}**

१६.) सैतानाने देवाचा स्वभाव जगासमोर चुकीच्या पद्धतीने दाखवला आणि माणसाला बंड करण्यास प्रोत्साहित केले; परंतु येशू आपल्या जीवनात आणि स्वभावात पित्याचा खरा स्वभाव प्रकट करण्यासाठी आला. जिथेही गेला, तिथे त्याने पित्याला अनंत प्रेम आणि असीम करुणेचा देव म्हणून प्रकट केले. **{ST** मे १८, १८९१, परिच्छेद २**}**

१७.) परंतु हा महान बलिदान हे माणसावर प्रेम निर्माण करण्यासाठी पित्याच्या हृदयात केले गेले नाही, त्याला वाचवण्यास तयार करण्यासाठी नव्हे. नाही, नाही! "देवाने जगावर इतके प्रेम केले की त्याने आपला एकुलता एक पुत्र दिला." योहान ३:१६. पिता आपल्यावर प्रेम करतो, मोठ्या प्रायश्चित्तामुळे नव्हे, तर त्याने प्रायश्चित्त दिले कारण तो आपल्यावर प्रेम करतो. ख्रिस्त हा माध्यम होता ज्याद्वारे त्याने पापी जगावर आपले असीम प्रेम ओतले... फक्त देवाचा पुत्रच आपले उद्धार साधू शकला; कारण फक्त त्याच्याच कुशीत असलेल्या पुत्रानेच पित्याचे प्रकटीकरण केले. फक्त जो देवाच्या प्रेमाची उंची आणि खोली जाणतो, तोच ते प्रकट करू शकतो. ख्रिस्ताने पापी मानवासाठी केलेल्या असीम बलिदानाशिवाय पित्याचे प्रेम हरवलेल्या मानवतेसाठी व्यक्त करता येऊ शकत नाही. **{SC 14.2}**

2. मृत्यू आणि जीवन

इब्री २:१४ ज्या अर्थी ‘मुले’ एकाच रक्तमांसाची होती त्या अर्थी तोही त्यांच्यासारखा रक्तमांसाचा झाला, हेतू हा की, मरणावर सत्ता गाजवणारा म्हणजे सैतान, ह्याला मरणाने शून्यवत करावे, आणि जे मरणाच्या भयाने आयुष्यभर दास्याच्या बंधनात होते त्या सर्वांना मुक्त करावे.

योहान १०:१० चोर येतो तो केवळ चोरी, घात व नाश करायला येतो; मी तर त्यांना जीवनप्राप्ती व्हावी व ती विपुलपणे व्हावी म्हणून आलो आहे.
योहान ८:४४ तुम्ही आपला बाप सैतान ह्यापासून झाला आहात आणि तुमच्या बापाच्या वासनांप्रमाणे करू इच्छिता. तो प्रारंभापासून मनुष्यघातक होता आणि तो सत्यात टिकला नाही; कारण त्याच्यामध्ये सत्य नाही. तो खोटे बोलतो तेव्हा तो स्वतःचे बोलतो; कारण तो लबाड व लबाडीचा बाप आहे.

निष्कर्ष:

- ख्रिस्त आपल्याला मृत्यूच्या भयापासून मुक्त करण्यासाठी आला.
- मृत्यूची सत्ता कोणाजवळ आहे? मृत्यूचे अधिकार कोणाजवळ आहेत?
- मृत्यू कोणाच्या साम्राज्यात आहे?
- मृत्यू सैतानाच्या साम्राज्यात आहे. सैतानाकडे मृत्यूची सत्ता आणि अधिकार आहेत.
- मूळ ग्रीक भाषेत, "**had**" हे क्रियापद वर्तमान काळात आहे – सैतान “मृत्यूची सत्ता ठेवतो.” काही अनुवादांमध्ये हे दिसते, जसे **CSB, CEB, DLNT, ERV, ESV, NET, NIV, NLV, YLT** इत्यादी.
- चोराचे काम म्हणजे चोरणे, मारणे, नष्ट करणे.
- सैतान सुरुवातीपासून खून करणारा आहे.

१करिंथकरांस १५:२१ कारण मनुष्याच्या द्वारे मरण आले, म्हणून मनुष्याच्या द्वारे मेलेल्यांचे पुनरुत्थानही आले आहे.

रोमकरांस पत्र ५:१२ एका माणसाच्या द्वारे पाप जगात शिरले आणि पापाच्या द्वारे मरण शिरले; आणि सर्वांनी पाप केल्यामुळे सर्व माणसांमध्ये अशा प्रकारे मरण पसरले.

याकोब १:१५ मग वासना गर्भवती होऊन पापाला जन्म देते; आणि पाप परिपक्व झाल्यावर मरणास उपजवते.

यहेज्केल ७:१३ ...विकणारा जिवंत राहिला तरी तो विकलेल्या भूमीला परत जाणार नाही, कारण हे भाकीत त्या सर्व समूहाविषयीचे आहे, त्यातले काहीही चुकणार नाही; कोणीही आपल्या अधर्माने आपल्या जीवितास बळकटी आणणार नाही.

रोमकरांस पत्र ६:२३कारण पापाचे वेतन मरण आहे; पण देवाचे कृपादान आपल्या प्रभू येशू ख्रिस्तामध्ये सार्वकालिक जीवन आहे.

गलतीकरांसपत्र ६:८ जो आपल्या देहस्वभावासाठी पेरतो त्याला देहस्वभावा-पासून नाशाचे पीक मिळेल; आणि जो आत्म्यासाठी पेरतो त्याला आत्म्यापासून सार्वकालिक जीवन हे पीक मिळेल.

निष्कर्ष:

- मृत्यू एका माणसामुळे आला. मृत्यू देवामुळे आला नाही.मृत्यू आदामातून आला. मृत्यू कसा आला?
- मृत्यू पापामुळे आला,आणि पाप जगात एका मनुष्याद्वारे प्रवेशले.
- पाप पूर्ण झाल्यावर मृत्यू जन्माला येतो. मृत्यू पापातून येतो, त्याचा उत्पत्तीचा स्रोत पाप आहे.
- मृत्यूचा मूळ स्रोत देव नाही, पाप आहे.
- दुष्कर्मामुळे कोणीही आपले जीवन टिकवू शकत नाही.

- पापाचे वेतन म्हणजे मृत्यू. मृत्यू नेहमी पापाचा परिणाम, आणि त्याचे नैसर्गिक फळ आहे.
- दुसरीकडे, देवाचा देणगी म्हणजे जीवन. जीवन देवाकडून येते, मृत्यू पापाकडून येतो.
- मृत्यू कुठून येतो? ही भ्रष्टता कुठून येते? ती स्वतःच्या शरीरातूनच येते, शरीरात पेरलेल्या कृतींपासून उत्पन्न होते.

१करिंथकरांस १५:२६ जो शेवटला शत्रू नाहीसा केला जाईल तो मृत्यू होय.
लूक १:७९ ‘ह्यासाठी की, त्याने अंधारात व मृत्युच्छायेत बसलेल्यांना प्रकाश द्यावा,’ आणि आमचे पाय शांतीच्या मार्गी लावावेत.”

१ योहान १:५जो संदेश आम्ही त्याच्यापासून ऐकला आहे तो तुम्हांला विदित करतो; तो संदेश हा की, देव प्रकाश आहे आणि त्याच्या ठायी मुळीच अंधार नाही.
योहान १:४त्याच्या ठायी जीवन होते, व ते जीवन मनुष्यमात्राचा प्रकाश होते..

२ कुरिंथकर ६:१५ ख्रिस्ताची बलियाराशी1 एकवाक्यता कशी होणार? विश्वास ठेवणारा व विश्वास न ठेवणारा हे वाटेकरी कसे होणार?

निष्कर्ष:

- अखेरचा शत्रू जो नष्ट केला जाईल तो मृत्यू आहे.
- ख्रिस्त हा मृत्यूचा शत्रू आहे; त्याचा मृत्यूशी काहीही संबंध नाही.
- ख्रिस्त अंधारात राहणाऱ्यांना वाचवण्यासाठी आला. अंधार म्हणजे मृत्यूचा मार्ग आहे, शांततेचा नाही.

- याचा अर्थ मृत्यू हा ख्रिस्ताच्या साधनसंपत्तीचा भाग नाही.

- रोमकरांस पत्र १२:२१ वाइटाने जिंकला जाऊ नकोस, तर बऱ्याने वाइटाला जिंक.
- परमेश्वर नेहमी चांगल्याने वाईटावर मात करतो.

- योहान ११:२५: येशूने तिला म्हटले, “पुनरुत्थान व जीवन मीच आहे; जो माझ्यावर विश्वास ठेवतो तो मेला असला तरी जगेल;

- ख्रिस्तासाठी मृत्यू म्हणजे अगदी विपरीत आणि विरुद्ध गोष्ट.

- ख्रिस्त जीवन आहे, त्यात मृत्यू असू शकत नाही, हे अशक्य आहे.

- नीतिसूत्रे ८:३६: परंतु जो मला अंतरतो तो आपल्या जिवाची हानी करून घेतो; जे माझा द्वेष करतात त्या सर्वांना मरण प्रिय आहे.”

- पिता आणि पुत्र हे प्रकाश आहेत; त्यांच्यामध्ये अजिबात अंधार नाही. जिथे प्रकाश असतो तिथे अंधार नसतो. जसे जीवन हे मृत्यूच्या विरुद्ध आहे, तसेच प्रकाश हा अंधाराच्या विरुद्ध आहे.
-
- पिता आणि पुत्र फक्त जीवन आहेत.

- ख्रिस्तात सैतानाचे काहीही अस्तित्व नाही. सैतानात ख्रिस्ताचे काहीही अस्तित्व नाही. त्यांच्यात एकत्रता नाही.

- म्हणूनच ख्रिस्त म्हणतो: "तू हत्या करू नकोस."

स्तोत्रसंहिता ६८:२०: देव आम्हांला संकटांतून मुक्त करणारा देव आहे; आणि मृत्यूपासून सोडवणारा प्रभू परमेश्वर आहे.

२ तीमथ्य १:१० :ती आता आपला तारणारा ख्रिस्त येशू ह्याच्या प्रकट होण्याने दृश्यमान झाली आहे. त्याने मरण नाहीसे केले, आणि सुवार्तेच्या द्वारे जीवन व अविनाशिता ही प्रकाशित केली आहेत.

यशया २५:८ :तो मृत्यू कायमचा नाहीसा करतो; प्रभू परमेश्वर सर्वांच्या चेहऱ्यावरील अश्रू पुसतो; तो अखिल पृथ्वीवरून आपल्या लोकांची अप्रतिष्ठा दूर करतो, कारण परमेश्वर हे बोलला आहे.

होशेय १३:१४: अधोलोकाच्या तावडीतून मी त्यांना उद्धरीन काय? मृत्यूपासून त्यांना मुक्त करीन काय? अरे मृत्यू, तुझ्या महामाऱ्या कोठे आहेत? अरे अधोलोका, तुझ्याकडून होणारा विनाश कोठे आहे? माझ्या दृष्टीपासून कळवळा लपला आहे.

निष्कर्ष:

- मृत्यूपासून आपल्याला मुक्त करणे हे परमेश्वराची इच्छा आहे. हे त्याच्यासाठी नैसर्गिक आहे. मृत्यू हा शत्रू आहे, ज्यापासून त्याला आपल्याला मुक्त करायचे आहे.

- येशू ख्रिस्ताने मृत्यूला दूर केले आणि संपविले. हे करताना त्याने जीवन आणि अमरत्व प्रकाशात आणले.

- ख्रिस्त मृत्यूविरुद्ध युद्ध करत आहे. ख्रिस्त मृत्यूचा शत्रू आहे.

- परमेश्वर कायमचे मृत्यू नष्ट करेल.

- परमेश्वर मृत्यूपासून मुक्त करतो. तो स्वतःपासून मुक्त करीत नाही, तर मृत्यूपासून आणि ज्याच्याकडे मृत्यूची सत्ता आहे त्यापासून मुक्त करतो.

- परमेश्वर मृत्यूला मारेल; तो मृत्यूचा मृत्यू होईल.

- परमेश्वर मृत्यूला तेच देतो जे मृत्यू स्वतः आहे.

- परमेश्वर मृत्यूशी करुणा न करता वागेल.

निर्गम २०:१३ तू खून करू नको.

निष्कर्ष:

- देवाचा नियम म्हणतो: "तू खून करू नको."
- देवाच्या नियमाचा देवाशी काय संबंध आहे?

स्तोत्रसंहिता ३६:९:कारण जीवनाचा झरा तुझ्याजवळ आहे; तुझ्या प्रकाशाने आम्ही प्रकाश पाहतो.

याकोब ३:१०: एकाच तोंडातून स्तुती व शाप निघतात. माझ्या बंधूंनो, ह्या गोष्टी अशा प्रकारे होता कामा नयेत. झऱ्याच्या एकाच छिद्रातून गोड पाणी व कडू पाणी निघते काय? माझ्या बंधूंनो, अंजिराला जैतुनाची फळे किंवा द्राक्षवेलाला अंजीर येतील काय? तसेच खाऱ्या पाण्यातून गोड पाणी निघणार नाही.

प्रेषितांची कृत्ये ३:१५:आणि तुम्ही जीवनाच्या अधिपतीला जिवे मारले; पण देवाने त्याला मेलेल्यांमधून उठवले ह्याचे आम्ही साक्षी आहोत.

१ योहान ५:१२:ज्याला तो पुत्र लाभला आहे त्याला जीवन लाभले आहे; ज्याला देवाचा पुत्र लाभला नाही त्याला जीवन लाभले नाही.

२ शमुवेल १४:१४ :आपल्या सर्वांना मरणे प्राप्त आहे; आपण भूमीवर सांडलेल्या पाण्यासारखे आहोत, ते पुन्हा भरून घेता येत नाही; देव प्राणहरण करत नसतो तर घालवून दिलेला इसम आपल्यापासून कायमचा घालवून दिला जाऊ नये अशी योजना करत असतो.

निष्कर्ष:

- परमेश्वर जीवनाचा स्त्रोत आहे.

- कोणताही स्त्रोत ताजे पाणी आणि मीठाचे पाणी दोन्ही देऊ शकत नाही.

- म्हणून, जीवनाचा स्रोत परमेश्वरात आहे. मृत्यू हा सैतानाकडून आहे.

- मृत्यूशी परमेश्वराचा काहीही संबंध नाही.

- परमेश्वर जीवन काढून घेत नाही, उलट तो असा मार्ग देतो की निर्वासित झालेले लोक बहिष्कृत होणार नाहीत.

- ख्रिस्त जीवनाचा लेखक, स्रोत आणि मूळ आहे.

- म्हणून, सैतान मृत्यूचा लेखक आहे.

योहान ८:४४ :तुम्ही आपला बाप सैतान ह्यापासून झाला आहात आणि तुमच्या बापाच्या वासनांप्रमाणे करू इच्छिता. तो प्रारंभापासून मनुष्यघातक होता आणि तो सत्यात टिकला नाही; कारण त्याच्यामध्ये सत्य नाही. तो खोटे बोलतो तेव्हा तो स्वतःचे बोलतो; कारण तो लबाड व लबाडीचा बाप आहे.

- “ज्याच्याकडे देवाचा पुत्र आहे त्याच्याकडे जीवन आहे; आणि ज्याच्याकडे देवाचा पुत्र नाही त्याच्याकडे जीवन नाही.”

- मृत्यू म्हणजे जीवनाचा अभाव, म्हणून पुत्राचा अभाव.

- जेथे मृत्यू आहे कारण तिथे पुत्र नाही.

नीतिसूत्रे ८:३५ : कारण ज्याला मी प्राप्त होते त्याला जीवन प्राप्त होते आणि त्याला

परमेश्वराची दया प्राप्त होते;
नीतिसूत्रे ३:१८ :जे त्याला धरून राहतात त्यांना ते जीवनवृक्षरूप आहे; जो कोणी ते राखून ठेवतो तो धन्य होय.
निष्कर्ष:

- ख्रिस्त परमेश्वराची शहाणपण आहे (लूक ११:४९; १ कोरिंथी १:२४).

- जो परमेश्वराची शहाणपण शोधतो त्याला जीवन मिळते.

- परमेश्वराची शहाणपण म्हणजे जीवनाचे वृक्ष. जीवनाचे वृक्ष फक्त जीवन देतो. जीवनाच्या वृक्षात मृत्यू नाही. मृत्यू दुसऱ्या वृक्षात होता.

"ई. जी. व्हाइट यांचे उद्धरणे"

१) देवाचा नियम स्वतः देवा इतकाच पवित्र आहे. तो त्याच्या इच्छेचे प्रकटीकरण आहे, त्याच्या स्वभावाचा आरसा आहे, दैवी प्रेम शहाणपणाचा अभिव्यक्ती आहे. **{PP 52.3}**

२) पृथ्वीवरील ख्रिस्ताचे जीवन हे देवाच्या नियमाचे परिपूर्ण प्रकटीकरण होते... **{COL 315.1}**

३) आपण देवाचे पुत्र आणि कन्या आहोत. सैतान हा नाश करणारा आहे आणि ख्रिस्त हा पुनर्स्थापित करणारा आहे. तो आपल्याला आपल्या पवित्रतेचे सहभागी करील. देव पापाला हलके समजत नाही, परंतु तो आपल्याला पापापासून वाचवू इच्छितो. येशू ख्रिस्तामध्ये कोणताही कठोर, कडक नकारात्मकपणा किंवा मनातल्या रागाचा भाव नाही. आणि जर आपल्यामध्ये ख्रिस्ताचा स्वभाव असेल तर आपण त्याच्याप्रमाणे घडवले जाऊ. आपल्याला पवित्रतेकडे जबरदस्तीने नेले जात नाही, परंतु तो इच्छितो की आपण त्याच्या स्वभावाचे अनुकरण करावे, त्याचे कौतुक करावे—तो खरा, शुद्ध, उदार आणि प्रेमळ आहे.... **{HP 66.3}**

४) देव कोणाचाही नाश करीत नाही. जो कोणी नाश पावतो तो स्वतःच स्वतःचा नाश करून घेतो. **{COL 84.4}**

५) आपण जे ख्रिस्ताने आपल्या संपूर्ण जीवनभर व शिक्षणाद्वारे दिलेला प्रत्येक धडा काळजीपूर्वक लक्षात ठेवला पाहिजे. तो नाश करीत नाही; तो ज्या कोणत्याही गोष्टीस स्पर्श करतो ती अधिक उत्तम करतो. —पत्र १३५, १८९७. **{1SM 118.1}**

६) तरुणाच्या सुरक्षिततेसाठी त्याच्याकडून वारंवार आश्वासने घेतल्यानंतर तिने राजाला संयम धरावा अशी विनंती केली, आणि तो आपल्या हद्दपार केलेल्याना परत आणत नाही, यात त्याची चूक आहे असे जाहीर केले. कारण ती म्हणाली, “आपणास मरावेच लागेल, आणि आपण जमिनीवर सांडलेल्या पाण्याप्रमाणे आहोत, जे पुन्हा गोळा करता येत नाही; आणि देव कुणाचाही पक्षपात करीत नाही; तरीही तो असे मार्ग शोधतो की त्याचे हद्दपार झालेले त्याच्यापासून दूर टाकले जाऊ नयेत.” पाप्याविषयी देवाच्या प्रेमाचे हे कोमल व हृदयस्पर्शी चित्रण—जे योआब या कठोर सैनिकाकडून आले—हे इस्राएल लोकांच्या उद्धाराच्या महान सत्यांशी असलेल्या परिचयाचे ठळक प्रमाण होते. राजाला जेव्हा देवाच्या दयेची स्वतःलाच आवश्यकता असल्याची जाणीव झाली, तेव्हा तो या विनंतीला विरोध करू शकला नाही. मग योआबाला आज्ञा देण्यात आली, “जा, मग तरुण अबशालोमला पुन्हा आण.” **{PP 728.4}**

७) सैतानाचे कार्य म्हणजे दोषी ठरविणे व नाश करणे, माणसाचे स्वातंत्र्य हिरावून घेणे व त्याचे जीवन संपविणे. पाप नेहमी मनुष्याला सैतानाचे प्रतिनिधी म्हणून वागण्यास प्रवृत्त करते, जेणेकरून तो देव व धार्मिक विरुद्ध त्याची उद्दिष्टे पूर्ण करू शकेल. नासरेथमध्ये ख्रिस्ताने जाहीर केले की त्याचे कार्य म्हणजे पुनर्स्थापन व उन्नती करणे, शांती व आनंद आणणे. तो या जगात पित्याचे प्रतिनिधित्व करण्यासाठी आला, आणि त्याने मृतांना जीवन देऊन, रुग्ण व पीडितांना आरोग्य व स्वास्थ्य परत देऊन आपली दैवी शक्ती प्रगट केली. तो या जगात जीवनाच्या वृक्षाप्रमाणे होता. सैतान हा ख्रिस्ताशी, त्या दैवी पुनर्स्थापकासोबत, युद्ध करीत आहे. त्याचे दूत मनुष्याला उन्नत आणि सन्मानित करण्याच्या तारणहाराच्या कार्याविरुद्ध एकत्र झाले आहेत. आपल्या जगातील पहिला मृत्यू हा सैतानाच्या

तत्त्वांच्या कार्यामुळे झाला; आणि त्या वेळेपासून आजपर्यंत ख्रिस्त व त्याचे अनुयायी हे त्याच्या विषारी द्वेषाचे लक्ष्य झाले आहेत. **{ST, 21 मार्च, 1900, पॅरा. 13, 15}**

८) यहूदी लोकांमध्ये असा सर्वसाधारण विश्वास होता की पापाचे दंड हे या जीवनातच दिले जातात. प्रत्येक दु:खाला काही गैरकृत्याचे दंड मानले जात असे, ते स्वतः पीडित व्यक्तीचे असो किंवा त्याच्या पालकांचे. हे खरे आहे की सर्व दु:ख देवाच्या नियमाच्या उल्लंघनातून उत्पन्न होते, परंतु ही सत्यता विरूप झाली होती. पाप व त्याच्या सर्व परिणामांचा लेखक सैतान, माणसांना रोग व मृत्यू देवाकडून आलेले आहेत असे पाहायला लावून ठेवतो—जणू काही पापामुळे मनमानीने दिलेला दंड. त्यामुळे ज्या व्यक्तीवर एखादी मोठी व्यथा किंवा आपत्ती आली असेल, त्याच्यावर एक अतिरिक्त ओझे येत होते की त्याला एक मोठा पापी मानले जायचे. **{DA 471.1}**

९) आपल्या अस्तित्वाचे नियम जीवनशैलीचे अनुयायी लाजिरवाण्या आणि विचारहीन पद्धतीने मोडतात. मृत्यूचे लेखक सैतान अशा मनांना नियंत्रित करतो, जे आरोग्य आणि जीवनास हानिकारक असलेल्या जीवनशैली तयार करण्यापेक्षा अधिक उन्नत, सन्मानित कार्यात असू शकले असते. **{Ms 76, 1900, पॅरा. 22}**

१०) सैतान हा मृत्यूचा लेखक आहे. ख्रिस्ताने सैतानाला मृत्यूच्या अधिपत्याखाली आणल्यानंतर काय केले? क्रूसावर मृत्यूच्या वेळी ख्रिस्ताचे शेवटचे शब्द होते, "पूर्ण झाले" (योहान १९:३०). सैतानाने पाहिले की त्याने स्वतःचा अतिरेकी प्रयत्न केला आहे. ख्रिस्ताने मृत्यू पावून सैतानाचा मृत्यू साध्य केला आणि अमरत्वाचा प्रकाशात आणले. **{FW 73.4}**

११) हेरोद आणि दुष्ट अधिकाऱ्यांनी धार्मिक न्यायी व्यक्तीचा <u>जीव घेतला</u>, पण ख्रिस्ताने कधीही कोणाचा जीव घेतला नाही, पळापळ किंवा छळाची भावना—कारण पुरुष व स्त्रिया मनाच्या स्वातंत्र्याची इच्छा बाळगतात—त्याचे मूळ सैतानमध्ये आहे असे म्हणू शकतो. सैतान हा फसवणूक करणारा, खोटारडा, खून करणारा, बंधूवर आरोप करणारा आहे. त्याला मानवी दु:ख पाहणे आवडते. त्याला पीडा पाहून आनंद होतो, आणि जे लोक देवाचे पालन त्यांच्या स्वतःच्या अंतरात्म्याच्या आदेशानुसार करतात, त्यांच्यावर केलेल्या क्रूर छळांना पाहून आपण समजू शकतो

की हेच पापाच रहस्य आहे.... प्रभूने सैतानाला—तो प्राचीन साप—असे म्हटले: “ते [स्त्रीचे बीज] तुझ्या डोक्यावर घाव करील, आणि तू त्याच्या टाचेवर घाव करशील.” (उत्पत्ती ३:१५) ख्रिस्ताने विशेष रीतीने सर्पाच्या डोक्यावर घाव केला, परंतु ही भविष्यवाणी अत्यंत दूरवर परिणाम करणारी आहे. ती ख्रिस्त आणि त्याचे अनुयायी यांच्यात आणि सैतान व त्याचे देवदूत तसेच या पृथ्वीवरील मानवी प्रतिनिधी या यांच्यात काळाच्या शेवटपर्यंत चालणाऱ्या अखंड संघर्षाची घोषणा आहे.
{Ms 62, 1886, पॅरा. 64}

१२) सैतान देवाच्या प्रेमाच्या नियमाचे प्रतिनिधित्व स्वार्थाच्या नियमाप्रमाणे करतो. तो घोषित करतो की आपल्याला त्याच्या आज्ञांचे पालन करणे अशक्य आहे. आपल्या पहिले पालकांच्या पतनाचे सर्व दुःख आणि परिणाम तो सृष्टीकर्त्यावर ओढतो, ज्यामुळे पुरुष व स्त्रिया देवाला पाप, दुःख आणि मृत्यूचा लेखक म्हणून पाहतात. येशूने या फसवणुकीचे प्रकट करायचे होते. **{BLJ 55.2}** रुग्णालयाच्या खोली

१३) जर ख्रिस्त रुग्णाच्या खोलीत असते, तर लाझारसाचा मृत्यू झाला नसता; कारण सैतानाचा त्यावर काहीही अधिकार नसता. जीवनदात्याच्या उपस्थितीत मृत्यू त्याच्या बाणाचा मार करू शकला नसता . त्यामुळे ख्रिस्त दूर राहिला. त्याने शत्रूला त्याची शक्ती वापरण्याची परवानगी दिली, जेणेकरून त्याला पराभूत शत्रू म्हणून मागे ढकलता येईल. **{DA 528.2}**

१४) हे प्रकरण आपल्यासाठी नोंदवण्यात आले आहे. फरोहच्या हृदयात जे घडले, ते प्रत्येक आत्म्यात घडेल जी प्रकाशाची काळजी घेणे टाळतो आणि त्याच्या किरणांमध्ये तत्परतेने चालत नाही. देव कोणालाही नष्ट करत नाही. पापी स्वतःच्या कटू नास्तिकते मुळे स्वतःचा नाश करतो. जेव्हा एखादी व्यक्ती देवाच्या आत्म्याच्या आमंत्रणांना, सुधारणा आणि इशाऱ्यांना लक्ष न देता दुर्लक्ष करते, तेव्हा त्याची अंतरात्मा सुन्न होऊ लागतो, आणि पुढच्या वेळी त्याला इशारा दिला जातो, तेव्हा आज्ञापालन करणे आधीपेक्षा अधिक कठीण होते. प्रत्येक वेळी असे होते. अंतरात्मा हे देवाचे स्वर आहे, जे मानवी भावनांच्या संघर्षात ऐकू येतो; जेव्हा त्याचा विरोध केला जातो, तेव्हा देवाचा आत्मा दु:खी होतो. आपण सर्वांनी समजावे की आत्मा कसा नष्ट

होतो. हे नाही की देव असा आदेश पाठवतो की माणूस वाचणार नाही. तो अशा अंधाराची झळक तयार करत नाही, ज्यात डोळे प्रवेश करू शकत नाहीत. परंतु माणूस प्रथम देवाच्या आत्म्याच्या प्रेरणेला विरोध करतो, आणि एकदा विरोध केल्यावर, दुसऱ्या वेळी, तिसऱ्या वेळी, चौथ्या वेळी विरोध करणे सोपे होते. मग अविश्वास आणि विरोधाच्या बीजावरून पीक उभे राहते, पापी अशक्तींचे किती मोठे पीक कापणीसाठी तयार होत आहे! **{5T 120}**

3. स्वातंत्र्य आणि बळाचा वापर

यिर्मया २१:८ ह्या लोकांना असे सांग, ‘परमेश्‍वर म्हणतो, पाहा, मी तुम्हांला जीवनाचा मार्ग व मरणाचा मार्ग दाखवतो.

अनुवाद ३०:१५ पाहा, जीवन व सुख, आणि मरण व दुःख हे आज मी तुझ्यापुढे ठेवले आहेत; ...१९ आकाश व पृथ्वी ह्यांना तुझ्याविरुद्ध साक्षीला ठेवून मी आज सांगतो की, जीवन व मरण आणि आशीर्वाद व शाप मी तुझ्यापुढे ठेवले आहेत; म्हणून तू जीवन निवडून घे म्हणजे तू व तुझी संतती जिवंत राहील.

निष्कर्ष:

- देवाने आपल्यासमोर दोन मार्ग ठेवले आहेत. आदामाने आधीच मृत्यू निवडला होता आणि त्याच्या सर्व वंशजांच्या निर्णय क्षमतेवर त्याने अटळपणे बंधन घातले होते, परंतु जर आपल्याला इच्छा असेल तर देव आपल्याला त्याची निवड करण्याची शक्यता देतो. देवाची ही कृती त्याच्या वचनात सांगितली आहे: “मी परस्पर वैर स्थापीन” (उत्पत्ति ३:१५).
- देव आपल्याला स्पष्टपणे सांगतो आणि घोषित करतो की दोन मार्ग आहेत. तो आपल्याला आग्रह करतो, बोलावतो आणि त्याचा पुत्र देतो. तो आपल्याला जीवनाचा मार्ग निवडण्याची विनंती करतो, जो चांगला आहे आणि वाईट मार्गापासून दूर जाण्याची विनंती करतो, जो आपल्याला मृत्यू देतो.
- हे स्वातंत्र्य आहे. ते देवाकडून मिळालेले एक वरदान आहे: त्याला निवडण्याचा आणि असे करताना जीवन निवडण्याचा पर्याय.

- आपल्याला वाचवण्यासाठी हिंसाचाराचा वापर करणे हे देवाच्या स्वभावाचा भाग आहे का?
- हिंसा त्याच्या राज्याचा भाग आहे का?
- शास्त्र काय म्हणते?

यहेज्केल २८:१६ तुझा व्यापार मोठा असल्यामुळे तुझ्या हृदयात अपकारबुद्धी शिरून तू पातक केलेस; म्हणून मी तुला भ्रष्ट समजून परमेश्वराच्या पर्वतावरून लोटून दिले. हे पाखर घालणाऱ्या करूबा! त्या अग्नीप्रमाणे झगझगणाऱ्या पाषाणांमधून काढून मी तुझा नाश केला आहे.

यहेज्केल ३४:२ “मानवपुत्रा, इस्राएलाच्या मेंढपाळांविरुद्ध तू संदेश देऊन त्यांना सांग, प्रभू परमेश्वर असे म्हणतो : जे इस्राएलाचे मेंढपाळ आपणच चरतात त्यांना धिक्कार असो! मेंढपाळांनी कळपाला चारावे की नाही? ... ४ तुम्ही निर्बलांना बलवान करत नाही, रोग्यांना बरे करत नाही, घायाळांचे घाय बांधत नाही, घालवून दिलेल्यांना परत आणत नाही, हरवलेल्यांना शोधत नाही; तर तुम्ही त्यांच्यावर सक्तीने व कडकपणे सत्ता चालवता.

यहेज्केल ४५:९ प्रभू परमेश्वर म्हणतो, इस्राएलाच्या अधिपतींनो, झाले ते पुरे; आता तुम्ही बलात्कार व जुलूम ह्यांपासून दूर राहा, न्याय व नीती ह्यांचे पालन करा, आणि माझ्या लोकांना त्यांच्या वतनांतून घालवून देण्याचे सोडा, असे प्रभू परमेश्वर म्हणतो.

निष्कर्ष:

- सैतान, त्याच्या प्रचंड व्यापारामुळे, हिंसाचाराने भरलेला होता.
- लूसिफरच्या हृदयात हिंसा उत्पन्न झाली कारण त्याने केलेल्या व्यवहाराचा तो परिणाम होता. त्याने स्वतःला उंचावण्याचा प्रयत्न केला आणि हिंसेने परिपूर्ण झाला.
- खोटे मेंढपाळ कठोरपणे आणि हिंसाचाराने सेवा करतात. ते स्वतःचे पालनपोषण करतात
- देव इस्राएलच्या राजांना हिंसा आणि लुट थांबवण्यास सांगतो.
- हिंसा म्हणजे अन्याय. खरे न्यायनिवाडे हे हिंसाशिवाय असतात.

- देव इस्राएलच्या राजपुत्रांना त्यांचे हिंसा लादणे थांबवण्याचे आवाहन करतो, कारण ते न्यायाच्या विरुद्ध आहेत.

स्तोत्र ५८:१ अहो सत्ताधीशांनो, तुम्ही यथार्थ न्याय करता काय? तुम्ही मनुष्यामनुष्यामध्ये चोख निवाडा करता काय? नाही, तुम्ही मनात दुष्कर्मे योजता; तुम्ही पृथ्वीवर आपल्या हाताने हिंसक कृत्ये पसरता

हबक्कूक १:३ मला अधर्म का पाहायला लावतोस? विपत्ती मला का दाखवतोस? लुटालूट व जुलूम माझ्यासमोर आहेत; कलह चालला आहे, वाद उपस्थित झाला आहे.

निष्कर्ष:

- माणसांचा हिंसाचार पृथ्वीवर ओझे आहे; तो पृथ्वीसाठी एक ओझे आहे.
- अधर्म पाहणे म्हणजे काय? विनाश आणि हिंसा पाहणे म्हणजे काय. हिंसाचार आणि विनाश हे अधर्म आहेत आणि कलह आणि भांडणे देखील आहेत.

यशया ५३:९ त्याची कबर दुर्जनांच्या कबरांमध्ये नेमली होती आणि तो मेल्यावर धनवंताची कबर त्याला प्राप्त झाली; तथापि त्याने काही अधर्म केला नव्हता, त्याच्या मुखात काही कपट नव्हते.

लूक ३:१४ शिपायांनीही त्याला विचारले, “आम्ही काय करावे?” त्याने त्यांना सांगितले, “कोणावर जबरदस्ती करू नका व कुभांड आणू नका, तर आपल्या पगारात तृप्त असा.”

यशया ६१:१ प्रभू परमेश्वराचा आत्मा माझ्यावर आला आहे; कारण दीनांना शुभवृत्त सांगण्यास परमेश्वराने मला अभिषेक केला आहे; भग्नहृदयी जनांना पट्टी बांधावी, धरून नेलेल्यांना मुक्तता व बंदिवानांना बंधमोचन विदित करावे;

यशया ५८:६ दुष्टतेच्या बेड्या तोडाव्यात, जुवाच्या दोऱ्या सोडाव्यात, जाचलेल्यांना मुक्त करावे, सगळे जोखड मोडावे, हाच मला पसंत असा उपास नव्हे काय?

निष्कर्ष:

- येशूने कधीही हिंसाचार केला नाही.
- योहान बाप्तिस्मा देणारा सैनिकांना कोणत्याही माणसावर हिंसाचार करू नका असे आवाहन करतो.
- बायबलमध्ये हिंसा आणि अधर्म हे दोन्ही शब्द परस्पर बदलण्याजोगे भाषांतरित केले आहेत.
- ख्रिस्ताचे सेवाकार्य म्हणजे बंदिवानांना आणि कैद्यांना मुक्त करणे.
- देवाची इच्छा आहे की त्याच्या लोकांनी लोकांना जुलूमपासून मुक्त करावे, तुटलेल्यांना मुक्त करावे आणि प्रत्येक जोखड तोडावे; म्हणजेच पूर्ण आणि संपूर्ण स्वातंत्र्य द्यावे.

मत्तय २६:५२ तेव्हा येशू त्याला म्हणाला, “तुझी तलवार परत जागच्या जागी घाल, कारण तलवार धरणारे सर्व जण तलवारीने नाश पावतील.

नीतिसूत्रे २८:१७ रक्तपाताच्या दोषाचा ज्याला भार झाला आहे. तो शवगर्तेकडे धावतो; त्याला धरू नकोस..

निष्कर्ष:

- जो तलवारीने जीवे मारील तो तलवारीने मरणे. जो दुसऱ्याला रक्तबंबाळ करतो तो मृत्यूच्या मार्गावर जातो, त्याला कोणीही थांबवत नाही.

२ शमुवेल २२:३ माझा देव जो माझा दुर्ग, त्याचा आश्रय मी करतो; तो माझे कवच, माझे तारणशृंग, माझा उंच बुरूज, माझे शरणस्थान आहे; माझ्या उद्धारकर्त्या, घातापासून तू मला वाचवतोस.

स्तोत्र ७२:१४जुलूम व जबरदस्ती ह्यांपासून त्यांचे जीव तो मुक्त करील; आणि त्याच्या दृष्टीने त्यांचे रक्त अमोल ठरेल;

स्तोत्र ११:५ परमेश्वर नीतिमानाला कसास लावतो; त्याला दुर्जनाचा व आततायी माणसाचा वीट येतो.

नीतिसूत्रे १०:[११]नीतिमानाचे मुख जीवनाचा झरा आहे; दुर्जनाचे मुख बलात्काराने व्याप्त असते.

निष्कर्ष:

- देव हिंसाचारापासून वाचवतो, म्हणून हिंसा त्याची नाही.
- देव आत्म्यांना हिंसाचारापासून मुक्त करतो. तो आत्म्याला आतील हिंसाचारापासून शुद्ध करतो.
- हिंसाचार आवडणाऱ्या आत्म्याचा देव तिरस्कार करतो. नीतिमानांमध्ये हिंसा नसते.
- हिंसाचार हा दुष्टांचा असतो.
- हिंसा ही जीवनाच्या विरुद्ध आहे.

रोमकरांस पत्र ८:२१ सृष्टीही स्वतः नश्वरतेच्या दास्यातून मुक्त होऊन तिला देवाच्या मुलांची गौरवयुक्त मुक्तता मिळावी ह्या आशेने वाट पाहते.

२ करिंथकरांस ३:१७ प्रभू आत्मा आहे;**1** आणि जेथे प्रभूचा आत्मा आहे तेथे मोकळीक आहे.

स्तोत्र ५१:१२ तू केलेल्या उद्धाराचा आनंद मला पुन्हा होऊ दे; आणि उत्सुकतेच्या आत्म्याने मला सावरून धर;

स्तोत्र ११९:४५ मी मोकळेपणाने चालेन, कारण मी तुझ्या विधींचा आश्रय केला आहे.
योहान ८: [३१] ज्या यहूद्यांनी त्याच्यावर विश्वास ठेवला त्यांना येशू म्हणाला, “तुम्ही माझ्या वचनात राहिलात तर खरोखर माझे शिष्य आहात; तुम्हांला सत्य समजेल व सत्य तुम्हांला बंधमुक्त करील.”ते त्याला म्हणाले, “आम्ही अब्राहामाचे वंशज

आहोत व कधीही कोणाच्या दास्यात नव्हतो; तर तुम्ही बंधमुक्त व्हाल असे तुम्ही कसे म्हणता?”येशूने त्यांना उत्तर दिले, “मी तुम्हांला खचीत खचीत सांगतो, जो कोणी पाप करतो तो पापाचा दास आहे.दास घरात सदासर्वदा राहत नाही, पुत्र सदासर्वदा राहतो. म्हणून जर पुत्र तुम्हांला बंधमुक्त करील तर तुम्ही खरेखुरे बंधमुक्त व्हाल.

निष्कर्ष:

- देवाच्या पुत्राच्या प्रतिमेत निर्माण झालेली देवाची मुले गौरवशाली स्वातंत्र्याचा आनंद घेतील. देवाच्या लोकांचे स्वातंत्र्य देवाच्या पुत्राच्या प्रतिमेत निर्माण होण्यावर अवलंबून आहे.
- जिथे प्रभूचा आत्मा आहे तिथे स्वातंत्र्य आहे. त्याचा आत्मा स्वातंत्र्याचा आत्मा आहे.
- जो देवाच्या आज्ञा शोधतो तो स्वातंत्र्यात चालतो.

हीच ती सत्यता आहे जी मनुष्याला मुक्त करते. ख्रिस्त येशूच मनुष्याला कोणत्याही बंधनाशिवाय मुक्त करतो, मर्यादा पासून मुक्त करतो, अखंड स्वातंत्र्य ठेवतो. अशी अमर्याद स्वातंत्र्य देतो की जर तो इच्छित असेल तर पुन्हा पाप करण्यासही स्वतंत्र राहील. मनुष्याला अशा स्थितीत आणले जाणार नाही की जिथे तो आपल्या इच्छेनुसार कोणतेही नियती निवडू शकणार नाही..

यशया११:५ नीतिमत्ता त्याचे वेष्टन व सत्यता त्याचा कमरबंद होईल.लांडगा कोकराजवळ राहील, चित्ता करडाजवळ बसेल, वासरू, तरुण सिंह व पुष्ट बैल एकत्र राहतील; त्यांना लहान मूल वळील.गाय व अस्वल एकत्र चरतील; त्यांचे बच्चे एकत्र बसतील; सिंह बैलाप्रमाणे कडबा खाईल.तान्हे बाळ नागाच्या बिळाजवळ खेळेल, थानतुटे मूल फुरशाच्या बुबुळाला हात लावील.माझ्या सगळ्या पवित्र डोंगरावर ती उपद्रव देणार नाहीत व नासधूस करणार नाहीत; कारण सागर जसा जलपूर्ण आहे तशी परमेश्वराच्या ज्ञानाने पृथ्वी परिपूर्ण होईल.

यशया ६०:१८ ह्यापुढे तुझ्या देशात कसलाही जुलूम अगर तुझ्या सीमांच्या आत उजाडी व नाश ह्यांचे नावही ऐकू येणार नाही; तारण माझा कोट व कीर्ती माझी वेस

आहे असे तू म्हणशील.

योहान १८:३६ येशूने उत्तर दिले, “माझे राज्य ह्या जगाचे नाही, माझे राज्य ह्या जगाचे असते तर मी यहूद्यांच्या स्वाधीन केला जाऊ नये म्हणून माझ्या सेवकांनी लढाई केली असती; परंतु आता माझे राज्य येथले नाही.”

इब्री लोकांस १३:८ येशू ख्रिस्त काल, आज व युगानुयुग सारखाच आहे.

याकोब १:१७ प्रत्येक उत्तम देणगी व प्रत्येक पूर्ण दान वरून आहे; ज्याला विकार नाही व जो फिरण्याने छायेत जात नाही अशा ज्योतिमंडळाच्या पित्यापासून ते उतरते.

निष्कर्ष:

- यहोवाचे पूर्ण ज्ञान प्रकट झाल्यामुळे हिंसाचार आणि विनाशाचा अंत होतो.
- नवीन पृथ्वीवर कधीही हिंसाचार किंवा विनाश होणार नाही.
- येशूचे राज्य या जगाचे नाही.
- शक्ती वापरणे हे या जगाचे काम आहे. देवाचे राज्य शक्ती वापरत नाही.
- येशूने कधीही लोकांना त्याचा स्वीकार करायला भाग पाडण्यासाठी बळाचा वापर केला नाही. त्याने त्याच्या विरोधकांवर हात उचलण्यास मनाई केली आणि त्याच्यावर विश्वास न ठेवणाऱ्या चा न्याय करण्यासही नकार दिला (योहान ८:१५; १२:४७-४८).
- ख्रिस्त नेहमीच सारखाच असतो. पापाच्या उदया मुळे तो त्याचे अस्तित्व किंवा चारित्र्य बदलत नाही. प्रकाशाच्या पित्यामध्ये कोणत्याही प्रकारची भिन्नता नसते, नेहमीच प्रत्येक चांगली देणगी परिपूर्ण असते आणि त्याच्याकडून येते.

जखऱ्या ४:६ तेव्हा त्याने मला उत्तर केले, “जरूब्बाबेलास परमेश्वराचे हे वचन आहे : बलाने नव्हे, पराक्रमाने नव्हे, तर माझ्या आत्म्याने कार्यसिद्धी होईल असे सेनाधीश परमेश्वर म्हणतो.

निष्कर्ष:

- देव कार्य पूर्ण करतो ते ना सामर्थ्याने, ना बळाने.
- यात कोणतीही शक्ती किंवा सैन्य गुंतलेले नाही. देव बळाचा वापर करत नाही.
- देव त्याच्या आत्म्याने कार्य करतो. त्याचा आत्मा किंवा सैन्य बळाचा वापर करत नाही.
- बळाचा वापर केला तर स्वातंत्र्य असते का?
- जेथे जबरदस्ती असते तेव्हा स्वातंत्र्य राहू शकतं का?
- मृत्यूचा धोका असताना स्वातंत्र्य असते का?
- धोका असल्यास इच्छास्वातंत्र्य असते का?
- प्रेमात जीवे मारण्याच्या धमक्या वापरतात का?
- लोकांना ख्रिस्ताचा स्वीकार करण्यासाठी बळाचा वापर करणे योग्य आहे का?
- शिक्षा आणि/किंवा दुःखाच्या धमकीखाली एखाद्याला ख्रिस्त स्वीकारण्यास भाग पाडणे योग्य आहे का?
- प्रेम त्याच्या उद्देशाचे प्रेम जिंकण्यासाठी मृत्यूचा वापर करतं का?
- एखादा प्रियकर त्याच्या प्रेयसीला अशा प्रकारे प्रपोज करेल का: "माझ्याशी लग्न कर नाहीतर मी तुला मारून टाकेन?" धमकी प्रेम जागृत करते की विझवते? जिथे स्वातंत्र्य मर्यादित आहे तिथे प्रेम शक्य आहे का? जिथे शिक्षेचा किंवा जबरदस्तीचा धोका आहे तिथे प्रेम शक्य आहे का?

इफिसकरांस पत्र ५:२५ पतींनो, जशी ख्रिस्ताने मंडळीवर प्रीती केली तशी तुम्हीही आपापल्या पत्नीवर प्रीती करा; ख्रिस्ताने मंडळीवर प्रीती केली आणि स्वतःस तिच्यासाठी समर्पण केले,अशासाठी की, तिला त्याने वचनाद्वारे जलस्नानाने स्वच्छ करून पवित्र करावे,आणि गौरवयुक्त मंडळी अशी ती स्वतःला सादर करावी, म्हणजे तिला डाग, सुरकुती किंवा अशासारखे काही नसून ती पवित्र व निर्दोष असावी.हे रहस्य मोठे आहे, पण मी ख्रिस्त व मंडळी ह्यांच्यासंबंधाने बोलतो आहे.

होशेय २:१४ ह्यास्तव मी तिला मोह घालून वनात आणीन, तिच्या मनाला धीर येईल असे बोलेन.... १६ परमेश्वर म्हणतो, त्या दिवशी असे होईल की तू मला ‘इशी’ (माझा पती) म्हणशील, ह्यापुढे कधी मला ‘बआली’ (माझा धनी) म्हणणार नाहीस.... १९ मी तुला सर्वकाळासाठी आपली वाग्दत्त असे करीन, नीतीने व न्यायाने, व ममतेने व दयेने मी तुला आपली वाग्दत्त असे करीन.मी तुला निष्ठापूर्वक वाग्दत्त करीन व तू परमेश्वराला ओळखशील.

- प्रेम त्याच्या उद्देशाचे प्रेम जिंकण्यासाठी मृत्यूचा वापर करते का?
- ख्रिस्त अशा प्रकारे कार्य करतो का? देव अशा प्रकारे कार्य करतो का?
- जर देव शक्ती वापरतो, तर तो खरोखर स्वातंत्र्याचा निर्माता असू शकतो का?
- बळाचा वापर, जबरदस्ती, धमक्या, शिक्षा आणि त्रास देणे ही हिंसा नाही का?
- देव हिंसाचाराचा वापर करतो का?

“ई. जी. व्हाइट यांचे उद्धरणे” उद्धरणे:

१) पृथ्वी देवाविषयीच्या गैरसमजामुळे अंधारलेली होती. त्या उदास सावल्या दूर व्हाव्यात, जग परत देवाकडे वळावे, यासाठी सैतानाच्या फसव्या सामर्थ्याचा भंग होणे आवश्यक होते. हे बलाने होऊ शकत नव्हते. बलप्रयोग हा देवाच्या राज्याच्या तत्त्वांच्या विरुद्ध आहे; देव केवळ प्रेमाच्या सेवेस इच्छितो; आणि प्रेम आज्ञा करून मिळवता येत नाही; ते बलाने किंवा अधिकाराने जिंकता येत नाही. फक्त प्रेमानेच प्रेम जागृत होते. देवाला जाणणे म्हणजे त्याच्यावर प्रेम करणे होय; त्याचा स्वभाव सैतानाच्या स्वभावाच्या विरोधात प्रकट व्हायला हवा. हे कार्य संपूर्ण विश्वात फक्त एकाच व्यक्तीने करू शकले असते. फक्त तोच, ज्याला देवाच्या प्रेमाची उंची आणि खोली ज्ञात होती, त्याला ते प्रकट करता आले असते. जगाच्या काळोख्या रात्रीवर “न्यायाचा सूर्य त्याच्या पंखांमध्ये आरोग्य घेऊन” उगवायला हवा होता. मलाखी ४:२. **{DA 22.1}**

२) बंडखोरीवर विजय बलप्रयोगाने मिळवायचा नव्हता. सक्तीची शक्ती ही केवळ सैतानाच्या राज्यात आढळते. परमेश्वराची तत्त्वे या प्रकारची नाहीत. त्याचा अधिकार हा चांगुलपणा, दया आणि प्रेम यांवर आधारलेला आहे; आणि या तत्त्वांचे प्रदर्शन हेच वापरायचे साधन आहे. देवाचे राज्य हे नैतिक आहे, आणि सत्य व प्रेम हेच प्रबळ सामर्थ्य असावे. **{DA 759.1}**

३) जबरदस्ती ही प्रत्येक खोटी धर्मव्यवस्थेची अंतिम शरणागती असते.
{ST May 6, 1897}

४) चुकीचे व अत्याचाराचे सर्वत्र पसरलेले व्यवहार आणि ख्रिस्ताचे ध्येय व कार्य यांमध्ये स्पष्ट असा विरोधाभास होता. भौतिक राज्ये शारीरिक बलाने स्थापन होतात व टिकवली जातात; पण परमेश्वराच्या राज्याचा पाया असा नव्हता. त्याच्या राज्यव्यवस्थेच्या स्थापनेत कोणतीही देहधारी शस्त्रे वापरली जाणार नव्हती, सक्ती केली जाणार नव्हती; मनुष्यांच्या अंतःकरणांवर जबरदस्ती करण्याचा प्रयत्न केला जाणार नव्हता. या तत्त्वांचा उपयोग अंधाराच्या राजकुमाराने त्याच्या राज्यासाठी केला आहे. त्याचे प्रतिनिधी सक्रीय आहेत, आपल्या मानवी स्वायत्ततेत असे कायदे घडवण्याचा प्रयत्न करतात जे ख्रिस्ताच्या दया व प्रेमळतेच्या अगदी विरोधात आहेत. भविष्यवाणीने ख्रिस्ताच्या राज्याचे स्वरूप स्पष्टपणे दाखवून दिले आहे. त्याने अशी राज्यव्यवस्था आखली जी बलप्रयोग करणार नव्हती; त्याच्या प्रजेस कोणताही अत्याचार ठाऊक नव्हता. भौतिक राज्यांची प्रतीके म्हणजे रानटी जनावरे आहेत; पण ख्रिस्ताच्या राज्यात मनुष्याला पाहण्यास बोलावले जाते ते एखादे हिंस्र पशू नव्हे, तर देवाचे कोकरू. तो एखादा भयंकर अत्याचारी म्हणून आला नव्हता, तर मनुष्यपुत्र म्हणून आला होता; आपल्या लोखंडी सामर्थ्याने राष्ट्रांना जिंकण्यासाठी नव्हे, तर “नम्रांना शुभवार्ता सांगण्यासाठी;” “तुटलेल्या हृदयांना बांधण्यासाठी, कैद्यांना स्वातंत्र्य जाहीर करण्यासाठी, आणि बांधलेल्यांसाठी कारागृहाचे दरवाजे उघडण्यासाठी;” “शोक करणाऱ्या सर्वांना दिलासा देण्यासाठी.”तो दैवी पुनर्स्थापक म्हणून आला—दडपलेली आणि पायदळी तुडवलेली मानवजात यांना स्वर्गाची विपुल आणि समृद्ध कृपा देण्यासाठी, जेणेकरून त्याच्या धार्मिकतेच्या सामर्थ्याने, मनुष्य

पतित आणि अधोगतीत असला तरी, तो दैवी स्वरूपाचा सहभागी होऊ शकेल. **{RH १८ ऑगस्ट, १८९६, परिच्छेद २, ३}**

५) परमेश्वर देव आहे. त्याची योजना अशी होती की चर्चने नेहमी पवित्रतेत, प्रकाशात आणि ज्ञानात प्रगती करावी—प्रकाशापासून अधिक प्रकाशाकडे, गौरवापासून अधिक गौरवाकडे. योहान म्हणतो की त्याने ख्रिस्ताचा गौरव, तारकाचा गौरव पाहिला. आणि भविष्यवाणीच्या आवाजाने जाहीर केले की ख्रिस्ताच्या राज्याचा स्वभाव हाच असेल. दानीएल उग्र पशूंचे दर्शन झाले, जे पृथ्वीवरील सामर्थ्यांचे प्रतिनिधित्व करीत होते. पण परमेश्वराच्या राज्याचा ध्वज एक कोकरू आहे. भौतिक राज्ये शारीरिक शक्तीच्या वर्चस्वाने राज्य करतात, पण ख्रिस्त प्रत्येक देहधारी शस्त्र, प्रत्येक सक्तीचे साधन दूर करणार होता. त्याचे राज्य स्थापन होणार होते ते पडलेल्या मानवजातीला उन्नत व श्रेष्ठ करण्यासाठी. **{EA 342.1}**

६) ख्रिस्त या जगात आला तो असे राज्य स्थापन करण्यासाठी जे त्याच्या स्वर्गीय राज्याचे आदर्श राहतील. शुद्ध आणि निष्कलंक अशी त्याची चर्च पृथ्वीवरील सामर्थ्यांच्या विरोधात उभी राहील, ज्यांना दानीएल च्या दर्शनांमध्ये हिंस्र पशूंना दर्शविले आहे. ही राज्ये स्वतःसाठी लाभ मिळविण्यासाठी युद्ध आणि विध्वंसात गुंतली होती. राष्ट्र राष्ट्राविरुद्ध लढत होते, शारीरिक सामर्थ्याने वर्चस्व मिळविण्याचा प्रयत्न करत होते; तेव्हा ख्रिस्ताच्या ओठांतून हे शब्द पडले: “जो तलवार उचलतो, तो तलवारीने नाश पावेल.” [मत्तय २६:५२.] ख्रिस्ताच्या चर्चमधून सर्व देहधारी शस्त्रे, सर्व सक्तीची साधने दूर केली जाणार होती. **{Ms २७a, १९००, परिच्छेद १२}**

७) जेव्हा ख्रिस्त पृथ्वीवर होता, तेव्हा त्याने आपल्या राज्याची तुलना करण्यासारखे काही शोधले, परंतु त्याला काहीही सापडले नाही. तो म्हणाला, “देवाच्या राज्याची मी कोणाशी तुलना करू? कोणत्या उदाहरणाशी ते ताडून पाहू?” (लूक १३:२०; मार्क ४:३०) देवाचे ज्ञान असलेला तो स्वतःच जणू क्षणभर थांबला, संकोचला, जणू काही तुलना करण्यास काहीच योग्य नाही असे त्याला वाटले. पृथ्वीवरील राज्यव्यवस्थांमध्ये असे काहीच नव्हते ज्याची तो तुलना म्हणून उपयोग करू शकला असता. समाजात त्याच्या चर्चसाठी योग्य असे कोणतेही प्रतीक नव्हते.

ख्रिस्ताचे राज्य हे जगातील राज्यांसारखे नाही आणि कधीही होऊ शकत नाही. ख्रिस्ताच्या राज्यात सक्तीचे कोणतेही साधन नाही. त्यात बलाचा काहीही वावर नाही. ज्याने जगाच्या जीवनासाठी स्वतःचे जीवन दिले, त्याचे सुवार्तेचे संदेश हे शांतीचे सुवार्ते आहेत. त्याची कृपा, त्याचे प्रेम, त्याची कोमल दया—हीच प्रत्येक अडथळा मोडून टाकते. सुवार्ता ही स्वतःमध्येच सामर्थ्य आहे—सर्वांपेक्षा श्रेष्ठ, सर्वांना वेढणारी. ती दैवी, अपरिवर्तनीय तत्त्व आहे, देवाच्या सिंहासनातून वाहणाऱ्या प्रवाहाने पोसलेला एक झरा आहे. **{Ms 118, 1902,** परिच्छेद **13}**

८**)** प्रेमाचा नियम हा देवाच्या राज्याचा पाया आहे, आणि प्रेमातून केलेली सेवा हीच स्वर्गाला स्वीकारण्याजोगी सेवा आहे. देवाने सर्वांना स्वेच्छेचे स्वातंत्र्य दिले आहे; मनुष्याला त्याच्या स्वभावाचे मूल्यांकन करण्याची क्षमता दिली आहे, आणि म्हणूनच त्याला देवावर प्रेम करण्याची व त्याची सेवा निवडण्याची सामर्थ्य दिले आहे.निर्मित प्राणी देवाची उपासना करत होते तोपर्यंत, संपूर्ण विश्वात परिपूर्ण सुसंवाद होता. देवावरचे प्रेम सर्वोच्च असताना, परस्परांविषयीचे प्रेमही विपुल होते. देवाच्या स्वभावाचा आराखडा असलेल्या त्या नियमाचे उल्लंघन नव्हते, म्हणून कोणताही विसंवाद किंवा कलह त्या स्वर्गीय सुरेलतेत बाधा आणू शकत नव्हता. **{ST** १३ फेब्रुवारी, १८९३, परिच

4. उल्लंघन

२ शमुवेल ६:६ नाखोनाच्या खळ्याजवळ ते आले तेव्हा बैलाने ठोकर खाल्ली म्हणून उज्जाने देवाचा कोश हात लांब करून धरला.तेव्हा परमेश्वराचा कोप उज्जावर भडकला; त्याच्या ह्या चुकीमुळे परमेश्वराने त्याला ताडन केले व तो तेथल्या तेथे देवाच्या कोशाजवळ गतप्राण झाला.परमेश्वराने उज्जाला तडाका दिला म्हणून दावीद फार खिन्न झाला. त्याने त्या ठिकाणाचे नाव पेरेस-उज्जा (उज्जा-हनन) ठेवले; ते नाव आजवर चालत आहे.

निष्कर्ष:

- देवाने उज्जाला कसे मारले ? देवाने उज्जावर "भंग" केला याचा अर्थ काय?
- स्ट्रॉग शब्दकोश ६५५६. פֶּרֶץ (perets, पेरेट्स); मूळ ६५५५पासून घेतलेले; याचा अर्थ: फट, भंग, तुटणे (प्रत्यक्ष किंवा रूपकात्मक): — भंग, फूट, उघडणे, तडा.
- उज्जा आपला हात पुढे करून संदूकास स्पर्श करतो; यहोवाचा क्रोध उज्जावर प्रज्वलित होतो आणि देव उज्जावर एक फट किंवा भंग उघडतो, व तो तत्काळ मृत पडतो.
- याच कारणासाठी त्या ठिकाणाला पेरेझ-उज्जा असे नाव देण्यात आले, कारण ते *उज्जाचा भंग* आहे.

नहेम्या ४:७ यरुशलेमेचा कोट बांधण्याचे काम झपाट्याने चालले आहे, त्यातली खिंडारे बुजू लागली आहेत असे सनबल्लट, तोबीया, अरबी, अम्मोनी व अश्दोदी ह्यांनी ऐकले तेव्हा त्यांना फार राग आला; त्या सर्वांनी असा एकोपा केला की आपण जाऊन यरुशलेमेबरोबर लढू व तेथे गोंधळ उडवून देऊ.

१ राजे ११: २७ त्याने हात उचलायचे कारण एवढेच की शलमोन मिल्लो नगर बांधून आपला पिता दावीद ह्याच्या नगराची मोडतोड दुरुस्त करीत होता;

१ राजे ९: [१५] शलमोन राजाने लोक वेठीस धरून परमेश्वराचे मंदिर, आपला राजवाडा, मिल्लो, यरुशलेमेचा तट, हासोर, मगिद्दो व गेजेर ही उभारली त्याचा वृत्तान्त असा.

निष्कर्ष:

- भिंतींमधील तडे किंवा फटे जेव्हा भरले जातात तेव्हा ते बंद होतात.
- शलमोनाने दावीदच्या शहरातील तडे भरले, म्हणजे त्याने येरुशलेमची भिंत बांधली.
- ही भिंत देवाच्या लोकांभोवती आहे, जी त्यांना शत्रूंना पासून संरक्षण देते.

नीतिसूत्रे १८:१० परमेश्वराचे नाम बळकट दुर्ग आहे, त्यात नीतिमान धावत जाऊन निर्भय राहतो.धनवानाचे धन त्याचे बळकट नगर आहे, त्याच्या मते ते उंच तटासारखे आहे.नाशापूर्वी मनुष्याचे अंत:करण गर्विष्ठ असते; आधी नम्रता मग मान्यता.

जखऱ्या २:५ परमेश्वर म्हणतो, तिच्या सभोवार मी तिला अग्नीचा कोट होईन, व तिच्या ठायी मी तेजोरूप होईन."

निष्कर्ष:

- परमेश्वराचे नाव (पात्र) एक मजबूत बुरुज आहे.
- श्रीमंत माणसासाठी, त्याची संपत्ती भिंतीसारखी त्याचे संरक्षण असते, परंतु ती केवळ त्याची कल्पनाशक्ती असते.
- परमेश्वर त्याच्या लोकांभोवती अग्नीच्या भिंतीसारखा आहे.

यशया ५८:१२ बहुत काळ मोडून पडलेली शहरे तुझे लोक पुन्हा बांधतील; पूर्वीच्या पिढ्यांनी घातलेले पाये तू पुन्हा उभारशील; मोडतोडीचा जीर्णोद्धार करणारा, वस्ती होण्यासाठी रस्त्यांची दुरुस्ती करणारा, असे तुझे नाव पडेल.तू शब्बाथाची पायमल्ली करणार नाहीस, माझ्या पवित्र दिवशी आपला उद्योगधंदा करणार नाहीस, शब्बाथ आनंददिन आहे, परमेश्वराचा पवित्र व सन्मान्य दिन आहे असे म्हणून त्याचा आदर

करशील; व त्या दिवशी आपले कामकाज करणार नाहीस, आपला धंदा चालवणार नाहीस, वायफळ गोष्टी बोलत बसणार नाहीस;
निष्कर्ष:

- शब्बाथ पवित्र करणे म्हणजे भेगा दुरुस्त करणे.
- शब्बाथ पवित्र न करणे म्हणजे संरक्षणाच्या भिंतीत भेगा पडणे किंवा छिद्र पडणे होय.
- देवाच्या आज्ञा त्याच्या लोकांसाठी एक कुंपण, संरक्षणाची भिंत आहेत.

यशया ५:२ तो त्याने खणून त्यातील गोटे काढून टाकले व तेथे उत्तम प्रतीच्या द्राक्षीच्या वेलाची लागवड केली, आणि त्यात एक बुरूज बांधला व द्राक्षकुंड खोदले; मग त्यापासून द्राक्षे पैदा होतील म्हणून वाट पाहिली, पण त्याने रानद्राक्षे दिली.तर आता यरुशलेमकरांनो व यहूदातील लोकांनो, माझा व माझ्या द्राक्षीच्या मळ्याचा न्याय करा बरे! माझ्या द्राक्षीच्या मळ्यात मी केले नाही असे अधिक काय करायचे राहिले? तो द्राक्षे देईल म्हणून मी वाट पाहत असता त्याने रानद्राक्षे का दिली?आता मी आपल्या द्राक्षीच्या मळ्याचे काय करणार ते तुम्हांला सांगतो : मी त्याचे कुंपण काढून टाकीन म्हणजे तो खाऊन टाकतील; त्याचे आवार मोडीन म्हणजे तो तुडवला जाईल. मी तो उद्ध्वस्त करीन; त्याला कोणी खच्ची करणार नाही व कुदळणार नाही; त्यात काटेसराटे उगवतील; त्यावर पाऊस पाडू नका अशी आज्ञा मी मेघांना करीन. कारण सेनाधीश परमेश्वराचा द्राक्षमळा म्हणजे इस्राएलाचे घराणे; त्यातील त्याची आवडीची लागवड म्हणजे यहूदाचे लोक; त्याने न्याय्यत्वाची अपेक्षा केली तर अपहार, नीतिमत्तेची अपेक्षा केली तर आक्रोश आढळून आला.

निष्कर्ष:

- परमेश्वराचा द्राक्षमळा म्हणजे त्याचे लोक.
- देव त्याच्या लोकांना वेढतो, त्यांच्याभोवती कुंपण घालतो आणि त्यांचे रक्षण करतो; तो त्यांची काळजी घेतो.
- जेव्हा द्राक्षमळा अपेक्षित फळ देत नाही, परंतु निंदनीय वाईट निर्माण होते, तेव्हा देव शेवटी बंधन काढून टाकतो, भिंत मोडतो किंवा कुंपणात तडा करतो. यामुळे

द्राक्षमळा पायाखाली टाकली जाते, संपवली जाते आणि उद्ध्वस्त होते.

- जेव्हा देव द्राक्षमळ्यात फूट पाडतो तेव्हा द्राक्षमळ्यावर पाऊस पडत नाही: तो त्याचा पवित्र आत्मा काढून घेतो.

यशया ३०:१२ ह्यामुळे इस्राएलाचा पवित्र प्रभू म्हणतो, “तुम्ही ह्या वचनाचा धिक्कार करून बलात्कार व कुटिलाचार ह्यांवर भिस्त ठेवता व अवलंबून राहता; म्हणून एकी कोसळून पडणाऱ्या उंच भिंतीच्या सुटलेल्या भागाप्रमाणे ह्या अधर्माचे तुम्हांला कस्मात फळ मिळेल;

निष्कर्ष:

- पाप करणे किंवा देवाच्या वचनाचा तिरस्कार करणे हे देवाच्या संरक्षणाच्या भिंतीला भेगा पडण्यासारखे आहे.
- कोणत्या पापांचा उल्लेख विशेषतः केला आहे? बंडखोरी, देवाचे वचन ऐकण्याची इच्छा नसणे, संदेष्ट्यांकडून खुशामत करणारे शब्द मागणे, देवाचा मार्ग सोडून देणे, इस्राएलच्या पवित्राला हाकलून लावणे, हिंसाचार आणि अधर्मावर विश्वास ठेवणे, ही सर्व पापे देवाच्या संरक्षणात एक भेग, भिंत उघडतात.
- देवाच्या लोकांमध्ये या पापांच्या उपस्थितीत, उज्जाच्या बाबतीत जसे घडले होते तसे देवाचे संरक्षण अचानक काढून घेतले जाते, अगदी क्षणार्धात.

उपदेशक १०:८ जो खड्डा खणतो तोच त्यात पडतो; जो कुंपण तोडतो त्याला सर्प डसतो.

निष्कर्ष:

जेव्हा देव त्याचे संरक्षण काढून घेतो तेव्हा काय होते? जेव्हा भिंतीत किंवा संरक्षणाच्या कुंपणात भेगा पडतात किंवा तोडफोड होते तेव्हा काय होते?

- साप दंश करतो.

ईयोब १:९ सैतानाने परमेश्वराला उत्तर दिले की, “ईयोब देवाचे भय काय फुकट

बाळगतो? तो, त्याचे घर व त्याचे सर्वस्व ह्याभोवती तू कुंपण घातले आहेस ना? तू त्याच्या हाताला यश दिले आहेस ना? व देशात त्याचे धन वृद्धी पावत आहे ना?तू आपला हात पुढे करून त्याच्या सर्वस्वास लावून तर पाहा, म्हणजे तो तुझ्या तोंडावर तुझा अव्हेर करील." परमेश्वर सैतानाला म्हणाला, "पाहा, त्याचे सर्वस्व तुझ्या हाती देतो; त्याला मात्र हात लावू नकोस." मग सैतान परमेश्वरासमोरून निघून गेला.

ईयोब २: [3] आणिपरमेश्वराने सैतानाला विचारले, "माझा सेवक ईयोब ह्याच्याकडे तुझे लक्ष गेले होते काय? भूतलावर त्याच्या तोडीचा सात्त्विक, सरळ, देवाला भिऊन वागणारा व पापापासून दूर राहणारा असा दुसरा कोणी नाही; त्याचा विनाकारण नाश करण्यास तू मला चिथवलेस, तरी तो आपल्या सत्त्वाला दृढ धरून राहिला आहे." सैतानाने परमेश्वराला उत्तर दिले, "त्वचेसाठी त्वचा! मनुष्य आपल्या प्राणासाठी आपले सर्वस्व देईल. तू आपला हात पुढे करून त्याच्या हाडामांसास लावून तर पाहा, म्हणजे तो तुझ्या तोंडावर तुझा अव्हेर करील." परमेश्वर सैतानाला म्हणाला, "पाहा, तो तुझ्या हाती आहे, त्याची प्राणहानी मात्र करू नकोस." मग सैतान परमेश्वरासमोरून गेला; आणि त्याने ईयोबाला मोठमोठ्या गळवांनी नखशिखान्त अतिशय पिडले.

ईयोब १६:११ देवाने मला अधर्म्यांच्या स्वाधीन केले आहे. दुष्कर्म्यांच्या हाती दिले आहे. मी सुखाने राहत असता त्याने माझा चुराडा केला आहे. त्याने माझी मानगुट धरून मला आपटून माझे तुकडे केले आहेत; मला त्याने मारा करण्याचे निशाण केले आहे. त्याचे बाण माझ्यासभोवार उडत आहेत; माझी गय न करता त्याने माझी कंबर मोडली आहे; त्याने माझे पित्त जमिनीवर पाडले आहे. खिंडारावर खिंडार पाडून तो मला भग्न करतो; तो वीराप्रमाणे माझ्यावर धावून आला आहे.

निष्कर्ष:

- देवाने ईयोब आणि त्याच्याकडे असलेल्या सर्व गोष्टींना त्याच्या संरक्षणाने वेढले होते, जेणेकरून त्याला काहीही स्पर्श करू नये.
- सैतान ईयोबावर देवाची आज्ञा पाळण्याचा आरोप करतो कारण त्यामुळे त्याला फायदे आणि आशीर्वाद मिळत होते.

- सैतान देवाला यासाठी प्रवृत्त करतो की देवाने आपले संरक्षण मागे घ्यावे, म्हणजे योब देवाची उपासना का करतो यामागील त्याची खरी प्रेरणा उघड होईल. याचे वर्णन असे केले आहे की देव जणू पुढे येऊन योबाला स्पर्श करतो.
- जेव्हा देव त्याचे संरक्षण काढून घेतो, तेव्हा सैतानाला काम करण्याची परवानगी मिळते. सैतान नैसर्गिक आपत्ती (वारा आणि आग) घडवून आणतो आणि मानवांना विनाश पेरण्यास भाग पाडतो. अग्नीचे वर्णन "देवाकडून आलेला अग्नी" असे केले आहे.
- देव म्हणतो की सैतानाने त्याला विनाकारण ईयोबाचा नाश करण्यास प्रवृत्त केले.
- शास्त्र म्हणते की देव जे परवानगी देतो ते करतो.

१ इतिहास १०:४ ... मग शौलने तलवार घेतली आणि तिच्यावर आपले प्राण अर्पण केले. ... १३ म्हणून शौल परमेश्वराविरुद्ध केलेल्या आपल्या अपराधामुळे मरण पावला — कारण त्याने परमेश्वराचे वचन पाळले नाही, आणि त्याने जादूगार आत्म्याशी सल्ला घेण्यासाठी चौकशी केली;१४ आणि त्याने परमेश्वराला विचारले नाही. म्हणून परमेश्वराने त्याला ठार केले, आणि राज्य यिशयाच्या पुत्र दावीदाकडे वळविले.
- शौलाच्या गोष्टीत आपण पाहतो की बायबल म्हणते की देव जे घडू देतो तेच करतो. देवाने त्याचा पवित्र आत्मा काढून घेतला होता आणि शौलाला सोडून दिले होते, यामुळे शौल आत्महत्या करतो तेव्हा त्याचा मृत्यू होतो. अशाप्रकारे, शास्त्रवचनांमध्ये असे म्हटले आहे की देव त्यांच्या कृतीमुळे जे घडते तेच करतो.
- देव पुन्हा सैतानाला ईयोबावर प्रहार करण्याची परवानगी देतो. या कृतीचे वर्णन देवाने ईयोबाच्या हाडांना आणि मांसाला हात लावला आणि स्पर्श केला असे केले आहे. हा देव आहे.

ईयोबला त्याच्या स्वाधीन करणे. देव त्याचे संरक्षण काढून घेतो आणि सैतानाला ईयोबवर कारवाई करण्याची परवानगी देतो, जो त्याच्यावर पीडा किंवा रोग आणतो.
ईयोबने घोषित केले की देवाने त्याला दुष्ट किंवा अधार्मिकांच्या हाती दिले आणि त्याने एकामागून एक भेगा निर्माण केले. ईयोबने घोषित केले की देवाने त्याचे संरक्षण काढून घेतले.

योहान ७:३० ह्यावरून ते त्याला धरण्यास पाहत होते; तरी कोणी त्याच्यावर हात टाकला नाही, कारण त्याची वेळ तोवर आली नव्हती.
योहान १६:३२ पाहा, अशी वेळ येत आहे, किंबहुना आली आहे, की तुमची दाणादाण होऊन तुम्ही सर्व आपापल्या घरी जाल व मला एकटे सोडाल; तरी मी एकटा नाही, कारण पिता माझ्याबरोबर आहे.

लूक २२:५३ मी दररोज मंदिरात तुमच्याबरोबर असे तरी तुम्ही माझ्यावर हात टाकला नाही; पण ही तुमची घटका आणि अंधाराची सत्ता आहे."

मत्तय २६:४५ आणि तो आपल्या शिष्यांकडे येऊन त्यांना म्हणाला, "आता झोप व विसावा घ्या, पाहा, घटका जवळ आली आहे, आणि मनुष्याचा पुत्र पापी लोकांच्या हाती धरून दिला जात आहे.

निष्कर्ष:

- ख्रिस्त त्याच्या पृथ्वीवरील सेवेत पापी लोकांपासून संरक्षित होता कारण त्याची वेळ अजून आली नव्हती.
- ख्रिस्ताला शेवटी पापी लोकांच्या हाती सोपवले जाते - ती अंधाराच्या सत्तेची वेळ आहे.
- जेव्हा ख्रिस्त पापी लोकांच्या स्वाधीन केला गेला तेव्हाही पित्याने त्याला सोडले नाही, तर तो त्याच्यासोबत होता.

"ई. जी. व्हाइट यांचे उद्धरणे" :

१.) मानवाच्या आनंदाचे रक्षण नेहमी देवाच्या नियमांनी केले पाहिजे. फक्त आज्ञापालनातच त्यांना खरी आनंदाची अनुभूती मिळू शकते. नियम हा देवाने आपल्या द्राक्षबागेसाठी उभा केलेली भिंत आहे. यामुळे आज्ञापालक लोक वाईटापासून सुरक्षित राहतात. **{BLJ 50.2}**

२.) नियमातील एकही आज्ञा अशी नाही जी मनुष्याच्या भल्यासाठी आणि आनंदासाठी नसते—या जीवनात तसेच पुढील जीवनातही. देवाच्या नियमाचे पालन केल्याने मनुष्याभोवती जणू एक कुंपण उभे राहते, जे त्याला वाईटापासून सुरक्षित ठेवते. जो मनुष्य या दैवीरित्या उभारलेल्या संरक्षणभिंतीला एखाद्या ठिकाणी तोडतो, तो तिचे संरक्षण करण्याचे सामर्थ्य नष्ट करतो; कारण त्याने शत्रूला आत प्रवेश करून नाश व हानी करण्याचा मार्ग खुला करून दिलेला असतो.**{MB 52.1}**

३.) ख्रिस्त त्यांचा शिक्षक होता. तो त्यांचा रक्षक, कवच, संरक्षण होता. त्याला हवे होते की ते त्याच्या आज्ञांचे पूर्ण पालन करावे. हे त्यांच्यासाठी भिंत ठरेल, ज्यामुळे ते पापी कृतीने स्वतःला नष्ट करू शकणार नाहीत. **{RH July 10, 1900, par. 14}**

४.) मनमानी मागण्या करण्यापेक्षा, देवाचे नियम मानवांसाठी भिंत, कवच म्हणून दिले आहेत. जे कोणी त्याचे तत्त्व स्वीकारतो, तो वाईटापासून संरक्षित राहतो. **{Ed 76.4}**

५.) आश्चर्यचकित सेवकांनी राजा जवळ वेगाने जाऊन देवाच्या मनुष्याचे शब्द त्याला सांगितले. राज्याने विचारले , “तो कसा माणूस होता?” त्यांनी उत्तर दिले, “तो केसाळ माणूस होता आणि त्याच्या कंबरेभोवती चामड्याचा पट्टा होता.” “तो तिशबीट एलियाह आहे,” अहाजियाने उत्स्फूर्तपणे सांगितले. त्याला माहित होते की जर परदेशी व्यक्ती खरी एलियाह असेल, तर दिलेल्या शापाचे शब्द निश्चितपणे पूर्ण होतील. शक्य असल्यास धोकादायक न्याय टाळण्यासाठी, त्याने भविष्यवक्ता बोलवण्याचा निर्णय घेतला. **{PK 208.2–3}**अहाजियाने दोनदा सैनिकांची फौज पाठवली, पण प्रत्येक वेळी देवाचा कोप त्यांच्यावर पडला. तिसऱ्या फौजेतले सैनिक देवासमोर नम्र झाले; आणि त्यांचा कप्तान एलियाहच्या समोर उभा राहिला आणि विनंती केली की “हे देवाचे मनुष्य, माझे जीवन आणि या पन्नास सेवकांचे जीवन तुझ्या दृष्टीस मौल्यवान राहो.” **{PK 208.3–209.1}**देवाला अहाजियाच्या अपवित्र कृतीमुळे राग आला. त्याने इस्राएल लोकांच्या हृदयावर प्रेम करण्यासाठी आणि त्यांच्यात आत्मविश्वास निर्माण करण्यासाठी किती काही केले नव्हते? कित्येक काळापासून त्याने अनोखी दया आणि प्रेम दाखवले होते. तरीही, इस्राएलच्या राजा देवाकडे वळून आपल्या लोकांच्या शत्रूला मदत मागतो आणि परदेशी लोकांना

सांगतो की त्याला त्यांच्या देवतांवर अधिक विश्वास आहे. असेच माणसे आणि स्त्रिया करतात जेव्हा ते शक्ती आणि ज्ञानाच्या स्रोताकडून वळून अंधाराच्या शक्तीकडून मदत किंवा सल्ला मागतात. **{PK 211.2}**
जे लोक सैतानाच्या जादूच्या मोहात पडतात, ते मोठा फायदा मिळाल्याचा दावा करू शकतात; पण त्यांचा मार्ग शहाणपणाचा किंवा सुरक्षित आहे का? जीवन जास्त काळ टिकले किंवा तात्कालिक लाभ मिळाला तरी काय होईल? देवाची इच्छा दुर्लक्षित करून चालण्याचा शेवटी काही फायदा होईल का? हे सर्व लाभ अखेर अपूरणीय हानीत बदलतील. आपण देवाने उभारलेल्या एकही भिंत मोडू शकत नाही. **{PK 212.1}**

६.) मला दाखवले गेले की जवळच्या भविष्यकाळात असे घडेल की जे लोक देवाने चेतावणी दिली, शिक्षा दिली आणि मोठा प्रकाश दाखवला, तरी त्यांनी आपले मार्ग सुधारले नाहीत आणि त्या प्रकाशाचा अनुसरण केला नाही, त्यांच्यावरून स्वर्गीय संरक्षण काढले जाईल जे त्यांना सैतानाच्या क्रूर शक्तीपासून सुरक्षित ठेवत होते. परमेश्वर नक्कीच त्यांना त्यांच्या स्वतःच्या निर्णयांवर सोडतील; ते फक्त स्वतःवर राहतील आणि देवाचे संरक्षण त्यांच्यावरून काढले जाईल; त्यांना सैतानाच्या कामकाजापासून सुरक्षितता मिळणार नाही. सीमित बुद्धी आणि दूरदृष्टीला माणसाला कल्पना करता येणार नाही की देवाने आपल्या दूतांद्वारे मानव मुलांवर प्रवासात, घरांमध्ये, जेवण आणि पाण्यात किती काळजी घेतली आहे. जेथे जेथे ते असतील, त्याचे डोळे त्यांच्यावर आहेत. त्यांना हजारो धोक्यांपासून सुरक्षित ठेवले गेले आहे, सर्व त्यांच्यासमोर अदृश्य. सैतानाने जाळे रुजवले आहे, पण परमेश्वर सतत काम करत आहेत जेणेकरून त्यांचे लोक त्यातून सुरक्षित राहतील. **{14MR 2.3}**पण जे देवाच्या चांगुलपणाची आणि दयेची जाणीव ठेवत नाहीत, जे त्याच्या दयाळू इशाऱ्यांना नाकारतात, बायबलच्या मागण्यांच्या सर्वोच्च निकषापर्यंत पोहोचण्याच्या त्याच्या सल्ल्यांना उटलाव करतात, कृपेच्या आत्म्याचा अपमान करतात — अशा लोकांकडून परमेश्वर आपले रक्षण करणारे सामर्थ्य दूर करील. मला दाखविण्यात आले की, ज्यांना त्याने प्रलोभनात पाडले त्याच आत्म्यांना सैतान फसवून गुंतवेल आणि शक्य असेल तर नष्टही करील. देव दीर्घकाळ सहन करतो, पण त्याच्या दयेची एक मर्यादा असते — एक रेषा जी त्याच्या दया आणि त्याच्या न्यायामध्ये भेद निर्माण करते. **{14MR 2.4}**

मला दाखवले गेले की देवाचे निर्णय थेट त्यांच्यावरून येणार नाहीत, तर असे होईल: ते स्वतःला त्याच्या संरक्षणाच्या बाहेर ठेवतात. देव चेतावणी देतो, सुधारतो, शिक्षा करतो आणि फक्त सुरक्षित तेचा मार्ग दाखवतो; त्यानंतर जर जे लोक, ज्यांचे विशेष रक्षण केले गेले आहे, देवाच्या आत्म्यापासून स्वतंत्रपणे आपला मार्ग अनुसरतील, आणि पुनरावृत्ती चेतावण्यांनंतरही स्वतःचा मार्ग निवडतील, तर देव आपल्या दूतांना त्यांच्यावर सैतानाच्या निश्चित हल्ल्यांना प्रतिबंधित करण्यासाठी नियुक्त करत नाही. सैतानाची शक्ती समुद्रात आणि भूमीत कार्यरत आहे, आपत्ती आणि संकट आणत आहे, आणि आपले शिकार निश्चित करण्यासाठी जनसमूह दूर करत आहे. समुद्रात आणि भूमीत दोन्ही ठिकाणी वादळ आणि तूफान येतील, कारण सैतान मोठ्या कोपात उतरला आहे. तो कार्यरत आहे. त्याला माहित आहे की त्याचा वेळ कमी आहे, आणि जर त्याला रोखले नाही, तर आपण त्याच्या शक्तीचे अधिक भयानक दर्शन पाहू जे आपल्याला कधीही कल्पना केली नव्हती. **{14MR 3.1}**

७.) देव आपल्या प्रजेमधील बंडखोरी आणि धर्मत्याग यांना दीर्घकाळ सहन करतो. जरी त्याची दया उपेक्षित केली गेली असली, त्याचे प्रेम अवमानित व उपहास केले गेले, तरीही तो मानवांवर संयम ठेवतो जोपर्यंत त्यांना पश्चात्तापाकडे नेण्यासाठी शेवटचा उपाय संपलेला नाही. पण त्याच्या संयमाचीही मर्यादा आहे. जे लोक शेवटपर्यंत जिद्दीने बंडखोरी करतात, त्यांच्यावर त्याचे संरक्षण काढले जाते. पूर्वनिर्धारित नियती त्यांना सैतानाच्या शक्तीपासून सुरक्षित ठेवणार नाही. त्यांनी आपल्या कृपेचा दिवस वाया घालवला आहे. **{RH September 17, 1901, par. 7}**देव राष्ट्रांशी हिशेब ठेवतो. कोणतीही चिमणीही त्याच्या लक्षाविना खाली पडत नाही. जे लोक आपल्या सहमानवांबद्दल वाईट करतात आणि म्हणतात, “देवाला कसे माहीत?” त्यांना एक दिवस उशीराने होणाऱ्या न्यायाचा सामना करावा लागेल. या युगात देवाबद्दल असामान्य उपेक्षा दाखवली जाते. मानव अशा अपमान आणि आज्ञापालन न करण्याच्या स्तरावर पोहोचले आहेत की त्यांचा पापाचा कप जवळजवळ भरलेला आहे. अनेकांनी दयाळुतेच्या सीमा जवळपास पार केल्या आहेत. लवकरच देव दाखवेल की तो खरा जिवंत देव आहे. तो देवदूतांना सांगेल: “सैतानाच्या विनाशाच्या प्रयत्नांना आता थांबवू नका. तो अपवर्तनीय मुलांवर आपले दुष्टकार्य करील; कारण त्यांच्या पापाचा कप भरला आहे. त्यांनी एका पापाच्या स्तरावरून दुसऱ्या पातळीवर प्रगती केली आहे, दररोज त्यांची बेकायदेशीरता वाढवली आहे. मी

आता विनाशकाला त्याचे काम करण्यापासून थांबवणार नाही.” **{RH September 17, 1901, par. 8}**

८.)पापी मनुष्य ख्रिस्तामध्ये आश्रयस्थान मिळेपर्यंत अनंत मृत्यूच्या धोक्याला सामोरा जात असतो; आणि जसा आळस किंवा बेपर्वाई एखाद्या पळपुट्याला त्याच्या जीवनातील एकमेव संधीपासून वंचित करू शकते, तशीच विलंब आणि उदासीनता आत्म्याच्या नाशाला कारणीभूत ठरू शकतात. देवाच्या पवित्र व्यवस्थेचा भंग करणाऱ्या प्रत्येक व्यक्तीच्या मागावर सैतान—तो महान विरोधक—लागलेलाच असतो. आणि जो मनुष्य आपल्या धोक्याची जाणीव करत नाही आणि अनंत शरणस्थानामध्ये प्रामाणिकपणे आश्रय शोधत नाही, तो विनाशकाचा बळी ठरेल. **{PP 517.2}**जो कैदी कधीही आश्रय-शहराच्या बाहेर गेला, तो रक्ताचा सूड घेणाऱ्याच्या हवाली केला गेला. अशा रीतीने लोकांना शिकवले गेले की त्यांच्या सुरक्षेसाठी अनंतकाळच्या शहाणपणाने ठरवलेल्या पद्धतींना चिकटून राहावे. त्याचप्रमाणे, फक्त पापांची क्षमा मिळवण्यासाठी ख्रिस्तावर विश्वास ठेवणे पुरेसे नाही; त्याने विश्वास आणि आज्ञाधारकतेने त्याच्यामध्ये राहिले पाहिजे. “कारण आपण सत्याचे ज्ञान प्राप्त करूनही जाणूनबुजून पाप केल्यास, पापांसाठी यापुढे कोणतेही बलिदान उरले नाही; तर न्याय आणि अग्नीच्या संतापाचा भयंकर प्रतिक्षा आहे, जो विरोधकांना भस्म करील.” (हिब्रू **10:26, 27). {PP 517.3}**

5. देवाचे विचित्र कृत्य

यशया २८:२१ परमेश्वर आपले कार्य, आपले अपूर्व कार्य करण्यास, आपली कृती, आपली विलक्षण कृती सिद्धीस नेण्यास परासीम डोंगरावर उठल्याप्रमाणे उठेल, गिबोन खोऱ्यातल्याप्रमाणे क्षुब्ध होईल.

निष्कर्ष:

- परमेश्वर त्याचे विचित्र काम करण्यासाठी, त्याचे अद्‌भुत कृत्य करण्यासाठी उठेल.कधी?
- वचन ५: त्या दिवशी परमेश्वर त्याच्या लोकांच्या अवशेषांसाठी वैभवाचा मुकुट आणि सौंदर्याचा मुकुट होईल,
- वचन ६: जो न्यायनिवाड्यात बसतो त्याच्यासाठी परमेश्वर न्यायाचा आत्मा असेल.
- वचन २३: संपूर्ण पृथ्वीवर विनाश निश्चित आहे.उत्तर: अंताच्या वेळी.
- या प्रकरणातच अर्थ लावण्याची तत्त्वे दिली आहेत: ओळीवर ओळ, ओळीमागून ओळ, थोडे येथे, थोडे तेथे. म्हणून, देवाचे विचित्र कार्य काय आहे हे समजून घेण्यासाठी या तत्त्वाचे पालन केले पाहिजे.
- जिथे एकच गोष्ट घडते तिथे दोन उदाहरणे दिली आहेत: देव त्याचे विचित्र कृत्य किंवा कार्य करतो. या दोन उदाहरणांमध्ये उल्लेख केल्याप्रमाणे परमेश्वर "उठेल". "जसे" म्हणजे प्रभु त्याच प्रकारे उठेल.
- पहिले उदाहरण पेराझिम पर्वतातील आहे.
- दुसरे उदाहरण गिबोनच्या खोऱ्यातील आहे.

२ शमुवेल ५:१७ दाविदाला अभिषेक करून इस्राएलाचा राजा केले आहे हे ऐकून सर्व पलिष्टी दाविदाच्या शोधासाठी निघाले; हे कानी येताच दावीद खाली आपल्या गढीत गेला. पलिष्टी येऊन रेफाईम खोऱ्यात पसरले.दाविदाने परमेश्वराला प्रश्न केला, “मी पलिष्ट्यांवर चढाई करू काय? तू त्यांना माझ्या हाती देशील काय?” परमेश्वराने

दाविदाला म्हटले, “चढाई कर; मी खात्रीने पलिष्ट्यांना तुझ्या हाती देतो.” मग दावीद बाल-परासीम येथे आला; तेथे दाविदाने त्यांचा संहार केला; तो म्हणाला, “परमेश्वर माझ्यापुढे चालून पाण्याच्या लोंढ्याप्रमाणे माझ्या शत्रूंवर तुटून पडला.” ह्यावरून त्या ठिकाणाचे नाव बाल-परासीम (तुटून पडण्याचे ठिकाण) असे पडले.

२ शमुवेल ५:२० मग दावीद बाल-परासीम येथे आला; तेथे दाविदाने त्यांचा संहार केला; तो म्हणाला, “परमेश्वर माझ्यापुढे चालून पाण्याच्या लोंढ्याप्रमाणे माझ्या शत्रूंवर तुटून पडला.” ह्यावरून त्या ठिकाणाचे नाव बाल-परासीम (तुटून पडण्याचे ठिकाण) असे पडले. **MEV**

निष्कर्ष:

- देवाच्या विचित्र कृतीचे हे पहिले उदाहरण आहे.
- परमेश्वर दावीदाला खात्री देतो की त्याने पलिष्ट्यांना त्याच्या हाती दिले आहे.
- देव त्यांना दावीदाच्या हाती देतो; तो त्यांना सोडून देतो. देव आता त्यांचे रक्षण करू शकत नाही. तो त्यांना दावीदाच्या हाती सोपवतो.
- हे सोपवून देणे कशाप्रकारे स्पष्ट केले आहे?
- परमेश्वराने त्यांना कसे पाडले? त्याने ते कसे केले? त्यांना दावीदाच्या हाती देऊन, त्यांच्या शत्रूच्या हाती देऊन. त्याने दावीदाच्या शत्रूंना तोडून टाकले.
- परमेश्वराने एक भेग उघडली. संरक्षणाची भिंत कोसळली.
- त्याने ते कसे केले? त्याने ते पाण्याच्या एका प्रचंड प्रवाहासारखे केले. धरणात अचानक भेगा पडण्याची कल्पना तुम्ही करू शकता का? काय होते? वेगाने येणारे पाणी बाहेर येते आणि ते थांबवणे अशक्य आहे. देवाचे संरक्षण काढून घेणे असे होते.
- त्या जागेला "बाल पेराझिम" असे म्हणतात, पेराझिम म्हणजे भग्नावशेष. म्हणूनच त्या जागेला "भग्नावशेषांचा प्रभु" असे म्हणतात.

यहोशवा १०:७ तेव्हा यहोशवा आपले सर्व योद्धे व शूर वीर ह्यांना बरोबर घेऊन गिलगाल येथून निघाला. **8**परमेश्वर यहोशवाला म्हणाला, “त्यांना भिऊ नकोस;

कारण मी त्यांना तुझ्या हाती दिले आहे; त्यांच्यातला कोणीही तुझ्यापुढे टिकणार नाही.”

निष्कर्ष:

- देवाच्या विचित्र कृतीचे हे दुसरे उदाहरण आहे.
- देव कनानच्या लोकांना यहोशवाच्या हाती देतो.
- देव आता त्यांचे रक्षण करू शकत नाही. म्हणून तो त्यांना त्यांच्या शत्रूंच्या, इस्राएली लोकांच्या हाती देतो.

यशया २८:२१ परमेश्वर आपले कार्य, आपले अपूर्व कार्य करण्यास, आपली कृती, आपली विलक्षण कृती सिद्धीस नेण्यास परासीम डोंगरावर उठल्याप्रमाणे उठेल, गिबोन खोऱ्यातल्याप्रमाणे क्षुब्ध होईल.
निष्कर्ष:

- दोन्ही उदाहरणे अशी आहेत जिथे देव लोकांना (कनानच्या लोकांना) त्यांच्या शत्रूंच्या हाती देतो.
- देवाच्या संरक्षक कुंपणात एक भेग आहे आणि शत्रू, या प्रकरणात देवाचे लोक, वाहत्या पाण्यासारखे आत येऊ शकतात.
- पण विचित्र या शब्दाचा अर्थ काय आहे आणि बायबलमध्ये तो कसा वापरला आहे?

लेवीय २२:१० कोणा परक्याने पवित्र पदार्थ खाऊ नयेत; याजकाचा पाहुणा किंवा मजूर ह्यानेही पवित्र पदार्थ खाऊ नयेत.

ईयोब १९:१३ … त्याने माझ्या भाऊबंदांना माझ्यापासून दूर केले आहे; माझ्या ओळखीपाळखीचे मला पारखे झाले आहेत.माझे आप्त मला अंतरले आहेत; माझे इष्टमित्र मला विसरले आहेत.**15**माझ्या घरचे दास व दासी मला परका समजतात; त्यांच्या दृष्टीने मी विदेशी झालो आहे.

यशया १:४...ते मागे वळून गेले आहेत.

यहेज्केल १४:५...ते सर्व त्यांच्या मूर्तींमुळे माझ्यापासून दूर झाले आहेत.

मत्तय ७:२३ तेव्हा मी त्यांना स्पष्ट सांगेन की, 'मला तुमची कधीच ओळख नव्हती; अहो अनाचार करणाऱ्यांनो, माझ्यापुढून निघून जा.'

निष्कर्ष:

त्याचे "विचित्र कार्य" म्हणजे तो स्वतःला परकीय बनवतो. याचा अर्थ असा की तो स्वतःसाठी काहीतरी विचित्र करतो. देव त्यांच्यासाठी परका, अनोळखी, अगदी परदेशी व्यक्तीसारखा होतो. देव त्यांच्या कडे दुर्लक्ष करतो, त्यांच्याकडून दूर होतो, आता त्यांना ओळखत नाही. ते त्याच्यासाठी परकाबनतात. हेच आहे देवाचे "विचित्र कार्य".ही विलक्षण कृती म्हणजे आपल्या जीवनातून देवाला बाहेर ढकलण्याचा नैसर्गिक परिणाम आहे; आणि त्याची उपस्थिती दूर करण्याची हट्टाने मागणी केली जाते तेव्हा तोही ती परवानगी देतो.

- अशाप्रकारे, काळाच्या शेवटी, ख्रिस्त अधार्मिकांना म्हणेल, "मी तुम्हाला कधीच ओळखत नव्हतो, माझ्यापासून निघून जा."
- हे देवाचे विचित्र कृत्य आहे. यात काय विचित्र आहे? जरी आई आपल्या मुलांना विसरली तरी देव म्हणतो, "मी तुम्हाला कधीही विसरणार नाही" (यशया ४९:१५). म्हणून, देवाला त्याच्या पालकांच्या इच्छेच्या विरुद्ध काहीतरी करण्यास सांगितले जाते

यशया २८:२१ परमेश्वर आपले कार्य, आपले अपूर्व कार्य करण्यास, आपली कृती, आपली विलक्षण कृती सिद्धीस नेण्यास परासीम डोंगरावर उठल्याप्रमाणे उठेल, गिबोन खोऱ्यातल्याप्रमाणे क्षुब्ध होईल.

दानीएल १२: आणि त्या वेळी मायकल उभा राहील... आणि एक असा क्लेशाचा काळ येईल, जोपर्यंत राष्ट्रे झाली नाहीत तसा कधीच झाला नव्हता... त्या वेळी तुझे लोक

मुक्त केले जातील…

यशया ३०:१३ म्हणून एकाएकी कोसळून पडणाऱ्या उंच भिंतीच्या सुटलेल्या भागाप्रमाणे ह्या अधर्माचे तुम्हांला अकस्मात फळ मिळेल;कुंभाराच्या मडक्याचा सपाट्यासरसा चुराडा होतो आणि पडलेल्या तुकड्यात आगटीतून विस्तव घेण्यास किंवा हौदातून पाणी घेण्यास खापरीही सापडत नाही, तसा तो त्याचा चुराडा करील.”

यिर्मया ४: [६] सीयोनेच्या दिशेकडे ध्वजा उभारा; आश्रयासाठी पळा, थांबू नका, कारण मी उत्तरेकडून अरिष्ट, मोठा नाश आणत आहे.सिंह आपल्या झाडीतून बाहेर निघाला आहे; राष्ट्रांना फस्त करणारा वाट चालत आहे, तुझा देश ओस करण्यासाठी, तुझी नगरे उजाड, निर्जन करण्यासाठी तो आपल्या स्थानातून निघाला आहे;१३ … हाय आमच्यावर! कारण आम्ही वाईट पावलो आहोत.... [१८] तुझे वर्तन व तुझी कर्मे ह्यांमुळे तुला हा प्रसंग प्राप्त झाला आहे. ही तुझी दुष्टता आहे, ती खरोखर क्लेशदायी आहे; तुझ्या हृदयास ती भिडली आहे. ”२२“कारण माझे लोक मूर्ख आहेत, ते मला ओळखत नाहीत; ती निर्बुद्ध, असमंजस अशी मुले आहेत; वाईट करण्यात ती हुशार आहेत, पण बरे करण्याचे त्यांना ज्ञान नाही.”मी पृथ्वीकडे पाहिले तर ती वैराण व शून्य झाली आहे; आकाशाकडे पाहिले तर त्यात प्रकाश नाही. मी पर्वतांकडे पाहिले तर ते कापत आहेत; सर्व डोंगर डळमळत आहेत.मी पाहिले तर कोणी मनुष्य नाही व आकाशातील सर्व पक्षी उडून गेले आहेत.

निष्कर्ष:

- प्रभू उठेल. केव्हा? अंताच्या वेळी.
- दावीदाचे राजा म्हणून स्वीकारणे आणि ख्रिस्ताचे राज्याचे स्वागत, म्हणजेच ख्रिस्ताचे पुनरुत्थान, यात एक समानता आहे.
- कुंभाराचे भांडे जसे फुटते तसे ख्रिस्त राष्ट्रांचे तुकडे करेल. हे कसे साध्य होते?जेव्हा मायकेल उठतो, तेव्हा देवाचे संरक्षण अचानक काढून टाकले जाते आणि पूर्वी कधीही नव्हता असा संकटाचा काळ येईल.
- जेव्हा मीखाएल उठेल, तेव्हा देव वाईट आणेल. तो ते कसे करतो? तो

राष्ट्रांचा नाश करणाऱ्या सिंहाला येऊ देतो. देव राष्ट्रांना गिळंकृत करणाऱ्या सिंहाच्या स्वाधीन करतो. त्यांच्या स्वतःच्या दुष्टतेनेच त्यांना हे घडवून आणले आहे. आणि पृथ्वी उजाड आणि रिकामी पडली आहे, आणि तिथे कोणीही माणूस नव्हता.

"ई. जी. व्हाइट यांचे उद्धरणे" :

देवाचे न्याय त्याच्या लोकांना दडपण्याचा आणि नष्ट करण्याचा प्रयत्न करणाऱ्यांवर उतरविले जातील. दुष्टांबद्दल त्याची दीर्घ सहनशीलता मनुष्यांना पाप करण्यास धैर्य देते, पण त्यांचा दंड विलंबाने येतो म्हणून तो नक्कीच होणार नाही असे नाही; उलट तो निश्चित आणि भयंकर आहे. परमेश्वर पेराझीम पर्वतावर उभा राहील, तो गिबोनच्या दरीत रागावेल, जेणेकरून तो आपले कार्य करील — त्याचे अनोखे कार्य; आणि आपला कृत्य करील — त्याचे विलक्षण कृत्य (यशया २८:२१). आपल्या दयाळू देवाला दंड देणे ही एक अनोखी कृती आहे. "मी जिवंत आहे," असे परमेश्वर देव म्हणतो, "मला दुष्टांच्या मरणात काहीच आनंद नाही" (यहेज्केल ३३:११). परमेश्वर दयाळू आणि कृपाळू आहे, दीर्घ संयमी आहे, आणि कृपेने व सत्याने परिपूर्ण आहे, अपराध, बंड आणि पाप क्षमा करणारा आहे; तरीदेखील तो दोषी व्यक्तीस शिक्षा न देता सोडणार नाही. परमेश्वर राग करण्यास धीमा आहे, सामर्थ्याने महान आहे, आणि दुष्टाला कधीच निर्दोष ठरवणार नाही (निर्गम ३४:६-७; नहूम १:३). आपल्या चिरडलेल्या व्यवस्थेच्या अधिकाराची प्रतिष्ठा तो धर्मात भयंकर कृत्यांद्वारे प्रस्थापित करील. जो दंड अपराध्यांची वाट पाहत आहे, त्याची तीव्रता परमेश्वराच्या न्याय देण्याच्या अनिच्छेमुळेच मोजता येते. ज्या राष्ट्राशी तो दीर्घ काळ सहनशील आहे, आणि जोपर्यंत त्याने देवाच्या नजरेत आपले अधर्म पूर्ण केले नाही तोपर्यंत ज्याला तो दंड देत नाही, ते राष्ट्र अखेरीस दयेविना कोपाचा प्याला पिऊन टाकेल. जेव्हा ख्रिस्त पवित्रस्थानात आपल्या मध्यस्थीचे कार्य थांबवतो, तेव्हा जे पशू आणि त्याच्या प्रतिमेची उपासना करतात आणि त्याची खूण घेतात (प्रकटीकरण १४:९-१०), त्यांच्यावर जाहीर केलेला दयेविना कोपाचा क्रोध ओतला जाईल

२) जेव्हा तो पवित्रस्थान सोडतो, तेव्हा पृथ्वीवरील रहिवाशांवर अंधकार पसरतो. त्या भयानक काळात धर्मी लोकांना मध्यस्थाशिवाय पवित्र देवाच्या सान्निध्यात जगावे लागेल. दुष्टांवर जोपर्यंत नियंत्रण होते ते बंधन काढून टाकले जाईल, आणि शैतानाला अखेरपर्यंत पश्चात्ताप न करणाऱ्यांवर पूर्ण अधिकार मिळेल. देवाची दीर्घ सहनशीलता संपलेली असेल. जगाने त्याची दया नाकारली आहे, त्याचे प्रेम तुच्छ केले आहे आणि त्याच्या व्यवस्थेवर तुडवले आहे. दुष्टांनी आपल्या परीक्षेच्या मर्यादेच्या पलीकडे पाऊल टाकले आहे; देवाचा आत्मा, जो सतत नाकारला गेला,

अखेर मागे घेतला गेला आहे. देवाच्या कृपेच्या आच्छादनाशिवाय ते आता दुष्टापासून संरक्षणविना राहतात. मग शैतान पृथ्वीवरील रहिवाशांना एका महान आणि अंतिम संकटात ढकलेल. देवदूत जेव्हा मानवी वासनांच्या उग्र वाऱ्यांना रोखणे थांबवतील, तेव्हा संघर्षाचे सर्व घटक मुक्त होतील. संपूर्ण जग एक भयंकर विनाशात गुंतले जाईल — जो प्राचीन काळी यरुशलेमवर आलेल्या विनाशापेक्षाही अधिक भीषण असेल.**{GC 614.1}**

३) मला दाखवले गेले की, देवाचे निर्णय थेट त्यांच्या वरून येणार नाहीत, परंतु अशा प्रकारे येतील: ते स्वतःला त्याच्या संरक्षणापासून बाहेर ठेवतात. देव चेतावणी देतो, सुधारतो, उपदेश करतो, आणि फक्त सुरक्षिततेचा मार्ग दाखवतो; नंतर, जर जे लोक त्याच्या विशेष काळजीचे विषय राहिले आहेत, ते स्वतःचा मार्ग चालू ठेवतात, देवाच्या आत्म्यापासून स्वतंत्र राहून, अनेक वेळा चेतावण्या मिळाल्यानंतरही, आणि आपला मार्ग निवडतात,मग तो आपल्या देवदूतांना सैतानाच्या ठरवून केलेल्या हल्ल्यांना थांबवण्याची आज्ञा देत नाही.
एलडीई २४२.१}

४) यहूदी लोकांनी स्वतःच्या बेड्या स्वतः तयार केल्या होत्या; त्यांनी स्वतःसाठी सूडाचा प्याला भरला होता. जेव्हा ते राष्ट्र म्हणून पूर्णपणे नष्ट झाले आणि त्यांच्या विस्थापनानंतर जे सर्व दुःख त्यांच्यावर आले, ते त्यांच्या स्वतःच्या हातांनी पेरलेल्या पिकाचाच पीक कापत होते. संदेष्टा म्हणतो, “हे इस्राएला, तू स्वतःचा नाश केला आहेस; कारण तू आपल्या अधर्मामुळे कोसळला आहेस” **(होशे १३:९; १४:१).** त्यांच्या दुःखांना अनेकदा देवाच्या थेट आज्ञेने दिलेल्या शिक्षेसारखे समजले जाते. अशा प्रकारे तो महान फसवणारा आपल्या कार्यावर पडदा टाकण्याचा प्रयत्न करतो. दैवी प्रेम आणि दयेच्या हट्टी नकारामुळे, यहूदींनी देवाचे संरक्षण स्वतःपासून दूर केले, आणि शैतानाला त्यांच्या वर आपल्या इच्छेनुसार राज्य करण्याची परवानगी मिळाली. यरुशलेमच्या नाशात घडलेल्या भयानक क्रूरतेने शैतानाच्या सूडबुद्धीच्या शक्तीचे दर्शन घडविले, जी त्या लोकांवर कार्य करते जे त्याच्या नियंत्रणाखाली येतात. आपण ख्रिस्ताबद्दल किती ऋणी आहोत हे आपण पूर्णपणे जाणत नाही; आपण अनुभवत असलेली शांतता आणि संरक्षण ही देवाच्या आवर घालणाऱ्या शक्तीमुळेच आहे, जी मानवजातीला पूर्णपणे शैतानाच्या नियंत्रणाखाली

जाण्यापासून थांबवते. देवाच्या आज्ञांचे उल्लंघन करणारे आणि अकृतज्ञ असलेले लोकसुद्धा देवाच्या दयेबद्दल आणि दुष्टाच्या क्रूर, द्वेषपूर्ण शक्तीवर नियंत्रण ठेवण्याच्या त्याच्या सहनशीलतेबद्दल कृतज्ञ राहण्यास कारणीभूत आहेत. परंतु जेव्हा मनुष्य देवाच्या सहनशीलतेच्या मर्यादेपलीकडे जातात, तेव्हा ते बंधन काढले जाते. देव पाप्याच्या विरोधातील शिक्षेचा जल्लाद म्हणून उभा राहत नाही, तर जो त्याची दया नाकारतो त्याला तो त्याच्याच स्वाधीन करतो, जेणेकरून तो स्वतः पेरलेले पीक कापो. प्रत्येक नाकारलेला प्रकाशकिरण, प्रत्येक दुर्लक्षित इशारा, प्रत्येक वासनाप्रवृत्तीला दिलेली मुभा, आणि देवाच्या व्यवस्थेचे प्रत्येक उल्लंघन — ही सर्व बीजे आहेत जी अखंड पिक देतात. देवाचा आत्मा, जो सतत नाकारला गेला, अखेरीस पाप्यापासून मागे घेतला जातो, आणि मग आत्म्यातील दुष्ट प्रवृत्तींना आवर घालणारी कोणतीही शक्ती उरत नाही, तसेच शैतानाच्या द्वेष आणि वैरापासून संरक्षणही उरत नाही. यरुशलेमचा नाश हा सर्वांना दिलेला एक भयानक आणि गंभीर इशारा आहे — त्या लोकांसाठी जे देवाच्या कृपेच्या प्रस्तावांशी खेळ करतात आणि त्याच्या दयेच्या विनवण्यांना नाकारतात. पापावरील देवाच्या द्वेषाचा आणि दोषींवर येणाऱ्या निश्चित शिक्षेचा याहून अधिक ठाम पुरावा कधीच दिला गेला नाही. तारणहाराने यरुशलेमवर येणाऱ्या न्यायांविषयी दिलेली भविष्यवाणी पुन्हा एकदा पूर्ण होणार आहे; ती भयंकर उध्वस्तता ही येणाऱ्या न्यायाची फक्त एक सावली होती. निवडलेल्या शहराच्या भाग्यात आपण त्या जगाचे भविष्य पाहतो ज्याने देवाची दया नाकारली आणि त्याच्या व्यवस्थेवर तुडवले. पृथ्वीच्या दीर्घ अपराधी इतिहासात मानवी दु:खांची नोंद काळोखी आहे; मन त्याचा विचार करताना अशांत होते आणि हृदय खिन्न होते. स्वर्गाच्या अधिकाराला नाकारल्याचे परिणाम अतिशय भयंकर झाले आहेत. तरीदेखील, भविष्यात येणाऱ्या प्रकटीकरणांत याहून अधिक अंधकारमय दृश्य दाखविले गेले आहे. भूतकाळातील गोंधळ, संघर्ष आणि क्रांतींची लांबलचक शृंखला — "योध्याचा युद्धाचा गोंधळ आणि रक्तात माखलेली वस्त्रे" (यशया ९:५) — हे सर्व त्या दिवसाच्या भयानकतेसमोर क्षुल्लक ठरतील, जेव्हा देवाचा आवर घालणारा आत्मा दुष्टांपासून पूर्णपणे मागे घेतला जाईल, आणि मानवी वासनांचे व शैतानी क्रोधाचे आवेग आता कुणी थांबवू शकणार नाही. त्या वेळी जग शैतानाच्या राज्याचे परिणाम अशा रीतीने पाहील, जे पूर्वी कधीच अनुभवले गेले नव्हते.

6. देवाचा क्रोध

देव कसा आहे? जेव्हा देव रागावतो तेव्हा तो कसा असतो? तो काय करतो? तो माणसासारखा रागावतो का? माणसाचा राग देवाच्या रागासारखाच असतो का? देव अचानक रागावतो का आणि माणसासारखा क्रोधाने भरलेला असतो का? जेव्हा त्याचा राग भडकतो तेव्हा तो हिंसक वागतो का? देव कसा आहे?

कलस्सैकरांस ३:५ तर पृथ्वीवरील तुमचे अवयव म्हणजे जारकर्म, अमंगळपणा, कामवासना, कुवासना व लोभ — ह्याला मूर्तिपूजा म्हणावे — हे जिवे मारा; त्यामुळे आज्ञा मोडणाऱ्या मुलांवर देवाचा कोप होतो.तुम्हीही पूर्वी त्या वासनांमध्ये जगत होता तेव्हा त्यांमध्ये तुम्ही चालत होता.परंतु आता क्रोध, संताप, दुष्टपणा, निंदा व मुखाने शिवीगाळ करणे, ही सर्व आपणांपासून दूर करा.एकमेकांशी लबाडी करू नका; कारण तुम्ही जुन्या मनुष्याला त्याच्या कृतींसह काढून टाकले आहे;आणि जो नवा मनुष्य, आपल्या निर्माणकर्त्याच्या प्रतिरूपाप्रमाणे पूर्ण ज्ञानात नवा केला जात आहे, त्याला तुम्ही धारण केले आहे.ह्यात हेल्लेणी व यहूदी, सुंता झालेला व न झालेला, बर्बर व स्कुथी, दास व स्वतंत्र हा भेदच नाही; तर ख्रिस्त सर्वकाही, आणि सर्वांत आहे.

इफिसकरांस ४:३१ सर्व प्रकारचे कडूपण, संताप, क्रोध, गलबला व निंदा ही अवघ्या दुष्टपणासह तुमच्यापासून दूर करण्यात येवोत;१ तीमथ्य२:८ प्रत्येक ठिकाणी पुरुषांनी राग व विवाद सोडून पवित्र हात वर करून प्रार्थना करावी अशी माझी इच्छा आहे.

निष्कर्ष:

- देवाचा कोप आज्ञाभंग करणाऱ्या मुलांवर त्यांच्या पापांमुळे येतो.

हिच पहिल्या माणसाची / जुन्या मनुष्याची अवस्था आहे.

- परंतु, आपल्याला जुन्या मनुष्याला मारून टाकण्यासाठी आणि ख्रिस्ताच्या प्रतिमेनुसार निर्माण झालेला नवा मनुष्य धारण करण्यासाठी बोलावले

आहे.म्हणूनच, ख्रिस्ताने स्वतःला धारण केलेल्या स्थितीत (गलतीकरांस ३:२७), कारण तो सर्वस्वी सर्वांमध्ये आहे, आपण राग आणि कोप टाकून देतो.

- ख्रिस्त हा पित्याचा अचूक आणि परिपूर्ण प्रतिरूप आहे. म्हणूनच मनुष्याचा कोप हा देवाचा कोप नाही, कारण जर ख्रिस्त आपल्यामध्ये वास करीत असेल, तर मनुष्याचा कोप आपल्यात आढळणार नाही.
- देव आपणास ज्याचे होऊ नको असे सांगतो, ते यासाठी की देव स्वतः तसे नाही.देहधारी मनुष्याचा एक राग असतो, जो देवाचा राग नसतो. आपणास माहीत आहे की तो देवाचा कोप नाही, कारण आपल्याला तो कोप न बाळगण्याचे आवाहन करण्यात आले आहे, जो जुन्या मनुष्याचा भाग आहे, आणि आपल्याला त्या व्यक्तीच्या प्रतिमेत घडविण्यासाठी बोलावले आहे ज्याने आपली निर्मिती केली — ख्रिस्त, जो देवाचा प्रतिरूप आहे.

याकोब १:१६ माझ्या प्रिय बंधूंनो, फसू नका;प्रत्येक उत्तम देणगी व प्रत्येक पूर्ण दान वरून आहे; ज्याला विकार नाही व जो फिरण्याने छायेत जात नाही अशा ज्योतिमंडळाच्या पित्यापासून ते उतरते.आपण त्याच्या सृष्ट वस्तूंतील जसे काय प्रथमफळ व्हावे, म्हणून त्याने स्वतःच्या इच्छेने आपल्याला सत्यवचनाने**1** जन्म दिला.माझ्या प्रिय बंधूंनो, तुम्हांला हे कळते. तर प्रत्येक माणूस ऐकण्यास तत्पर, बोलण्यास धीमा, रागास मंद असावा;कारण माणसाच्या रागाने देवाच्या नीतिमत्त्वाचे कार्य घडत नाही.म्हणून सर्व मलिनता व उचंबळून आलेला दुष्टभाव सोडून, तुमच्या जिवांचे तारण करण्यास समर्थ असे मुळावलेले वचन सौम्यतेने स्वीकारा.

निष्कर्ष:

- प्रत्येक चांगली आणि परिपूर्ण देणगी आपल्या पित्याकडून येते, ज्याच्यामध्ये कोणत्याही प्रकारचा फरक किंवा बदल नाही. कोणत्याही प्रकारचा फरक नाही, म्हणजेच तोच प्रत्येक चांगल्या गोष्टीचा स्रोत आहे आणि तो नेहमीच तो देत असतो.
- आपण रागावण्यास मंद का असावे? कारण माणसाचा क्रोध देवाचे नीतिमत्त्व घडवत नाही. आणि आपण स्वतःला विचारतो, देवाचे नीतिमत्त्व काय

आहे?

स्तोत्रसंहिता ११९:१७२ माझी जीभ तुझ्या वचनाची स्तुती गावो; कारण तुझ्या सर्व आज्ञा न्याय्य आहेत.

यशया५१:७ हे नीती जाणणाऱ्यांनो, माझे नियमशास्त्र मनात वागवणाऱ्यांनो, तुम्ही माझे ऐका; मर्त्य मानव नावे ठेवतील त्यांना भिऊ नका; त्यांच्या निंदेने घाबरू नका.

रोमकरांस पत्र ३:२१ आता तर नियमशास्त्राव्यतिरिक्त असे जे देवाचे नीतिमत्त्व ते प्रकट झाले आहे; त्याला नियमशास्त्राची व संदेष्ट्यांची साक्ष आहे;

१ तीमथ्य ३:१६ सुभक्तीचे रहस्य निर्विवाद मोठे आहे;तो**1** देहाने प्रकट झाला,आत्म्याने नीतिमान ठरला,देवदूतांच्या दृष्टीस पडला,त्याची राष्ट्रांत घोषणा झाली,जगात त्याच्यावर विश्वास ठेवण्यात आला,तो गौरवात वर घेतला गेला.

निष्कर्ष:

- देवाच्या सर्व आज्ञा नीतिमत्ता आहेत. देवाचा नियम हा देवाचा नीतिमत्ता आहे, नियमशास्त्र ते घोषित करते.
- आज्ञा देवाच्या अस्तित्वाच्या पद्धतीचे, देवाच्या चारित्र्याचे आणि जीवनाचे वर्णन आहेत.
- नियम आध्यात्मिक आहे (रोमकर ७:१४), त्याला टिकवून ठेवणारा महान आध्यात्मिक तत्व म्हणजे अगापे प्रेम (रोमकर १३:१०; गलतीकर ५:१४; मत्तय १२:३७). आणि म्हणूनच "खून करू नको" ही आज्ञा आध्यात्मिक आहे, कारण नियम आध्यात्मिक आहे, जो केवळ कृतीच नाही तर माणसाच्या विचारांचे आणि हृदयाचे देखील वर्णन करतो.
- ख्रिस्त हा देवाच्या नीतिमत्तेचे प्रकटीकरण आहे. ख्रिस्ताने आपल्याला पित्याचे जीवन प्रकट केले आणि देव देहात प्रकट झाला.

मत्तय ५:२१ ‘खून करू नकोस आणि जो कोणी खून करील तो न्यायसभेच्या दंडास

पात्र होईल,’ असे प्राचीन लोकांना सांगितले होते, हे तुम्ही ऐकले आहे.मी तर तुम्हांला सांगतो, जो कोणी आपल्या भावावर [उगाच] रागावेल तो न्यायसभेच्या शिक्षेस पात्र होईल; जो कोणी आपल्या भावाला, ‘अरे वेडगळा,’ असे म्हणेल तो वरिष्ठ सभेच्या शिक्षेस पात्र होईल आणि जो कोणी त्याला ‘अरे मूर्खा,’ असे म्हणेल, तो नरकाग्नीच्या शिक्षेस पात्र होईल.

निष्कर्ष:

- "तू खून करू नको" या आज्ञेच्या आध्यात्मिक अर्थामध्ये भावाविरुद्ध क्रोध आणि राग रोखणे समाविष्ट आहे.
- आपल्याला, ज्यांना देवाचे जीवन माहित नव्हते, त्यांनी ख्रिस्तामध्ये त्याच्या आत्म्यामध्ये नियमशास्त्र प्राप्त केले आहे, जेणेकरून आपल्याला देवाच्या जीवनाच्या चारित्र्याच्या परिपूर्णतेची, त्याच्या अस्तित्वाच्या पद्धतीची परिपूर्ण आणि संपूर्ण प्रतिमा मिळेल.

- अशाप्रकारे, देवाचा क्रोध हा देवाच्या नीतिमत्तेचा एक भाग आहे. देवाचे नीतिमत्त्व त्याच्या आज्ञा पाळतो. आज्ञा, त्याच्या चारित्र्याचे प्रतिलेख असल्याने, देवाचे जीवन प्रतिबिंबित करतात. आणि मनुष्याच्या विपरीत, देवाचा क्रोध देवाचे नीतिमत्त्व राखतो, म्हणजेच, तो "तू मारू नको" ही आज्ञा त्याच्या शाब्दिक अर्थाने आणि येशूने स्पष्ट केल्याप्रमाणे त्याच्या आध्यात्मिक अर्थाने पाळतो.

इफिसकरांस ४:२६ तुम्ही रागवा, परंतु पाप करू नका; तुम्ही रागात असताना सूर्य मावळू नये;आणि सैतानाला वाव देऊ नका. ५:१ म्हणून, प्रिय मुलांप्रमाणे देवाचे अनुकरण करणारे व्हा;

१ पेत्र १:१६ कारण असा शास्त्रलेख आहे की, “तुम्ही पवित्र असा, कारण मी पवित्र आहे.”

मत्तय ५:४८ ह्यास्तव जसा तुमचा स्वर्गीय पिता पूर्ण आहे तसे ‘तुम्ही पूर्ण व्हा.’
यशया ५५:६ परमेश्वरप्राप्तीचा काळ आहे तोवर त्याला शोधा; तो जवळ आहे तोच

त्याचा धावा करा;दुर्जन आपला मार्ग सोडो, अधर्मी आपल्या कल्पनांचा त्याग करो आणि परमेश्वराकडे वळो म्हणजे तो त्याच्यावर दया करील; तो आमच्या देवाकडे वळो, कारण तो त्याला भरपूर क्षमा करील.कारण माझ्या कल्पना तुमच्या कल्पना नाहीत; माझे मार्ग तुमचे मार्ग नाहीत, असे परमेश्वर म्हणतो.कारण आकाश जसे पृथ्वीहून उंच आहे, तसे माझे मार्ग तुमच्या मार्गांहून आणि माझ्या कल्पना तुमच्या कल्पनांहून उंच आहेत.

निष्कर्ष:

- आपल्याला माणसाच्या रागाचा अनुभव घेऊ नये असे आवाहन केले जाते. जर राग असेल तर तो पापाशिवाय असू द्या, आपल्या भावावर रागावू नका किंवा त्याला वाईट वागणूक देऊ नका.
- आपण देवाचे अनुकरण करणारे होऊया, कारण तो पवित्र आहे. पाप न करता माणूस जो क्रोध प्रकट करू शकतो तो देवाचा क्रोध आहे.
- देव माणसाला त्याचा मार्ग, त्याची समज सोडून देवाकडे परत जाण्यास बोलावतो. कारण देवाचे विचार आणि मार्ग हे माणसाच्या विचारांपासून आणि मार्गांपासून पूर्णपणे वेगळे आणि दूर आहेत जितके स्वर्ग पृथ्वीपासून आहे.
- पण मूळ भाषांमध्ये क्रोध, क्रोध, क्रोध या शब्दाचा अर्थ काय आहे?
- देवाचा क्रोध कसा असतो? देवाचा क्रोध कसा असतो?

हिब्रूमध्ये क्रोध:

मजबूत: ५९९. ऊन ʾअनफ, *अव-नाफ'*; अ प्राथमिक. मूळ; ते *श्वास घेणे* कठीण, म्हणजे *रागावणे*:—रागावणे (नाराज होणे).

मजबूत:६३९. ףא ʾ**aph**, **af**; ५९९ पासून; नाक किंवा नाकपुडीचा आधार; म्हणून चेहरा, आणि कधीकधी एक व्यक्ती; तसेच (उत्कटतेने जलद श्वास घेण्यापासून) राग:—राग (-राग), + आधी, चेहरा, चेहरा, + सहनशील, कपाळ, + [दीर्घकाळ] दुःख, नाक, नाकपुडी, नाकपुडी, × योग्य, क्रोध.ग्रीकमध्ये क्रोध:

मजबूत: *३७१३.* ŏरॅगोमाई **ŏ**आरईजी**ŏ**माई, *किंवा-उदा'-ओम-अही*; मध्य. च्या दिसणे. अ प्रोल. फॉर्म च्या एक जुनाट. प्राथमिक.**[comp. 3735]**; स्वतःला ताणणे, म्हणजे (लांब) मागे पोहोचणे: - नंतरची इच्छा, इच्छा.मजबूत:३७०९.ŏरगी **ŏ**आरजीई,**org-gay'**; ३७१३ पासून; इच्छा (मनाची उत्तेजना किंवा उत्तेजना म्हणून), म्हणजेच (गुदद्वाराद्वारे) हिंसक आवड (क्रोध, किंवा [न्याय्य] तिरस्कार); अर्थपूर्ण शिक्षेद्वारे:—राग, संताप, सूड, क्रोध.

निष्कर्ष:

- हिब्रू भाषेत, क्रोध म्हणजे जड किंवा उत्तेजित श्वास, जो राग किंवा संतापाच्या तीव्र भावनेमुळे येतो. पहिला शब्द दुसऱ्या शब्दाचा मूळ आहे, ज्याचा अर्थ नाक किंवा नाकपुडी असा होतो. याचा अर्थ चेहरा, कधीकधी व्यक्ती असा देखील होतो. याव्यतिरिक्त, याचा अर्थ उत्कटतेने किंवा तीव्र भावनेच्या अधीन झाल्यामुळे उत्तेजित श्वास घेणे असा होतो.
- ग्रीक भाषेत याचा अर्थ ताणणे किंवा ताण देणे, काहीतरी साध्य करण्याची इच्छा, तळमळ. हा पहिला शब्द दुसऱ्या शब्दाचे मूळ आहे ज्याचा अर्थ इच्छा, मनाची उत्तेजना, उपमाने हिंसक आवड, अर्थाने शिक्षा, क्रोध, क्रोध असा होतो.

मार्क ३:१ मग तो पुन्हा एका सभास्थानात गेला; तेथे वाळलेल्या हाताचा एक माणूस होता.आणि त्याच्यावर दोष ठेवावा म्हणून शब्बाथ दिवशी तो त्याला बरे करतो की काय हे पाहण्यास ते टपून बसले होते.तेव्हा त्याने हात वाळलेल्या माणसाला म्हटले, “ऊठ, मध्ये उभा राहा.”मग तो त्यांना म्हणाला, “शब्बाथ दिवशी बरे करणे किंवा वाईट करणे, जीव वाचवणे किंवा जीव घेणे, ह्यांतून कोणते सशास्त्र आहे?” पण ते उगेच राहिले.मग त्याने त्यांच्या मनाच्या कठीणपणामुळे खिन्न होऊन त्या सर्वांकडे रागाने पाहिले व त्या माणसाला म्हटले, “हात लांब कर.” त्याने हात लांब केला आणि तो बरा झाला.मग परूशी बाहेर जाऊन त्याचा (येशूचा) घात कसा करावा ह्याविषयी लगेचच हेरोदीयांबरोबर त्याच्याविरुद्ध मसलत करीत बसले.मग येशू आपल्या शिष्यांना घेऊन समुद्राकडे निघून गेला; आणि गालीलातून मोठा समुदाय मागोमाग निघाला;

निष्कर्ष:

- प्रभू येश ख्रिस्त हा देवाचा पूर्ण आणि परिपूर्ण प्रकटीकरण आहे. देवाचा क्रोध काय आहे? देवाचा क्रोध कसा आहे? प्रभू येशू ख्रिस्ताने आपल्याला देवाचा क्रोध कसा प्रकट केला?
- चर्चमध्ये जाणाऱ्यांना प्रभू येशूख्रिस्त विचारतो: शब्बाथ दिवशी चांगले करणे कायदेशीर आहे का? ते त्याला उत्तर देऊ शकले नाहीत.
- प्रभू येशूख्रिस्त त्यांच्याकडे पाहतो आणि त्याच्या मनात राग आहे. का? कारण त्याने त्यांच्या अंतःकरणाची कठोरता पाहिली, तो दया न दाखविण्याचे आणि प्रकाशाला प्रतिसाद न देण्याचे त्यांचे प्रत्येक निमित्त पाहू आणि वाचू शकला. हृदयाची कठोरता पापामुळे होते (इब्री लोकांस ३:१३). प्रभू येशू ख्रिस्त दुःखी आहे. त्यांची कठोर अंतःकरणे पाहून प्रभू येशूख्रिस्त दुःखी आहे, कारण तो ते घेत असलेल्या मार्गाचा शेवट पाहू शकतो. प्रभू येशूख्रिस्त दुःखी आहे, कारण ते पवित्र आत्म्याच्या प्रभावासाठी त्यांचे अंतःकरण कठोर करतात जे त्यांच्यापासून तारण दूर ठेवते. प्रभू येशूख्रिस्त रागावतो, कारण त्यांच्या जीवनातील पाप त्यांना जीवनापासून दूर ठेवत आहे.
- प्रभूयेशू काय करतो? तो माघार घेतो. तो समुद्राकडे जातो. प्रभूयेशूमध्ये, क्रोध वेदनांसह येतो - पापाच्या कपटामुळे निर्माण होणाऱ्या हृदयाच्या कठोरतेमुळे उत्पन्न झालेल्या दुःखासह. आणि तो क्रोध म्हणजे एक प्रकारचे दुःखच आहे, कारण त्याला माघार घ्यावी लागते, त्याला सोडून जावे लागते.त्यांच्या हृदयाच्या कठोरतेमुळे उपस्थिती. प्रभू येशूख्रिस्त स्वतःला लादत नाही, तो स्वतःला कोणावरही लादत नाही. प्रतिकाराला तोंड देताना, दुःखी अंतःकरणाने तो माघार घेतो.
- कठोर अंतःकरणाच्या माणसांचे काय होते? जेव्हा प्रभू येशूख्रिस्ताचा राग आणि दुःख त्यांच्या चेहऱ्यावर आणि आवाजात नक्कीच प्रतिबिंबित होत होते, तेव्हा ते प्रभू येशूख्रिस्ताला मारण्यासाठी एकत्र येतात.

रोमकरांस पत्र १:१८ देवाचा कोप स्वर्गातून सर्व अधार्मिकता व अन्याय यांच्यावर प्रगट झाला आहे — त्या मनुष्यांवर, जे अन्यायामध्ये सत्य दडवून ठेवतात. कारण देवाविषयी जे काही जाणून घेता येते, ते त्यांच्यात प्रकट झाले आहे; कारण देवाने ते त्यांना दाखविले आहे. … म्हणून देवाने त्यांना त्यांच्या हृदयातील वासनांच्या द्वारे

अशुद्धतेकडे सोडून दिले, ज्यायोगे त्यांनी आपल्या शरीरांचा एकमेकांमध्ये अपमान केला. त्यांनी देवाच्या सत्याचा बदल करून खोटे केले, आणि सृष्टीकर्त्याऐवजी सृष्टीची पूजा व सेवा केली — जो सर्वकाळ धन्य आहे. आमेन.यासाठी देवाने त्यांना नीच वासनांकडे सोडून दिले … आणि जेव्हा त्यांनी देवाला आपल्या ज्ञानात ठेवणे योग्य मानले नाही, तेव्हा देवाने त्यांना भ्रष्ट मनावर सोडून दिले, जेणेकरून त्यांनी अयोग्य गोष्टी केल्या. … आणि ते देवाच्या न्यायाला जाणूनही, की अशा गोष्टी करणारे मृत्यूस पात्र आहेत, तरीही ते स्वतः त्या गोष्टी करतात आणि त्या करणाऱ्यांमध्ये आनंद मानतात.

निष्कर्ष:

- देवाचा कोप स्वर्गातून त्यांच्यावर प्रकट होतो ज्यांनी देवाला जाणून घेतले असूनही, सत्याच्या आत्म्याला दाबून टाकले.

देवाने त्यांना स्वतःला प्रकट केले, त्यांना आपले ज्ञान दिले, तरीसुद्धा त्यांनी असत्य आणि गैरसोयीचे मार्ग आवडले. त्यांनी देवाच्या विरोधात लढा देणेच पसंत केले. म्हणूनच त्यांना काहीही सबब उरत नाही. मग देवाचा कोप कसा प्रकट होतो?

- देव त्यांना त्यांच्या स्वतःच्या इच्छा आणि पापांच्या स्वाधीन करतो. देव त्यांना त्यांच्या वासना आणि त्यांच्या स्वतःच्या तिरस्कृत मनाच्या स्वाधीन करतो. त्यांना त्यांच्या मनात माहित असते की देव त्यांच्या कृतींना मान्यता देत नाही, तरीही ते त्यात रमतात. देव त्यांच्या आत्म्याने त्यांना रोखणे थांबवतो आणि त्यांना जीवनाच्या मार्गावर आणण्यासाठी संघर्ष करत नाही. अशा प्रकारे, ते स्वतःने भरलेले होतात आणि त्यांच्या अनियंत्रित वासना त्यांच्यावर वर्चस्व गाजवतात.

स्तोत्र ८५:१ हे परमेश्वरा, तू आपल्या देशावर प्रसन्न झाला आहेस; तू याकोबाला बंदिवासातून परत आणले आहेस.तू आपल्या लोकांच्या अनीतीची क्षमा केली आहेस, त्यांच्या सर्व पापांवर पांघरूण घातले आहेस.तू आपला सर्व क्रोध आवरला आहेस; तू आपल्या कोपाची तीव्रता सोडून दिली आहेस.

गणना १२: [९] परमेश्वराचा क्रोध त्यांच्यावर भडकला व तो तेथून निघून गेला.तंबूवरून

मेघ निघून गेला तो इकडे मिर्याम कोडाने बर्फासारखी पांढरी झाली; अहरोनाने मिर्यामेकडे फिरून पाहिले तो ती कोडी बनली आहे असे त्याला दिसले.
निष्कर्ष:

- देवाचा कोप/क्रोध त्यांच्यावर आहे ज्यांचे पाप आणि अधर्म आच्छादित व क्षमाप्राप्त झालेले नाहीत.
- जे ख्रिस्ताच्या रक्ताने झाकलेले नाहीत, ज्यांनी देवाच्या आत्म्याच्या पश्चात्तापाच्या आवाहनाकडे लक्ष दिले नाही त्यांच्यावर देवाचा कोप/क्रोध आहे.
- एका कुशी स्त्रीशी लग्न केल्यामुळे मिर्याम आणि अहरोनने मोशेविरुद्ध बंड केले, त्याला प्रतिसाद म्हणून देव त्यांच्याशी बोलतो आणि त्याचा क्रोध भडकतो. ते काय आहे? तो माघार घेतो आणि ढग निवासमंडपातून निघून जातो. मग, मिर्याम कुष्ठरोगाने आजारी पडते. कुष्ठरोग देवाकडून येत नाही, कारण देव माघार घेतो. त्याच्या माघारामुळेच तो आला.
- जेव्हा माणूस रागावतो तेव्हा तो पुढे सरकतो. देव त्याच्या क्रोधात मागे हटतो.

अनुवाद३१:१६ तेव्हा परमेश्वर मोशेला म्हणाला, “पाहा, तू लवकरच आपल्या पूर्वजांबरोबर कालनिद्रा घेणार आहेस; मग हे लोक ज्या देशात जाणार आहेत त्यातल्या लोकांमध्ये आल्यावर अन्य देवांच्या मागे व्यभिचारी मतीने लागण्यास प्रवृत्त होतील, व माझा त्याग करून मी त्यांच्याशी केलेला करार मोडतील.त्या समयी त्यांच्यावर माझा कोप भडकेल, मी त्यांचा त्याग करीन आणि त्यांच्यापासून आपले मुख लपवीन; त्यांचा फडशा उडेल व त्यांच्यावर पुष्कळ विपत्ती व संकटे ओढवतील. मग ते म्हणतील, ‘आपला देव आपल्यामध्ये नाही म्हणूनच ह्या विपत्ती आपल्यावर ओढवल्या आहेत ना?’त्या वेळेस ते अन्य देवांकडे वळल्याने त्यांच्या हातून जी दुष्टाई घडेल तिच्यामुळे मी आपले मुख त्यांच्यापासून खरोखरच लपवीन.

स्तोत्र ६०:१ हे देवा, तू आमचा त्याग केला आहेस, आमची दाणादाण केली आहेस; तू कोपायमान झाला आहेस; तू आम्हांला पूर्वस्थितीवर आण.

निष्कर्ष:

- जेव्हा लोक देवापासून दूर जातात आणि इतर देवांच्या मागे लागतात तेव्हा ते देवाच्या कराराला नाकारतात, जो क्षमा आणि पवित्र आत्म्याची देणगी आहे. दुसऱ्या शब्दांत, लोक देवाच्या आत्म्याविरुद्ध पाप करतात.
- मग देवाचा क्रोध भडकतो. जेव्हा देवाचा क्रोध भडकतो तेव्हा तो त्यांना सोडून देतो आणि त्याचे तोंड त्यांच्यापासून लपते. यामुळे त्यांचा नाश होतो किंवा त्यांच्यावर अनेक संकट आणि संकटे येतात. देव आता त्यांच्यामध्ये नाही म्हणून हे त्यांच्यासोबत घडते.
- देव त्यांना त्यांच्या आयुष्यात नको असल्याने तो मागे हटतो, तो त्यांना त्यांच्या स्वतःच्या देवांसाठी मोकळे सोडतो. अशा प्रकारे वाईट गोष्टी येतात.
- देवाचा क्रोध मागे हटणे, ज्यांच्यावर तो रागावला आहे त्यांच्यापासून दूर जाणे आहे.

अनुवाद ३२:१७ देव नाहीत अशा भुतांना, जे अलीकडेच नवीन निघाले आहेत, ज्यांना तुमचे पूर्वज भीत नव्हते, अशा अपरिचित देवांना त्यांनी बली अर्पण केले.तुला जन्मास घातलेल्या खडकाची तू पर्वा केली नाहीस, व तुला जन्म देणाऱ्या देवाला तू विसरलास.हे पाहून परमेश्वराला त्यांचा वीट आला, कारण त्याचे पुत्र व कन्या ह्यांनी त्याला चीड आणली.मग तो म्हणाला, ‘मी त्यांच्यापासून आपले मुख लपवीन, त्यांचा अंत कसा काय होईल ते मी पाहीन; कारण ही पिढी अतिशय कुटिल आहे, ही मुले अविश्वसनीय आहेत.देव नाही अशाच्या योगे त्यांनी मला ईर्ष्येस पेटवले, व्यर्थ वस्तूंच्या योगे त्यांनी मला चिडवले; म्हणून ज्यांचे राष्ट्र नव्हे अशांच्या योगे मी त्यांना ईर्ष्येस पेटवीन, एका मूढ राष्ट्राच्या योगे त्यांना चिडवीन.

परराष्ट्रीय '.... ३० जर त्यांच्या खडकाने त्यांना विकले नसते, आणि परमेश्वराने त्यांना सोडून दिले नसते तर एक माणूस त्यांच्या हजारांचा पाठलाग कसा करू शकतो आणि दोन लोक दहा हजारांना पळवून कसे लावू शकतात? **NLT**

अनुवाद ३२:२० मग तो म्हणाला, ‘मी त्यांच्यापासून आपले मुख लपवीन, त्यांचा अंत कसा काय होईल ते मी पाहीन; कारण ही पिढी अतिशय कुटिल आहे, ही मुले अविश्वसनीय आहेत.

निष्कर्ष:

- ते देवाकडून दूर वळले आणि भुतांची उपासना करू लागले. त्यांनी देवाला विसरले. त्यांनी आपल्या जीवनातून त्याला दुर्लक्ष केले आणि हाकलून दिले. आणि मग देव काय करील? देवाचा कोप भडकतो, आणि तो कसा प्रकट होतो? याचा अर्थ काय आणि त्याचे परिणाम काय होतात?
- तो आपला चेहरा लपवतो आणि देव त्यांना सोडून देतो; तो राहिला असता तर त्यांच्यावर स्वतःला लादल्यासारखे झाले असते, म्हणून तो त्यांना सोडून जातो. त्यांच्या दृष्टीने जरी तो आपला चेहरा लपवतो, तरी तो त्यांचा शेवट पाहत राहतो आणि त्यांच्याकडे लक्ष ठेवतो. दगड त्यांना त्यांच्या शत्रूंच्या हाती सोपवून देतो आणि त्यांना विकून टाकतो.
- बायबलच्या भाषेत सांगायचे तर, जेव्हा एखादी व्यक्ती किंवा लोक विकले जातात तेव्हा त्यांच्या पापांमुळे त्यांना सोडून दिले जाते.
- मग त्यांच्यावर संकटे येतात: पीडा, शत्रू आणि तलवार.
- बायबल म्हणते की देवच हे सर्व पाठवतो. तो वाईट गोष्टी, पीडा, शत्रू आणि तलवार कशी पाठवतो? तो त्यांचे रक्षण करण्यात अयशस्वी होऊन, त्यांना सोडून देऊन, त्यांना त्यांच्या स्वतःच्या मर्जीनुसार सोडून देऊन हे पाठवतो. शास्त्रवचनांमध्ये म्हटले आहे की देव जे करू देतो ते करतो. अशा प्रकारे देव त्यांचा नाश करतो. याच अध्यायाच्या ३९ व्या वचनात देव म्हणतो, "मी मारतो आणि मी जिवंत करतो." संदर्भच आपल्याला सांगतो की तो ते कसे करतो. देव कसे मरण किंवा मृत्यू घडवतो? जेव्हा दुष्ट लोक त्याच्या जीवनापासून दूर जातात आणि माघार घेतात, जेव्हा ते त्याला विरोध करतात आणि त्याच्याशी लढतात, तेव्हा शेवटी त्याला त्यांना त्यांच्या इच्छेनुसार सोडून देण्याशिवाय पर्याय नसतो, जो त्यांचा नाश होतो आणि त्यांना सोडून देऊन आणि त्यांचे संरक्षण न केल्याने, यामुळे त्यांचा मृत्यू होतो.

-	माणसाच्या वाईट मार्गांमुळे त्याच्यासाठी अनेक शत्रू निर्माण होतात, आणि तेही देवाशिवाय. त्यांना रोखल्यास हे शत्रू त्याला <u>गिळून टाक</u>तील.

१ राजे ८: ४६ त्यांनी तुझ्याविरुद्ध पाप केले, (कारण पाप करत नाही असा कोणीच नाही) व तू त्यामुळे क्रोधाविष्ट होऊन त्यांना त्यांच्या शत्रूंच्या हाती दिले आणि त्यांनी त्यांना जवळच्या अथवा दूरच्या देशात पाडाव करून नेले,

स्तोत्र ७४:१ हे देवा, तू आम्हांला कायमचे का टाकले आहेस? आपल्या कुरणातल्या कळपावर तुझा कोपाग्नी का धुमसतो?... हे देवा, शत्रू कोठवर निंदा करणार? वैरी तुझ्या नावाची निर्भर्त्सना सदा करणार काय?तू आपला हात, म्हणजे आपला उजवा हात, का आवरून धरतोस? तो आपल्या छातीवरून काढून तू त्याचा संहार कर.

निष्कर्ष:

-	जेव्हा माणूस किंवा लोक पाप करतात तेव्हा देवाचा क्रोध येतो. हे काय आहे? देव त्यांना शत्रूच्या हाती देतो. "वितरित करा" या शब्दाचे वेगवेगळे अर्थ आहेत: देणे, मागे घेणे आणि सोडून देणे, इत्यादी.
-	जेव्हा देवाचा क्रोध भडकतो, तेव्हा तो आपला हात मागे घेतो आणि स्वतःला लपवतो. देवाचा क्रोध म्हणजे देव त्यांना त्यांच्या शत्रूंच्या हाती सोपवतो .

यिर्मया ४९:३७ एलामाचा घात करू पाहणाऱ्या त्याच्या शत्रूंपुढे मी त्यांना घाबरे करीन; मी त्यांच्यावर अरिष्ट, माझा संतप्त क्रोध आणीन, असे परमेश्वर म्हणतो; मी त्यांना नष्ट करीपर्यंत तलवार त्यांच्या पाठीस लावीन.मी एलामात आपले सिंहासन मांडीन आणि तेथून राजा व सरदार ह्यांचा नाश करीन, असे परमेश्वर म्हणतो.

यिर्मया ५१:४४ मी बेल दैवताचा बाबेलात समाचार घेईन, त्याने गिळले ते त्याच्या तोंडावाटे मी काढीन, राष्ट्रांचा ओघ त्याच्याकडे वाहणार नाही; बाबेलचा तटही पडेल.माझ्या लोकांनो, तुम्ही त्यांच्यातून निघून जा! परमेश्वराच्या संतप्त क्रोधापासून तुम्ही प्रत्येक जण आपला बचाव करा.देशात ऐकलेल्या अफवेने तुम्ही

आपले मन खचू देऊन घाबरू नका; एक अफवा एका वर्षी व दुसरी दुसऱ्या वर्षी पसरेल; देशात जुलूम होईल, अधिपती अधिपतीवर उठेल.ह्यास्तव पाहा, असे दिवस येत आहेत की त्यांत मी बाबेलच्या कोरीव मूर्तींचा समाचार घेईन; त्याचा सर्व प्रदेश लज्जित होईल, त्याचे सर्व लोक त्याच्यात ठार होऊन पडतील.आकाश व पृथ्वी आणि त्यांतील सर्वकाही बाबेलवर जयजयकार करतील; कारण त्याचा विध्वंस करणारे उत्तरेकडून येत आहेत असे परमेश्वर म्हणतो.बाबेलने जसे इस्राएलाचे वधण्यात आलेले लोक पाडले, तसे बाबेलात सर्व पृथ्वीवरचे वधण्यात आलेले लोक पाडण्यात येतील.

निष्कर्ष:

- जो लोक देवाचे अनुसरण करत नाहीत किंवा स्वतःला त्याचे प्रजा म्हणत नाहीत, त्यांच्याबद्दल देवाचा राग, देवाच्या प्रजेने त्याचा नाकार केल्याबद्दल असलेल्या रागासारखाच असतो.
- देव त्यांना सोडून देतो, तो त्यांना त्यांच्या शत्रूंना आणि लुबाडणाऱ्यांना देतो.
- त्यांच्या पापांमुळे इस्राएलला बॅबिलोनच्या हाती सोपवले गेले. बॅबिलोनने इस्राएलवर विजय मिळवत लोकांना मारले. हे पाप आहे. जेव्हा देवाने त्यांना बॅबिलोनच्या हाती दिले, तेव्हा ते मारणे देवाची इच्छा नव्हती. इस्राएलच्या मृतांची आणि त्याच्या पश्चात्ताप पापांची भरपाई म्हणून, बॅबिलोन पडेल. अशा प्रकारे देव पापाला पापाने शिक्षा देतो. देव आपले संरक्षण मागे घेतो आणि नंतर मानवाच्या विध्वंसकतेमुळे इतर माणसांच्या पापाला शिक्षा मिळते.

होशेय १३:९ हे इस्राएला, जो मी तुझा साहाय्यकर्ता त्या माझ्यावर तू उलटलास, त्यामुळे तुझा नाश झाला.तुझ्या सर्व नगरांतून तुझा बचाव करणारा तुझा राजा कोठे गेला? ज्या तुझ्या शास्त्यांच्या बाबतीत तू म्हणावेस की, “मला राजा व अधिपती असावेत,” ते कोठे गेले?मी तुझ्यावर कोपून तुला राजा दिला व तुझ्यावर रागावून तो काढून नेला.

यहेज्केल ७:३ आता तुझा अंत आला आहे; मी आपला संताप तुझ्यावर भडकवीन, तुझ्या करणीप्रमाणे तुझा न्याय करीन व तुझ्या सर्व अमंगळ कृत्यांचे प्रतिफळ तुला

देईन.मी तुझ्यावर कृपादृष्टी करणार नाही, मी गय करणार नाही; तर तुझ्या करणीचे प्रतिफळ तुला देईन; तुझ्या अमंगळ कृत्यांचे प्रतिफळ तुझ्यामध्ये दिसेल तेव्हा तुम्हांला समजेल की मी परमेश्वर आहे.

यहेज्केल ७:८ आता मी आपल्या संतप्त क्रोधाचा तुझ्यावर सत्वर वर्षाव करीन, मी आपल्या क्रोधाची परिपूर्ती तुझ्यावर करीन व तुझ्या आचरणाप्रमाणे तुझा न्याय करीन व तुझ्या सर्व अमंगळ कृत्यांचे प्रतिफळ तुला देईन.मी तुझ्यावर कृपादृष्टी करणार नाही; मी तुझी गय करणार नाही; तर तुझ्या आचरणाचे फळ तुला देईन, तुझ्या अमंगळ कृत्यांचे प्रतिफळ तुला देईन; तेव्हा तुला समजेल की मी परमेश्वर तुला मारत आहे.

निष्कर्ष:

- देवाची इच्छा होती की इस्राएलला राजा नसावा. एक राजा असणे म्हणजे देवाला इस्राएलचा राजा म्हणून बाजूला करणे.
- त्यांच्या आग्रहावरून, त्याने शेवटी रागाने/दुःखाने त्यांना त्यांची इच्छा दिली.
- अशाप्रकारे, देवाचा राग किंवा कोप पाप्याला त्याची स्वतःची इच्छा देत आहे, जी स्वतःसाठी आणि इतरांसाठी विनाशकारी आहे.
- देवाचा राग किंवा कोप म्हणजे पाप्याला देवाच्या आत्म्याने आवर न घालता त्याच्या स्वतःच्या घृणास्पद गोष्टी देणे. देवाचा क्रोध म्हणजे देव पाप्याचा मार्ग आणि घृणास्पद गोष्टी पाप्यावरच निश्चित करतो. अशा प्रकारे देव शिक्षा करतो किंवा प्रहार करतो.

शास्ते १०:६ मग द मुलगे च्या इस्रायल पुन्हा केले वाईट मध्ये द दृष्टी च्या प्रभू, आणित्यांनी बाल आणि अष्टारोथ यांची सेवा केली, ... म्हणून त्यांनी परमेश्वराला सोडून दिले आणि त्याची सेवा केली नाही. **NASB**

शास्ते १०:६ मग इस्राएल लोकांनी परमेश्वराच्या दृष्टीने वाईट ते पुन्हा केले; बआलीम व अष्टारोथ ह्या दैवतांची आणि अराम, सीदोन, मवाब, अम्मोनी व

पलिष्टी ह्या सर्वांच्या दैवतांची ते सेवा करू लागले; त्यांनी परमेश्वराचा त्याग केला; त्याची सेवा ते करीनात, . म्हणून परमेश्वराचा कोप इस्राएलावर भडकला आणि त्याने त्यांना पलिष्ट्यांच्या व अम्मोन्यांच्या हाती दिले.... तेव्हा इस्राएल लोक परमेश्वराला म्हणाले, “आम्ही पाप केले आहे; तुला बरे दिसेल तसे कर, मात्र आज आमचा बचाव कर, एवढीच आमची विनवणी आहे.”मग ते आपल्यातील परके देव टाकून देऊन परमेश्वराची सेवा करू लागले. इस्राएलांचे हाल पाहून त्याच्या मनाला खेद झाला.

यशया २२:४ ह्यासाठी मी म्हणालो, “माझ्यावरून आपली दृष्टी फिरवा; मी मनस्वी रडणार आहे; माझ्या लोकांच्या कन्येचा नाश झाला आहे; त्याबद्दल माझे सांत्वन करण्याचे श्रम घेऊ नका.”

निष्कर्ष:

- कोण कोणाला सोडून देतो? कोणी कोणाला सोडून दिले? इस्राएलने परमेश्वराला सोडून दिले आणि इतर देवांच्या मागे लागले.
- देवाच्या क्रोधाने त्याने त्यांचे रक्षण करणे थांबवले आणि त्यांना त्यांच्या शत्रूंच्या हाती दिले.
- जेव्हा हे घडते तेव्हा देवाला कोणत्या भावना येतात?
- देवाचा क्रोध हा देवाच्या दृष्टीने हलकासा कृत्य नाही. इस्राएलच्या चुकांमुळे तो दुःखी आहे आणि मोठ्या वेदनांसह तो त्यांना त्यांच्या स्वतःच्या कृत्यांच्या परिणामांवर सोडून देतो.
- इस्राएलच्या दुःखामुळे देवाला दुःख झाले.
- जेव्हा देवाला माणसाचे रक्षण करणे आणि आशीर्वाद देणे थांबवावे लागते तेव्हा तो मोठ्याने रडतो.
- ते रडणे म्हणजे संतप्त श्वास, त्याचे अस्तित्व एका तीव्र भावनेने थरथर कापत आहे. हा देवाचा क्रोध आणि कोप आहे.

“ई. जी. व्हाइट यांचे उद्धरणे” :

१. माझ्यासमोर एक कुटुंबाचे चित्र सादर केले गेले. मुलांपैकी काही जण वडिलांच्या मागण्यांना शिकण्यास आणि पाळण्यास उत्सुक दिसत होते, तर इतर त्याच्या अधिकारावर तुडवत होते आणि त्याच्या घरातील कारभाराचा तिरस्कार दाखविण्यात गर्व मानत होते. ते आपल्या वडिलांच्या घरातील फायदे घेत होते, सतत त्याच्या उदारतेतून प्राप्त करीत होते. त्यांना जे काही मिळत होते त्यासाठी ते पूर्णपणे त्याच्यावर अवलंबून होते, तरीही ते कृतज्ञ नव्हते, उलट अभिमानाने वागत होते, जणू काही त्यांच्या उदार पालकाकडून मिळणाऱ्या सर्व कृपा त्यांनी स्वतःच मिळवल्या आहेत. वडील आपल्या अवज्ञाकारी, अकृतज्ञ मुलांची ही सर्व उद्धट कृत्ये पाहतात, तरीसुद्धा तो त्यांना सहन करतो. **{2SM 333.2}** अखेरीस हे बंडखोर मुले अजून पुढे जातात आणि आतापर्यंत विश्वासू असलेल्या आपल्या वडिलांच्या कुटुंबातील सदस्यांना बंडात ओढण्याचा आणि नेण्याचा प्रयत्न करतात. मग वडिलांचा सर्व सन्मान आणि अधिकार कार्यान्वित होतो, आणि तो आपल्या घरातून त्या बंडखोर मुलांना बाहेर काढतो, ज्यांनी फक्त त्याच्या प्रेमाचा आणि आशीर्वादांचा गैरवापर केला नाही, तर उरलेल्या थोड्यांना देखील डगमग विण्याचा प्रयत्न केला ज्यांनी आपल्या वडिलांच्या घरातील शहाण्या आणि न्यायी नियमांचा सन्मान केला होता. **{2SM 334.1}** आपल्या कुटुंबातील त्या काही विश्वासू सदस्यांच्या हितासाठी, ज्यांचा आनंद या बंडखोर सदस्यांच्या बंडखोर प्रभावाखाली धोक्यात आला होता, तो आपल्या कुटुंबातून आपल्या अवज्ञाकारी मुलांना वेगळे करतो, आणि त्याच वेळी उरलेल्या विश्वासू आणि निष्ठावंतांना स्वतःजवळ आणण्यासाठी प्रयत्न करतो. अशा पालकाने आपल्या अवज्ञाकारी, बंडखोर मुलांना कठोरपणे शिक्षा केल्यास, प्रत्येकजण त्याच्या शहाण्या आणि न्याय्य वागणुकीचा मान राखील. **{2SM 334.2}** देवानेही आपल्या मुलांशी असेच वागले आहे. परंतु माणूस, आपल्या आंधळेपणामुळे, अधर्मींच्या घृणास्पद कृत्यांकडे दुर्लक्ष करतो, देवाच्या नियमावर तुडविणाऱ्या आणि त्याच्या अधिकाराला आव्हान देणाऱ्यांच्या सततच्या अकृतज्ञते अवज्ञाकडे, बंडखोरीकडे आणि आकाशाला धडकणाऱ्या पापांकडे लक्ष देत नाही. एवढेच नव्हे तर, ते देवाच्या लोकांना भरकटविण्यात, त्यांना फसवून अपराध करण्यास आणि परमेश्वरच्या शहाण्या मागण्यांचा उघड तिरस्कार दाखविण्यास प्रवृत्त करण्यात आनंद मानतात. **{2SM 334.3}** काही जणांना फक्त देवाच्या शत्रूंचा नाश दिसतो, जो त्यांना निर्दय आणि कठोर वाटतो. ते दुसऱ्या बाजूकडे पाहत नाहीत. परंतु सदैव

धन्यवाद द्यावे, की अस्थिर, उतावळा मनुष्य, ज्याच्या तथाकथित दयाळूपणाचा तो गर्व करतो, तो घटनांचा संचालक आणि निर्णयकर्ता नाही. “दुष्टांची कोमल दया ही क्रूर असते.” (नीतिसूत्रे **12:10). —** ***Spiritual Gifts*** **4a:49-52. {2SM 334.4}**

२. दावीदने अम्नोनाच्या अपराधाला शिक्षा देण्याचे कर्तव्य दुर्लक्षित केले, आणि राजाचा व पित्याचा अविश्वास व मुलाचा पश्चात्ताप नसणे यामुळे प्रभूने घटनांना त्यांचा स्वाभाविक मार्ग घेऊ दिला आणि अबशालोम रोखले नाही. जेव्हा आई-वडील किंवा शासक अधर्माला शिक्षा देण्याचे कर्तव्य सोडतात, तेव्हा देव स्वतः त्या प्रकरणाचा ताबा घेतो. त्याचे रोखून धरणारे सामर्थ्य काही प्रमाणात दुष्ट शक्तींपासून दूर केले जाते, ज्यामुळे अशा परिस्थिती निर्माण होतात की पापाला पापानेच शिक्षा मिळते. **{PP 728.1}**

३. जर मनुष्यांनी हे पाहिले असते की देव पिता आपला प्रकाश, प्रेम आणि गौरव याचे किरण आपल्या पुत्रापासून दूर करत असताना देवदूत किती आश्चर्यचकित आणि दु:खी झाले आणि मौन दु:खाने ते दृश्य पाहत होते, तर त्यांनी अधिक चांगल्या रीतीने समजले असते की देवाच्या दृष्टीने पाप किती घृणास्पद आहे. देवाचा पुत्र गेथशेमाने गथ्सेमने बागेत प्रार्थनेच्या स्थितीत नतमस्तक झाला असता, त्याच्या आत्म्याच्या यातनेने त्याच्या रोमछिद्रांतून मोठ्या रक्तबिंदूसारखा घाम बाहेर पडला. याच ठिकाणी महान अंध:काराची भीती त्याला वेढून गेली. जगाची पापे त्याच्यावर ठेवली गेली होती. तो आपल्या पित्याच्या नियमाचा भंग करणारा म्हणून मनुष्याऐवजी दु:ख भोगत होता. हीच ती परीक्षा होती. देवाचा दैवी प्रकाश त्याच्या दृष्टीतून नाहीसा होत होता आणि तो अंध:काराच्या सामर्थ्यांच्या हातात सोपविला जात होता. आपल्या आत्म्याच्या वेदनेत तो थंड जमिनीवर कोसळून पडला होता. तो आपल्या पित्याच्या अप्रसन्नतेचा अनुभव घेत होता. अपराधी मनुष्याच्या ओठांवर असलेला दु:खाचा प्याला ख्रिस्ताने घेतला होता, तो स्वतः प्यावा आणि त्याऐवजी मनुष्याला आशीर्वादाचा प्याला द्यावा, अशी त्याची तयारी होती. मनुष्यावर कोपा चे घाव पडायला हवे होते ते आता ख्रिस्तावर पडत होते. (ख्रिस्ताच्या दु:खांमधून, **17, 18,** ***The Signs of the Times,*** **14** ऑगस्ट **1879). {5BC 1124.3}**

४. तो त्यांच्यापासून थोड्याशा अंतरावर गेला—इतका लांब नाही की ते त्याला पाहू व

ऐकू शकले नाहीत—आणि तो जमिनीवर कोसळून पडला. त्याला जाणवले की पापामुळे तो आपल्या पित्यापासून वेगळा होत आहे. ती दरी इतकी विशाल, इतकी काळी, इतकी खोल होती की त्याच्या आत्म्याने तिच्यापुढे थरथर कापले. या यातनेतून सुटण्यासाठी त्याने आपल्या दैवी सामर्थ्याचा उपयोग करू नये. मनुष्य म्हणून त्याला मनुष्याच्या पापांचे परिणाम भोगावे लागणार होते. मनुष्य म्हणून त्याला अपराधाविरुद्ध देवाचा कोप सहन करावा लागणार होता. **{DA 686.3}**

५. देवाचा कोप हा केवळ पाप्यांनी केलेल्या पापांमुळेच जाहीर होत नाही, तर कारण असे की, जेव्हा त्यांना पश्चात्ताप करण्यास बोलावले जाते, तेव्हा ते विरोधच करत राहतात आणि त्यांना दिलेल्या प्रकाशाचा अव्हेर करून भूतकाळातील पापांची पुनरावृत्ती करतात. जर यहूदी नेत्यांनी पवित्र आत्म्याच्या खात्री देणाऱ्या सामर्थ्याला शरणागती पत्करली असती, तर त्यांना क्षमा मिळाली असती; पण त्यांनी मुळीच न झुकण्याचा निश्चय केला होता. त्याचप्रमाणे, पापी मनुष्य सतत विरोध करत राहून स्वतःला अशा स्थितीत ठेवतो की जिथे पवित्र आत्मा त्याच्यावर प्रभाव टाकू शकत नाही.{एए ६२.१}

६. जो जीव पाप करतो तो शाश्वत मरण भोगेल—अशा मृत्यूचा अनुभव घेईल की ज्यातून पुनरुत्थानाची कोणतीही आशा नसेल; आणि मग देवाचा कोप शांत होईल. {एसआर ३८८.१}

७. यावरख्रिस्ताला आपला पर्याय आणि हमी म्हणून आपल्या सर्वांच्या पापांसाठी ठेवण्यात आले. त्याला अपराधी म्हणून गणण्यात आले, जेणेकरून तो आपल्याला नियमशास्त्राच्या शिक्षेपासून मुक्त करू शकेल. आदामाच्या प्रत्येक वंशजाचा अपराध त्याच्या हृदयावर दबाव आणत होता. पापाबद्दल देवाचा क्रोध, अधर्मामुळे त्याच्या नाराजीचे भयानक प्रकटीकरण, यामुळे त्याच्या पुत्राचा आत्मा घाबरून गेला. **{DA 753.1}**

7. पापाचे वेतन

रोमकरांस पत्र ६:१४ तुम्ही नियमशास्त्राधीन नाही, तर कृपेच्या अधीन आहात, म्हणून पाप तुमच्यावर सत्ता चालवणार नाही... आणि पापापासून मुक्त होऊन तुम्ही नीतिमत्त्वाचे गुलाम झालात, म्हणून देवाची स्तुती असो.तुमच्या देहस्वभावाच्या दुर्बलतेमुळे मनुष्यव्यवहाराप्रमाणे मी बोलत आहे; कारण जसे तुम्ही आपले अवयव स्वैराचार करण्याकरता अमंगळपण व स्वैराचार ह्यांस गुलाम असे समर्पण केले होते, तसे आता आपले अवयव पवित्रीकरणाकरता नीतिमत्त्वाला गुलाम असे समर्पण करा.तुम्ही पापाचे गुलाम होता तेव्हा नीतिमत्त्वासंबंधाने बंधमुक्त होता.तर ज्या गोष्टींची तुम्हांला आता लाज वाटते त्यांपासून तुम्हांला त्या वेळेस काय फळ प्राप्त होत असे? त्यांचा शेवट तर मरण आहे.परंतु आता तुम्हांला पापापासून मुक्त केल्यावर तुम्ही देवाचे गुलाम झाल्यामुळे ज्याचा परिणाम पवित्रीकरण असे फळ तुम्हांला मिळत आहे, त्याचा शेवट तर सार्वकालिक जीवन आहे.कारण पापाचे वेतन मरण आहे; पण देवाचे कृपादान आपल्या प्रभू येशू ख्रिस्तामध्ये सार्वकालिक जीवन आहे.

याकोब १:१३ कोणाची परीक्षा होत असता, देवाने मला मोहात घातले असे त्याने म्हणू नये; कारण देवाला वाईट गोष्टींचा मोह होत नाही आणि तो स्वतः कोणाला मोहात पाडत नाही. तर प्रत्येक माणूस आपल्या वासनेने ओढला जातो व भुलवला जातो तेव्हा मोहात पडतो. मग वासना गर्भवती होऊन पापाला जन्म देते; आणि पाप परिपक्व झाल्यावर मरणास उपजवते.

१ करिंथकरांस १५:५६ मरणाची नांगी पाप, आणि पापाचे बळ नियमशास्त्र आहे;

निष्कर्ष

:

- मनुष्य नैसर्गिकरित्या नियमशास्त्राच्या अधीन असतो, जो पापाच्या गुलाम म्हणून बंधनात असतो. कृपेच्या अधीन आल्यावर, मनुष्य पापापासून मुक्त होतो.

- नियमशास्त्राच्या अधीन राहण्याचे/पापाचे गुलाम होण्याचे फळ (नैसर्गिक परिणाम) म्हणजे मृत्यू. मृत्यूची नांगी म्हणजे पाप.
- कृपेच्या अधीन राहण्याचे फळ म्हणजे पवित्रता, म्हणजेच पापापासून मुक्तता. यामुळे अनंतकाळचे जीवन मिळते.
- देव कोणालाही वाईट गोष्टींसाठी मोहात पाडत नाही.
- प्रत्येकजण त्याच्या स्वतःच्या वासनेने मोहात पडतो. वासना गर्भवती झाल्यानंतर पापाला जन्म देते आणि पाप पूर्ण झाल्यावर, पूर्णत्वास जाऊन, परिपूर्ण होऊन आणि पूर्ण झाल्यावर, मृत्यूला जन्म देते.
- गर्भधारणेच्या दोन प्रक्रिया आहेत. वासना, जेव्हा ती तिची प्रक्रिया पूर्ण करते, तेव्हा पापाला जन्म देते. पाप, जेव्हा ती तिची प्रक्रिया पूर्ण करते, तेव्हा मृत्यूला जन्म देते.
- अनंतकाळचे जीवन हे देवाचे एक दान आहे जे ख्रिस्तामध्ये आहे. याउलट, पापाचे वेतन, फळ, आणि त्याचा असह्य परिणाम म्हणजे मृत्यू.
- मृत्यू कोण किंवा काय देतो? मृत्यू कुठून येतो?
- जेव्हा पाप मृत्यूला जन्म देते तेव्हा ते कुठे असते?

स्तोत्र ३४:२१दुष्टाचे मरण दुष्टाईतच होणार; नीतिमानाचे द्वेष्टे दंड पावतात. परमेश्वर आपल्या सेवकांच्या जिवाचा उद्धार करतो; त्याचा आश्रय धरणारा कोणीही दोषपात्र ठरत नाही.

१ योहान ५:१७ सर्व प्रकारची अनीती पापच आहे; तरीपण ज्याचा परिणाम मरण नाही असेही पाप आहे.

स्तोत्र ९४:२३ तो त्यांची अनीती त्यांच्यावरच उलटवील; त्यांच्या दुष्टपणामुळे तो त्यांना नाहीसे करील; आमचा देव परमेश्वर त्यांना नाहीसे करील.
नीतिसूत्रे ५:२२ दुर्जनाला त्याची स्वत:चीच दुष्कर्मे पछाडतात; तो आपल्याच पापाच्या पाशात सापडतो.

निष्कर्ष:

- "वाईट दुष्टांना नष्ट करील. सर्व दुष्टता आणि अनीति हे पाप आहे, आणि पाप वाईट आहे. पाप दुष्टांचा नाश करील."
- देव दुष्टांचे पाप त्यांच्यावरच लादतो.
- दुष्ट लोक त्यांच्याच पापात अडकले आहेत; ते त्यांच्याच पापांच्या दोरीने जखडले आहेत.
- देव त्यांना त्यांच्या स्वतःच्या दुष्टपणाने नष्ट करतो. तो पाप्यांच्या स्वतःच्या पापांद्वारे दुष्टांचा नाश करतो. देव अशा रीतीने नाश करतो. अशाच प्रकारे देव त्यांना तोडून टाकतो.
- दुष्टांना मारून देव पापी माणसाचा नाश करतो. हे तेव्हा घडते, जेव्हा दुष्टात असलेले पाप स्वतःचा शेवट म्हणजे मृत्यू निर्माण करते.
- सर्व दुष्ट लोक त्यांच्याच दुष्टतेने मेले आहेत का? अनेक दुष्ट लोक त्यांच्याच दुष्टतेने न मरता निघून गेले आहेत, तर प्रत्येक दुष्ट माणूस त्यांच्या च दुष्टतेने कधी मरेल?

इब्री २:९ देवाच्या कृपेने प्रत्येकाकरता मरणाचा अनुभव घ्यावा म्हणून ज्याला 'देवदूतांपेक्षा काही काळापुरते कमी केले होते,' तो येशू मरण सोसल्यामुळे 'गौरव व थोरवी ह्यांनी मुकुटमंडित केलेला' असा आपण पाहतो.

निष्कर्ष:

- ख्रिस्ताने प्रत्येक माणसासाठी मृत्यूचा अनुभव घेतला.
- आदामासाठी ख्रिस्ताने असा मृत्यू अनुभवला जो आदामाने अनुभवला नाही. मोशेसाठी असा मृत्यू अनुभवला जो मोशेने अनुभवला नाही. हनोखसाठी असा मृत्यू अनुभवला जो हनोखने अनुभवला नाही. एलीयासाठी असा मृत्यू अनुभवला जो एलीयाने अनुभवला नाही.
- ख्रिस्ताने सर्वांसाठी कोणत्या मृत्यूचा अनुभव घेतला?

१ पेत्र २:२४ ‘त्याने स्वतः तुमची आमची पापे’ स्वदेही ‘वाहून’ खांबावर ‘नेली’, ह्यासाठी की, आपण पापाला मेलेले होऊन सदाचरणासाठी जगावे. त्याला बसलेल्या ‘माराने तुम्ही निरोगी झाला आहात.’

१ पेत्र ३:१८ कारण आपल्याला देवाजवळ नेण्यासाठी ख्रिस्तानेही पापांबद्दल, म्हणजे नीतिमान पुरुषाने अनीतिमान लोकांकरता, एकदा मरण सोसले. तो देहरूपात जिवे मारला गेला आणि आत्म्यात**2** जिवंत केला गेला;

तीत २:१४ त्याने स्वतःला आपल्याकरता दिले, ह्यासाठी की, ‘त्याने खंडणी भरून’ ‘आपल्याला सर्व स्वैराचारापासून मुक्त करावे,’ आणि चांगल्या कामांत तत्पर असे आपले ‘स्वतःचे लोक आपणासाठी शुद्ध करून ठेवावे.’

गळतीकरांस पत्र ३:१३ आपल्याबद्दल ख्रिस्त शाप झाला आणि त्याने आपल्याला नियमशास्त्राच्या शापापासून खंडणी भरून सोडवले; “जो कोणी झाडावर टांगलेला आहे तो शापित आहे” असा शास्त्रलेख आहे;

२ करिंथकरांस ५:२१ ज्याला पाप ठाऊक नव्हते त्याला त्याने तुमच्या-आमच्याकरता पाप असे केले; ह्यासाठी की, आपण त्याच्या ठायी देवाचे नीतिमत्त्व असे व्हावे.
१ करिंथकरांस १५:३कारण मला जे सांगण्यात आले ते मी तुम्हांला सांगून टाकले, त्यांपैकी मुख्य हे की,**3** शास्त्राप्रमाणे ख्रिस्त तुमच्या-आमच्या पापांबद्दल मरण पावला;

निष्कर्ष:

- ख्रिस्ताने आपली पापे वाहून नेली. आपली पापे कुठे होती? त्याच्या शरीरात. आणि जेव्हा त्याने आपली पापे वाहून नेली तेव्हा त्याचे शरीर कुठे होते? झाडावर.
- ख्रिस्ताने पापांमुळे दुःख भोगले. ख्रिस्ताने आपल्या शरीराने वाहून घेतलेल्या आपल्या पापांमुळे त्याला देहामध्ये मृत्युदंड देण्यात आला.
- ख्रिस्त आपल्यासाठी शाप बनला होता, आणि जेव्हा तो झाडावर टांगला गेला तेव्हा त्याने नियमशास्त्राचा शाप वाहून नेला.

-	ख्रिस्ताला पाप बनवण्यात आले. आपली पापे त्याच्यावर लादण्यात आली, त्याने ती आपल्या शरीरात वाहून नेली आणि त्यांच्यामुळे दुःख सहन केले. ख्रिस्त आपल्या पापांसाठी मरण पावला, आपल्या पापांनी त्याला मारले.

निर्गम २०:१ आणि देव हे सर्व शब्द बोलला :

अनुवाद २:३२ तेव्हा सीहोन आपली सर्व सेना घेऊन आमच्याशी सामना करण्यासाठी निघाला आणि याहस येथे युद्ध करायला आमच्यावर चालून आला.
जखऱ्या ५:२ त्याने मला विचारले, "तुला काय दिसते?" मी म्हणालो, "मला एक उडता पट दिसतो; त्याची लांबी वीस हात आणि रुंदी दहा हात आहे." तो मला म्हणाला, "हा पट म्हणजे सर्व देशावर येणारा शाप आहे; चोरी करणाऱ्यांना ह्या लेखानुसार एका बाजूने घालवले जाईल, आणि खोटी शपथ घेणाऱ्यांना ह्या लेखानुसार दुसऱ्या बाजूने घालवले जाईल. सेनाधीश परमेश्वर म्हणतो, 'मी हा पट पाठवला आहे; तो चोराच्या घरात आणि माझ्या नावाने खोटी शपथ घेणाऱ्याच्या घरात शिरेल. तो त्या घरात स्थिर होईल आणि त्याच्या लाकडी तुळया व दगडी चिरे भस्म करील.'"

इब्री २:२ देवदूतांच्या द्वारे सांगितलेले वचन जर दृढ झाले आणि प्रत्येक उल्लंघनाचे व आज्ञाभंगाचे यथान्याय फळ मिळाले,
इब्री ३:७ ह्यावरून पवित्र आत्मा म्हणतो त्याप्रमाणे, "'आज जर तुम्ही त्याची वाणी ऐकाल, तर रानातील परीक्षेच्या दिवशी इस्राएल लोकांनी जशी मला चीड आणली होती, तशी तुम्ही आपली मने कठीण करू नका.'" ... म्हणून मी रागाने शपथ वाहून म्हणालो,'हे माझ्या विसाव्यात निश्चित येणार नाहीत.'

इब्री ६:८ पण जी भूमी काटेकुसळे उपजवते ती नापसंत व शापित होण्याच्या बेतात आलेली आहे; तिचा शेवट जाळण्यात आहे.
इब्री १०:२६ कारण सत्याचे ज्ञान मिळाल्यावर जर आपण जाणूनबुजून पाप केले, तर पापांबद्दल ह्यापुढे यज्ञ शिल्लक राहत नाही; परंतु न्यायाची प्रतीक्षा आणि विरोधकांना भस्म करणाऱ्या अग्नीच्या भडक्याची भिती एवढीच उरते.

इब्री १२:२५ जो बोलत आहे त्याचा अवमान करू नये म्हणून जपा; कारण पृथ्वीवर आज्ञा सांगणाऱ्याचा अवमान करणारे जर निभावले नाहीत, कारण आपला 'देव भस्म करणारा अग्नी आहे.'

निष्कर्ष:

- देवाने त्याचे नियम सांगितले, दहा आज्ञा, ज्यांचा सारांश येशूने देव आणि शेजाऱ्यावर अगापे प्रेम म्हणून दिला. मार्क १२:२८-३१, रोमकर १३:१०.
- परमेश्वराच्या उजव्या हातातून नियम शास्त्राचा अग्नी प्रकट झाला. तो नियम जो स्वतः अग्नीप्रमाणे आहे, अखेरीस त्या सर्वांना भस्म करील जे त्याच्या दोन्ही बाजूंनी — म्हणजेच आज्ञा मोडून आणि त्याकडे दुर्लक्ष करून — त्याचे उल्लंघन करतात. हा देवाने सांगितलेल्या नियम शास्त्राचा शाप आहे.
- जर मनुष्याने आपले हृदय कठोर केले तर तो विश्रांती घेणार नाही. यशया ५७:२१ दुष्टांना शांती नाही.
- म्हणून दुष्टांसाठी विश्रांती नाही; परंतु न्याय आणि ज्वलंत रोष आहे, जो आपल्या हृदयांना कठीण करणाऱ्यांना भस्मसात करील.

यशया ५३:३ तो तुच्छ मानलेला, मनुष्यांनी टाकलेला, क्लेशांनी व्यापलेला आणि व्याधींशी परिचित असा पुरुष होता; त्याला पाहून लोकांनी तोंडे फिरवली, त्याला तुच्छ लेखले, आणि आम्ही त्याला काहीही मान दिला नाही. खरोखरच, आमच्या व्याधी त्याने आपल्या अंगावर घेतल्या आणि आमचे क्लेश त्याने वाहिले; तरीदेखील आम्ही त्याला देवाने ताडन केलेला, प्रहार केलेला आणि पिडलेला असा समजलो. पण तो आमच्या अपराधांमुळे घायाळ झाला, आमच्या दुष्कर्मांमुळे ठेचला गेला; आमच्यावर शांती येण्यासाठी त्याला शिक्षा भोगावी लागली, आणि त्याला बसलेल्या फटक्यांमुळे आम्हाला आरोग्य प्राप्त झाले. आम्ही सर्वजण मेंढरांसारखे भटकून गेलो होतो, प्रत्येकाने आपापला मार्ग धरला होता; तरी परमेश्वराने आमच्या सर्व पापांचे ओझे त्याच्यावर टाकले. त्याचे हाल झाले, तरी त्याने ते शांतपणे सोसले; त्याने आपले तोंडही उघडले नाही. वधासाठी नेल्या जाणाऱ्या कोकरासारखा, आणि लोकर कातरणाऱ्यांसमोर शांत बसणाऱ्या मेंढरासारखा, तो गप्प राहिला आणि काही बोलला नाही. जुलूम आणि खटल्याने त्याला दूर नेण्यात आले; जिवंतांच्या भूमीतून त्याला

काढून टाकण्यात आले. माझ्या लोकांच्या पापांमुळे त्याला ताडन करण्यात आले — परंतु त्या पिढीतील कोणालाही याचा विचारही आला नाही. त्याची कबर दुष्टांच्या कबरींसोबत ठरवली गेली, आणि मृत्यूनंतर तो धनवंताच्या कबरात ठेवण्यात आला; तरीदेखील त्याने काही अधर्म केला नव्हता, आणि त्याच्या मुखात काही कपट नव्हते.

निष्कर्ष:

- ख्रिस्ताने आपल्या वेदना उचलल्या आणि आपल्या दु:खांचे ओझे वाहिले. जेव्हा हे घडले, तेव्हा आपण (मानवजात) असा विचार केला की तो पित्याने मारला, जखमी केला आणि क्लेश दिला गेला आहे.
- तथापि, त्याच्या जखमा आपल्या अपराधांसाठी होत्या, आपल्या पापांमुळे तो चिरडला गेला.
- त्याच्या शिक्षेमुळे आणि त्याच्या फटक्यांनी, म्हणजेच त्याच्या दुःखामुळे, आपल्याला शांती मिळाली. यामुळेच आपल्याला आरोग्य उपचार मिळाले.
- ख्रिस्ताने आपल्या पापांचे वेतन स्वतःवर घेतले. त्याने आपल्या शरीरात पापाचे वेतन म्हणजे मृत्यु भोगले. त्याने आपल्या शरीरात आमच्या दुष्टपणाचे फळ भोगले; आमचा अधर्म त्याच्या वर होता.
- मत्तय २६:३७ मग त्याने पेत्र व जब्दीचे दोघे मुलगे ह्यांना बरोबर घेतले आणि तो खिन्न व अति कष्टी होऊ लागला.**38**तेव्हा त्याने त्यांना म्हटले, "'माझा जीव' मरणप्राय, 'अति खिन्न झाला आहे,' तुम्ही येथे थांबा व माझ्याबरोबर जागे राहा."

लूक २२:४३ तेव्हा स्वर्गातून एक देवदूत येऊन त्याला बळ देत होता. मग तो अत्यंत विव्हळ होऊन अधिक आग्रहाने प्रार्थना करू लागला, आणि त्याचा घाम रक्ताचे मोठमोठे थेंब पडावेत असा जमिनीवर पडत होता. प्रार्थना करून तो उठला आणि शिष्यांजवळ आला, तेव्हा ते खिन्नतेमुळे झोपी गेलेले त्याला आढळले.

स्तोत्र ४०:१२ असंख्य अरिष्टांनी मला घेरले आहे; माझ्या दुष्कर्मांनी मला पछाडले

आहे म्हणून मला तोंड वर करता येत नाही; ती माझ्या डोक्याच्या केसांपेक्षा अधिक आहेत; माझ्यात त्राण उरले नाही..

स्तोत्र ६९:२० निंदा होत असल्यामुळे माझे हृदय भग्न झाले आहे; मी अगदी बेजार झालो आहे; माझी कीव करणारा कोणी आहे की काय हे मी पाहिले, पण कोणी आढळला नाही; माझे कोणी समाधान करील म्हणून मी वाट पाहिली, पण कोणी आला नाही.

स्तोत्र २२:१२ पुष्कळ गोऱ्ह्यांनी मला वेढले आहे; बाशानातील दांडग्या गोऱ्ह्यांनी मला घेरले आहे. फाडून टाकणाऱ्या आणि गर्जना करणाऱ्या सिंहासारखे त्यांनी तोंड वासून माझ्यावर झेप घेतली आहे. मी पाण्यासारखा ओतला गेलो आहे; माझ्या हाडांचे सर्व सांधे सैल झाले आहेत; माझे हृदय मेणासारखे झाले आहे आणि ते आतून वितळले आहे. माझी शक्ती आटून खापरीसारखी झाली आहे; माझी जीभ माझ्या टाळूला चिकटली आहे; तू मला मरणाच्या धुळीत टाकले आहेस. कुत्र्यांनी मला वेढले आहे; दुर्जनांच्या टोळीने मला घेरले आहे; त्यांनी माझे हात आणि पाय विंधले आहेत.

स्तोत्र १८:६ मी आपल्या संकटात परमेश्वराला हाक मारली, माझ्या देवाला आर्तपणे विनवणी केली; त्याने आपल्या मंदिरातून माझी वाणी ऐकली, आणि माझी हाक त्याच्या कानी पोहोचली. तेव्हा पृथ्वी हादरली आणि कंपित झाली; पर्वतांचे पाय डळमळले आणि थरथर कापले, कारण तो संतप्त झाला होता. त्याच्या नाकपुड्यांतून धूर निघत होता, त्याच्या मुखातून भस्म करणारा अग्नी निघत होता, आणि निखारे त्यातून धगधगत होते. त्याने आकाश लववून खाली उतरला; त्याच्या पायांखाली घनदाट अंधकार होता.

यशया ५२:१४ ज्याप्रमाणे तुला पाहून बहुत लोक चकित झाले (त्याचा चेहरा मनुष्याच्या चेहऱ्यासारखा नव्हता, त्याचे स्वरूप मनुष्यजातीच्या स्वरूपासारखे नव्हते इतका तो विरूप होता),

यशया ५३:२ कारण तो त्याच्यापुढे रोपासारखा, रुक्ष भूमीतील अंकुरासारखा वाढला; त्याला रूप नव्हते, त्याला शोभा नव्हती, त्याच्याकडे पाहिले तर त्याच्यावर मन बसेल असे त्याच्या ठायी सौंदर्य नव्हते.

निष्कर्ष:

- गेथशेमानेत येशूला खूप दुःख आणि वेदना होऊ लागल्या. तो स्वतः म्हणाला, "माझा आत्मा मरणापर्यंत दुःखी आहे." येशू अतिशयोक्ती करत होता का? अर्थातच नाही.
- तो ज्या वेदना आणि यातनांमधून जात होता, त्यात त्याच्या कपाळा वरून घामाचे रक्ताचे थेंब येत होते. जर देवदूत त्याला बळ देण्यासाठी आला नसता तर येशू तिथेच मरण पावला असता आणि मानवजातीला त्याच्या मृत्यूचे कारण कळले नसते.
- मग, वधस्तंभावर, तो खिळ्यांमुळे अशा प्रकारे मरतो.
- दरम्यान, त्याचे शिष्य झोपलेले असतात. ते त्यांच्या गुरूला त्रास होताना पाहू शकत नाहीत.
- येशू पापाचे दुःख सहन करतो. तो त्याच्या शरीरात आणि त्याच्या अस्तित्वात पापाचे वेतन स्वीकारतो. मानवजातीची पापे येशूवर लादली जातात आणि पाप/वाईट त्याचे काम पूर्ण करू शकते.
- येशूने स्वतःला मानवतेशी जोडले आणि त्याने आमची पापे वाहिली. आमच्या पापांमुळे त्याचे हृदय कमकुवत झाले. आमच्या निंदेने त्याचे हृदय तोडले. त्याचे हृदय त्याच्या आतड्यांमध्ये वितळणाऱ्या मेणासारखे होते. येशूच्या हृदयावर आपल्या पापांचा भार अग्नीसारखा होता ज्याने त्याचे हृदय मेणासारखे वितळवले.
- देव पित्याने येशूच्या क्लेशात त्याचा आवाज ऐकला; त्याची हाक त्याच्यापर्यंत पोहोचली, आणि पिता कोपला. पित्याच्या मुखातून, येशूमध्ये, भस्म करणारी आग प्रज्वलित झाली. निखारे पेटले आणि पित्याच्या नाकपुड्यांतून धूर बाहेर आला.
- येशूचा चेहरा विद्रूप झाला होता. आमच्या वेदनेच्या वेदनेने त्याच्या चेहऱ्यावरील सौंदर्य नष्ट झाले होते, इतके की तो जणू काही दिसायला किंवा

आकारहीन झाला होता.

- अशाप्रकारे, येशूने आपली पापे स्वतःवर वाहून पापाचे वेतन घेतले, जे मृत्यू आहे. हा तो मृत्यू आहे जो येशूने सर्वांसाठी चाखला. तोपर्यंत, कोणालाही स्वतःच्या शरीरात आणि अस्तित्वात पापाचे वेतन मिळाले नव्हते. येशू हा पहिला आहे.
- प्रकटीकरण १:५ आणि 'विश्वसनीय साक्षी,' मेलेल्यांमधून 'प्रथम जन्मलेला' व 'पृथ्वीवरील राजांचा अधिपती' येशू ख्रिस्त ह्याच्यापासून, तुम्हांला कृपा व शांती असो. जो आपल्यावर प्रीती करतो, ज्याने आपल्या रक्ताने तुम्हांआम्हांला 'पातकांतून मुक्त केले,'
- अशाप्रकारे, ख्रिस्त मृतांपैकी पहिला जन्मलेला बनतो.
- दानीएल १२:२ भूमीतील मातीत निजलेल्यांचा मोठा समुदाय उठेल; कित्येक सर्वकाळचे जीवन मिळवण्यास आणि कित्येक अप्रतिष्ठा व सर्वकाळचा धिक्कार मिळवण्यास उठतील.

मानव आतापर्यंत झोपले आहेत, मग सर्व उठतील (प्रेषितांची कृत्ये २४:१५). येशूशिवाय अद्याप कोणीही पापाचे वेतन म्हणून मरण पावलेले नाही, तर सर्वजण पहिल्या किंवा दुसऱ्या पुनरुत्थानाची वाट पाहत झोपले आहेत.

प्रकटीकरण २०:५ मृतांपैकी बाकीचे लोक, ती हजार वर्षे पूर्ण होईपर्यंत जिवंत झाले नाहीत. हेच पहिले पुनरुत्थान.6पहिल्या पुनरुत्थानात ज्याला भाग आहे तो धन्य व पवित्र आहे; अशा लोकांवर दुसऱ्या मरणाची सत्ता नाही, तर ते 'देवाचे' व ख्रिस्ताचे 'याजक' होतील; आणि त्याच्याबरोबर एक हजार वर्षे राज्य करतील

निष्कर्ष:

- पवित्रांना पहिल्या पुनरुत्थानात आपला वाटा मिळतो. —

- हजार वर्षे पूर्ण होईपर्यंत दुष्ट पुन्हा जिवंत झाले नाहीत. हे दुसरे पुनरुत्थान आहे.
- दुसऱ्या मृत्यूचा पवित्रांवर काहीही प्रभाव नाही, परंतु तो दुष्टांवर मात्र प्रभावी ठरतो.

प्रकटीकरण २०:९ त्यांनी ‘पृथ्वीच्या विस्तारावर’ फिरून पवित्र जनांची छावणी व ‘प्रिय’ नगर वेढले; ‘तेव्हा [देवापासून] स्वर्गातून अग्नी उतरला आणि त्याने’ त्यांना ‘खाऊन टाकले.’त्यांना ठकवणाऱ्या सैतानाला ‘अग्नीच्या’ व ‘गंधकाच्या’ सरोवरात टाकण्यात आले; त्यात ते श्वापद व खोटा संदेष्टा आहे; तेथे त्यांना रात्रंदिवस युगानुयुग पीडा भोगावी लागेल. … तेव्हा मरण व अधोलोक हे अग्नीच्या सरोवरात टाकले गेले. अग्नीचे सरोवर हे दुसरे मरण होय.ज्या कोणाचे नाव ‘जीवनाच्या पुस्तकात लिहिलेले सापडले नाही’ तो अग्नीच्या सरोवरात टाकला गेला.

प्रकटीकरण २१:८ परंतु भेकड, विश्वास न ठेवणारे, अमंगळ, ‘खून करणारे,’ जारकर्मी, चेटकी, मूर्तिपूजक, व सर्व लबाड माणसे ह्यांच्या वाट्यास ‘अग्नीचे व गंधकाचे’ सरोवर येईल; हेच ते दुसरे मरण आहे.”.

निष्कर्ष:

- सैतानाला अग्नी आणि गंधकाच्या तळ्यात टाकण्यात आले.
- जेव्हा सैतानाला आत टाकण्यात आले तेव्हा तो पशू आणि खोटा संदेष्टा आधीच अग्नी आणि गंधकाच्या सरोवरात होते.

- प्रकटीकरण १९:१९ आणि मी पाहिले की, तो पशू, पृथ्वीवरील राजे आणि त्यांचे सैन्य घोड्यावर बसलेल्या माणसाविरुद्ध आणि त्याच्या सैन्याविरुद्ध लढण्यासाठी एकत्र जमले होते. २० आणि तो पशू पकडला गेला आणि त्याच्यासोबत तो खोटा संदेष्टाही पकडला गेला, ज्याने त्याच्यासमोर चमत्कार केले होते, ज्यांनी त्या पशूची खूण घेतलेली होती आणि त्याच्या मूर्तीची पूजा करणाऱ्यांना फसवले होते. या दोघांनाही गंधकाने जळणाऱ्या अग्नीच्या तळ्यात जिवंत टाकण्यात आले. २१ आणि उरलेले लोक घोड्यावर बसलेल्याच्या तोंडातून निघालेल्या तलवारीने मारले गेले आणि सर्व पक्षी त्यांच्या मांसाने तृप्त झाली.
- ख्रिस्ताच्या दुसऱ्या आगमनाच्या वेळी पशू आणि खोटा संदेष्टा यांना अग्नीच्या तळ्यात टाकण्यात आले.
- अग्नी आणि गंधकाने जळणारे अग्नीचे तळे म्हणजे दुसरे मृत्यु आहे.

- दुसऱ्या पुनरुत्थानानंतर दुष्टांना अग्नीच्या तळ्यात टाकले जाते.
- मृत्यू आणि नरक यांनाही अग्नीच्या तळ्यात टाकले जाते.

यिर्मया ५१:५६ कारण त्याच्यावर म्हणजे बाबेलवर विध्वंस करणारे आले आहेत, त्याचे वीर कैद झाले आहेत; त्यांची धनुष्ये भंग पावली आहेत; कारण परमेश्वर सूड घेणारा देव आहे, तो खातरीने प्रतिफळ देईल.मी त्याचे सरदार, त्याचे ज्ञानी, त्याचे अधिपती व नायब अधिपती, आणि त्याचे वीर ह्यांना मस्त करीन; ते कायमचे निद्रावश होतील, ते उठायचे नाहीत, असे सेनाधीश परमेश्वर, हे नाम धारण करणारा राजेश्वर म्हणतो.

ईयोब ७:९ मेघ ज्याप्रमाणे वितळून नाहीसा होतो, तसा अधोलोकात जाणारा परत वर येत नाही,तो पुन्हा आपल्या घरी येणार नाही, त्याचे वसतिस्थान त्याला पुन्हा ओळखणार नाही.
स्तोत्र १४५:२० परमेश्वर आपल्यावर प्रेम करणाऱ्या सर्वांचे रक्षण करतो, पण सर्व दुर्जनांचा नाश करतो.

निष्कर्ष:

- दुष्ट लोक कायमची झोप घेतील, ज्यातून जागे होणार नाही. हे दुसरे मरण आहे.
- दुष्ट लोक कबरेत जातील आणि पुन्हा कधीही परत येणार नाहीत. देव सर्व दुष्टांचा नाश करेल. तो ते कसे करेल?

यहेज्केल ३८:२१ प्रभू परमेश्वर म्हणतो, माझ्या सर्व पर्वतांकडे त्याच्याविरुद्ध मी तलवार बोलावीन; प्रत्येकाची तलवार आपल्या भावावर चालेल.मरी व रक्तपात ह्यांनी मी त्याच्याबरोबर वाद मांडीन; त्याच्यावर, त्याच्या सैन्यावर पाऊस, मोठ्या गारा, अग्नी व गंधक ह्यांची धो-धो वृष्टी मी त्याच्याबरोबर असलेल्या अनेक लोकसमूहांवर करीन.

यहेज्केल २८:१ परमेश्वराचे वचन मला प्राप्त झाले की, “मानवपुत्रा, सोराच्या

अधिपतीस सांग, प्रभू परमेश्वर म्हणतो — तुझे हृदय गर्विष्ठ झाले आहे, आणि तू म्हणतोस, 'मी देव आहे, भर समुद्रात देवाच्या आसनावर बसलो आहे.' पण तू देव नाहीस, मानव आहेस; तरीही तू आपल्या मनात देवासारखा विचार करतोस. पाहा, तू दानिएलपेक्षाही अधिक बुद्धिमान आहेस; तुझ्यापासून कोणतीही गुप्त गोष्ट लपवली जाऊ शकत नाही. तू आपल्या बुद्धी आणि चातुर्याने संपत्ती मिळवली आहेस, आणि आपल्या भांडारांत सोन्या-चांदीचा मोठा साठा केला आहेस. व्यापाराच्या कौशल्याने तू आपले धन वाढवलेस, आणि त्या संपत्तीमुळे तुझे हृदय गर्वाने फुगले आहे. म्हणून प्रभू परमेश्वर म्हणतो, 'तू आपल्या मनात देवासारखा विचार करतोस; म्हणून मी तुझ्यावर परकीय लोक आणीन — अन्य राष्ट्रांतील उग्र पुरुष. ते तुझ्या ज्ञानाच्या तेजावर तलवार चालवतील आणि तुझे वैभव नष्ट करतील. ते तुला गर्तेत ढकलतील; आणि तू भर समुद्रात वध झालेल्यांप्रमाणे मरण पावशील. तू आपल्या वधकर्त्यांसमोर म्हणशील काय, "मी देव आहे"? पण त्यांच्या हातात सापडल्यावर तू देव नव्हेस — तू मानव आहेस. तू बेसुंती मरतोस तसाच परकीयांच्या हातून मरणार आहेस.' हे माझे वचन आहे, असे प्रभू परमेश्वर म्हणतो."

निष्कर्ष:

- पुस्तके उघडल्यानंतर आणि पुस्तकांमध्ये असलेल्या गोष्टींवरून मृतांचा न्याय झाल्यानंतर (प्रकटीकरण २०:११-१५), प्रत्येक डोंगरावर सैतानाविरुद्ध तलवार उपसण्यात आली.
- परके, दुष्टांच्या सर्व राष्ट्रांपैकी बलवान, सैतानाविरुद्ध तलवार उपसतील.
- एक मोठा छळ सुरू होतो, सर्व मानवजात त्या महान बंडखोराच्या मागे लागते. सैतान पळून जातो आणि पुनरुत्थित दुष्ट लोक डोंगरांमधून त्याचा पाठलाग करतात. शेवटी ते त्याला पकडतात.
- ते त्याचे तेज अशुद्ध करतील. ते सैतानाला कबरेत खाली आणतील, आणि तो समुद्राच्या मध्यभागी मरणाऱ्याच्या मृत्यूप्रमाणे मरेल (प्रकटीकरण १७:१५; राष्ट्रे, लोक, जमाती आणि भाषांच्या समूहाने व्यापलेला), ज्यांचा फारो एक प्रकार होता.
- सैतान त्याच्या जल्लादांच्या नजरेत एक माणूस बनेल, जरी तो त्यांना विनंती करेल की तो देव नाही. तो असे सूचित करतो की ते त्याच्यामुळे नाही तर देवामुळे हरवले आहेत, पापी माणसाप्रमाणे जबाबदारी स्वीकारत नाही (उत्पत्ति

३:१२). सर्व काही देवाचे आहे ही खोटी गोष्ट सैतानाने स्वतः मानली आहे आणि शेवटी तो देवालाच दोष देतो.

- सैतान अनोळखी लोकांच्या हातून, ज्यांनी त्यांच्या हृदयाची अग्रत्व कापली नाही त्यांच्या हातून सुंता न झालेल्या लोकांचा मृत्यू होईल.

यशया ९:१८ दुष्टता अग्नीसारखी पेट घेते; ती काटेकुटे व काटेझुडपे खाऊन टाकते; वनातील झाडीतही ती पेट घेते; त्यांच्या धुराचा लोळ वर चढतो.सेनाधीश परमेश्वराच्या क्रोधाने भूमी जळून खाक झाली आहे; लोकही जसे काय अग्नीला सरपण झाले आहेत; आपल्या भावालाही कोणी सोडत नाही

जखऱ्या १४:१२तेव्हा ज्या राष्ट्रांनी यरुशलेमेबरोबर लढाई चालवली त्या सर्वांचा संहार परमेश्वर ज्या मरीने करील ती ही : ते पायांवर उभे असता त्यांचे मांस कुजेल, त्यांचे डोळे जागच्या जागी सडतील, त्यांच्या मुखात त्यांची जिव्हा सडेल.त्या दिवशी असे होईल की, परमेश्वराकडून त्यांची फार त्रेधा उडेल, ते प्रत्येक आपापल्या शेजाऱ्याचा हात धरतील; आणि त्या प्रत्येकाचा हात आपल्या शेजाऱ्याच्या हाताशी प्रतिकार करील.

यहेज्केल २१:३० ती पुन्हा म्यानात घाल. जेथे तू निर्माण झालास त्या तुझ्या जन्मभूमीवर मी तुझा न्याय करीन.मी आपल्या कोपाचा वर्षाव तुझ्यावर करीन, माझ्या कोपाग्नीचा मी तुझ्यावर फुंकर घालीन आणि राक्षसी व नाश करण्यात कुशल अशा मनुष्यांच्या हाती मी तुला देईन.तू अग्नीला भक्ष्य होशील; तुझे रक्त देशात पडून राहील; तुझी पुढे आठवण राहणार नाही, कारण मी परमेश्वर हे बोललो आहे.”

यहेज्केल ३९: ४ तू इस्राएलाच्या पर्वतांवर पडशील; तू, तुझे सर्व सेनासमूह आणि तुझ्याबरोबर असलेले लोकसमूह, हे तुम्ही सगळे पडाल; मी तुम्हांला नाना प्रकारच्या हिंस्र पक्ष्यांना व वनपशूंना भक्ष म्हणून खाण्यासाठी देईन.

निष्कर्ष:

- माणूस दया न करता, माणसाविरुद्ध उठतो.
- सर्वजण सर्वांविरुद्ध उठतील आणि प्रत्येकजण आपल्या भावाविरुद्ध लढेल.
- दुष्टाईमुळे आगीत जळून, ते सर्व बेपर्वा माणसांच्या हाती दिले जातील, जे विनाशाचे शिल्पकार आहेत.
- सैतान, त्याचे देवदूत आणि सर्व दुष्ट एकमेकांना इजा करतील आणि पृथ्वीवर पडतील.
- मार्क ९:४७ तुझा डोळा तुला पापास प्रवृत्त करत असेल तर तो उपटून टाक; दोन डोळे असून जेथे 'त्यांचा किडा मरत नाही व अग्नी विझत नाही' अशा नरकात टाकले जावे, ह्यापेक्षा एकडोळ्या होऊन देवाच्या राज्यात जावे हे तुझ्या हिताचे आहे.
- तथापि, त्यांचा किडा मरत नाही आणि आग विझत नाही. ती आग विझवण्यासाठी काहीही नाही. ती आग शाश्वत आहे, कारण विश्वात असे काहीही नाही जे ती विझवू शकते.
- मत्तय १०:२८ जे शरीराचा घात करतात पण आत्म्याचा घात करण्यास समर्थ नाहीत त्यांना भिऊ नका, तर आत्मा व शरीर ह्या दोहोंचा नरकात नाश करण्यास जो समर्थ आहे त्याला भ्या.

- नरकाची आग म्हणजे त्यांचा आत्मा आणि शरीर दोन्ही नष्ट करते. अशाप्रकारे दुष्ट लोक अशा झोपेत जातात जिथून जागे होणे अशक्य आहे. जर ते जागे झाले, जे घडणार नाही, तर आग पुन्हा प्रज्वलित होईल आणि त्यांना नष्ट करेल. म्हणून ती एक शाश्वत आग आहे, ती विझवू शकणारी नाही अशी कोणतीही गोष्ट नाही. अशाप्रकारे दुष्ट मरतात, त्यांचे अस्तित्वात राहत नाहीत, त्यांची स्मृती कायमची नष्ट होते.

स्तोत्र ९:१६ परमेश्वराने न्यायनिवाडा करून स्वतःला प्रकट केले आहे; दुर्जनास त्याच्याच हातच्या पाशात त्याने गुंतवले आहे.देवाला विसरणारी सर्व राष्ट्रे म्हणजे दुर्जन अधोलोकात परत जातील.

स्तोत्र ७:११ देव न्यायी न्यायाधीश आहे; तो दररोज आपला रोष प्रदर्शित करणारा देव

आहे. जर कोणी मनुष्य वळला नाही, तर तो आपली तलवार पाजळतो, धनुष्य वाकवून ते सज्ज ठेवतो. तो त्या दुष्टांसाठी प्राणघातक शस्त्रे सिद्ध करतो आणि आपले अग्निबाण तयार करतो. पाहा, तो मनुष्य दुष्कर्माची वेणा देतो, उपद्रवाची गर्भधारणा करतो आणि असत्याला जन्म देतो. त्याने खड्डा खणला आणि तो खोल केला, पण अखेरीस तो स्वतःच त्या खड्ड्यात पडतो. त्याने रचलेला उपद्रव त्याच्याच शिरावर पडतो, आणि त्याचा जुलूम त्याच्याच माथी येतो.

निष्कर्ष:

- परमेश्वर त्याच्या न्यायाने ओळखला जातो. देव एक नीतिमान न्यायाधीश आहे.
- प्रकटीकरण २०:११ 'नंतर' मोठे पांढरे 'राजासन' व त्यावर 'बसलेला' एक जण 'माझ्या दृष्टीस पडला;' त्याच्या 'तोंडापुढून पृथ्वी' व आकाश हे 'पळाले; त्यांकरता ठिकाण उरले नाही.'मग मृत झालेल्या लहानथोरांना मी [देवाच्या] राजासनापुढे उभे राहिलेले पाहिले. त्या वेळी 'पुस्तके उघडली गेली;' तेव्हा दुसरे एक 'पुस्तक' उघडले गेले ते 'जीवनाचे' होते; आणि त्या पुस्तकामध्ये जे लिहिले होते त्यावरून मृतांचा न्याय 'ज्यांच्या-त्यांच्या कृत्यांप्रमाणे' ठरवण्यात आला.

- देवाचा न्याय कसा आहे ज्याद्वारे तो ओळखला जातो? दुष्ट स्वतःच्या हातांनी बनवलेल्या कामात बांधलेला असतो. सेला - यावर काळजीपूर्वक मनन करा.
- दुष्टांना पुन्हा शिओल मध्ये, कबरेत पाठवले जाईल. स्पष्टपणे ते आधीच तिथे होते, त्यांना उठवले गेले आणि पुन्हा ते कबरेत परत जातात. या प्रसंगी, सहस्रकानंतर, दुष्टांना त्यांच्या स्वतःच्या हातांच्या कामात - त्यांच्या स्वतःच्या पापाच्या फळात - अडकतील.
- दुष्टाची दुष्टता, त्याची पापे आणि त्याची स्वतःची फसवणूक, पाप्यासाठी एक खड्डा आहे, ज्यामध्ये तो पडेल. पापी स्वतःच्या खड्ड्यात पडेल. तो स्वतःच्या पापामुळे पडेल.
- दुष्ट माणसाच्या पापाचे फळ त्याच्याच माथ्यावर येईल आणि त्याच्याच दुष्कृत्याचे फळ त्याच्याच मुकुटावर येईल.
- हा देवाचा न्याय आहे ज्याद्वारे तो ओळखला जाईल. देवाचा हा न्याय, की

दुष्टांचे पाप स्वतःवरच पडेल, त्याचे वर्णन यहोवाची तलवार, मृत्युची शस्त्रे आणि अग्निबाण असे केले आहे, जे जर दुष्टांनी पश्चात्ताप केला नाही तर देव वापरेल.

नीतिसूत्रे ६:२७मनुष्याने आपल्या उराशी अग्नी धरला तर त्याची वस्त्रे जळणार नाहीत काय? कोणी निखाऱ्यांवर चालला तर त्याचे पाय पोळणार नाहीत काय? जो आपल्या शेजाऱ्याच्या स्त्रीशी व्यभिचार करतो, त्याच्याबाबतीतही तसेच आहे — जो तिला स्पर्श करतो, तो निर्दोष ठरणार नाही.

होशेय ७:२ त्यांच्या सर्व दुष्टतेचे स्मरण मला आहे हे ते लक्षात आणत नाहीत; आता त्यांच्याच कर्मांनी त्यांना घेरले आहे; ती माझ्या नजरेसमोर आहेत.ते राजाला आपल्या दुष्टतेने, ते सरदारांना आपल्या लबाड्यांनी, खूश करतात.ते सर्व जारकर्म करणारे आहेत, भटाऱ्याने तापवलेल्या भट्टीसारखे ते आहेत, कणीक तिंबवून ती खमिराने फुगेपर्यंतच काय तो विस्तव चाळायचा राहतो.

यशया ९:१८ दुष्टता अग्नीसारखी पेट घेते; ती काटेकुटे व काटेझुडपे खाऊन टाकते; वनातील झाडीतही ती पेट घेते; त्यांच्या धुराचा लोळ वर चढतो.
निष्कर्ष:

- पाप किंवा दुष्टता ही आगीसारखी आहे.
- माणसाची दुष्टता आणि त्याचे खोटे बोलणे हे जळत्या भट्टीसारखे आहे. भट्टीत आग कुठे असते? भट्टीतच.
- हे मनुष्याच्या स्वतःच्या दुष्टपणामुळे होते, जे स्वतःच ज्वालेसारखे पेटते आणि काटेरी झुडुपे व कांटे भस्म करते, आणि ते धूरासारख्या वाऱ्यांप्रमाणे वर उडतात.

स्तोत्र १४०:९ ज्यांनी मला घेरले आहे त्यांच्या वाचेपासून होणारा अनर्थ त्यांच्याच शिरी पडो.त्यांच्यावर इंगळ पडोत; ते अग्नीत टाकले जावोत, ज्यांतून त्यांना उठून वर येता येणार नाही अशा खाचांत ते टाकण्यात येवोत.दुर्भाषण करणारा मनुष्य पृथ्वीवर टिकणार नाही; जुलमी मनुष्याच्या पाठीस अरिष्ट एकसारखे लागेल.

स्तोत्र १०७:२६ ते आभाळापर्यंत वर जातात, तळापर्यंत खाली जातात; क्लेशाने

त्यांच्या जिवाचे पाणीपाणी होते.

स्तोत्र ६८:१ देवाने उठावे; त्याच्या वैऱ्यांची दाणादाण होवो; त्याचा द्वेष करणारे त्याच्यापुढून पळोत.2जसा धूर पांगतो तशी त्यांची पांगापांग कर; जसे मेण अग्नीपुढे ठेवले असता वितळते तसे दुष्ट देवापुढे नष्ट होवोत;

निष्कर्ष:

- अधर्म त्यांच्याच डोक्यावर पडेल आणि त्यांना झाकून टाकेल. वाईट त्या अधार्मिक माणसाचा पाठलाग करेल. जेव्हा दुष्टता किंवा पाप त्यांच्या डोक्यावर झाकले जाईल तेव्हा त्यांच्यावर निखारे पडतील आणि त्यांना आगीत टाकले जाईल.
- "दुष्टांचा आत्मा वाईटात वितळतो. वाईट म्हणजे पापाचीच उपस्थिती, जी त्यांचा आत्माला वितळवते. “पण ते शरीर वितळवते का?” “वाईट नेमकं कशामुळे वितळतं ?”
- देवासमोर दुष्टांचा नाश कसा होईल? ते अग्नी समोर मेणासारखा नाश पावतील. वाईट अनीतिमान चा पाठलाग करेल आणि त्याला खाली पाडेल.
- इब्री लोकांस १२:२९ कारण आपला देव भस्म करणारा अग्नि आहे.

यिर्मया २३:२९ परमेश्वर म्हणतो, माझे वचन अग्नीसारखे, खडकाला फोडून तुकडे-तुकडे करणाऱ्या हातोड्यासारखे नव्हे काय?

२ थेस्सलनीकाकरांस १:८ तेव्हा जे देवाला ओळखत नाहीत व आपल्या प्रभू येशू ख्रिस्ताची सुवार्ता मानत नाहीत त्यांचा तो सूड उगवील.9,10आपल्या पवित्र जनांच्या ठायी गौरव मिळावा म्हणून, आणि त्या दिवशी विश्वास ठेवणाऱ्या सर्वांच्या ठायी आश्चर्यपात्र व्हावे म्हणून तो येईल, कारण आम्ही दिलेल्या साक्षीवर तुम्ही विश्वास ठेवला आहे. तेव्हा त्यांना प्रभूच्या समोरून व त्याच्या सामर्थ्याच्या गौरवापासून दूर करण्यात येऊन युगानुयुगाचा नाश ही शिक्षा त्यांना मिळेल.

योहान १२: [४७] आणि जो कोणी माझी वचने ऐकतो पण ती पाळत नाही त्याचा न्याय मी करत नाही; कारण मी जगाचा न्याय करण्यासाठी नव्हे, तर जगाचे तारण करण्यासाठी आलो आहे.जो माझा अव्हेर करतो व माझ्या वचनांचा स्वीकार करत

नाही त्याचा न्याय करणारे कोणी आहे; जे वचन मी सांगितले, तेच शेवटल्या दिवशी त्याचा न्याय करील.

यहेज्केल २०:४७ दक्षिणेतील वनास सांग, परमेश्वराचे वचन ऐक; प्रभू परमेश्वर म्हणतो, पाहा, मी तुझ्यात अग्नी पेटवीन, तो तुझ्यातले प्रत्येक हिरवे झाड व प्रत्येक शुष्क झाड भस्म करील; धगधगणारी ज्वाळा विझायची नाही आणि तिच्या योगे दक्षिणोत्तर सर्व मुखे पोळतील.मी परमेश्वराने तो अग्नी पेटवला आहे असे सर्व मानव समजतील; तो विझायचा नाही."

मत्तय २५:४१ मग डावीकडच्यांनाही तो म्हणेल, 'अहो शापग्रस्तहो, माझ्यापुढून निघा आणि सैतान व त्याचे दूत ह्यांच्यासाठी जो सार्वकालिक अग्नी सिद्ध केला आहे त्यात जा.

निष्कर्ष:

- देवाचे वचन अग्नीसारखे आहे.
- शाश्वत विनाशाची शिक्षा प्रभूच्या उपस्थितीतून आणि त्याच्या सामर्थ्याच्या गौरवातून येते. ख्रिस्ताच्या गौरवाचे आणि त्याच्या उपस्थितीचे प्रकटीकरणच पापाच्या वेतनाच्या शिक्षेला चालना देते.
- येशूचे वचनच त्याला नाकारणाऱ्याचा न्याय करते. अशाप्रकारे देवाचे वचन दुष्टतेची आग पेटवणाऱ्या अग्नीसारखे बनते. ख्रिस्ताचे नाकारलेले वचन शेवटच्या दिवशी, अंतिम न्यायाच्या दिवशी अग्नीसारखे बनते. तोच शब्द पाप्याचा न्याय करेल.
- देव जंगलात आग लावतो, जसा येशू म्हणतो, "माझ्यापासून दूर जा, तुम्ही शापित लोकहो, अनंतकाळच्या आगीत." झाडे म्हणजे माणसांची प्रतीके आहेत. सर्व चेहरे जळून जातात. ही अशी आग आहे जी देव प्रज्वलित करतो. ही अशी आग आहे जी कधीही विझविली जाणार नाही.

स्तोत्र ४९:१३जे अभिमानी आहेत त्यांची, व त्यांचे बोलणे ज्यांना पसंत पडते अशा त्यांच्या अनुयायांचीही हीच गत आहे.ते मेंढरांच्या कळपासारखे अधोलोकासाठी नेमलेले आहेत; मृत्यू त्यांचा मेंढपाळ आहे; प्रभातकाल झाला म्हणजे नीतिमान त्यांच्यावर प्रभुत्व करतील; त्यांचे देह अधोलोकात क्षय पावतील; त्यांना वस्तीला कोठे थारा राहणार नाही;

स्तोत्र ४९:१३ जे अभिमानी आहेत त्यांची, व त्यांचे बोलणे ज्यांना पसंत पडते अशा त्यांच्या अनुयायांचीही हीच गत आहे.ते मेंढरांच्या कळपासारखे अधोलोकासाठी नेमलेले आहेत; मृत्यू त्यांचा मेंढपाळ आहे; प्रभातकाल झाला म्हणजे नीतिमान त्यांच्यावर प्रभुत्व करतील; त्यांचे देह अधोलोकात क्षय पावतील; त्यांना वस्तीला कोठे थारा राहणार नाही;

यशया १३:६ आक्रोश करा, कारण परमेश्वराचा दिवस समीप आला आहे; सर्वसमर्थाकडून हा एक विनाशच येत आहे.ह्यामुळे सर्वांचे बाहू गळले आहेत, प्रत्येकाचे हृदय विरघळले आहे;ते अगदी घाबरले आहेत. त्यांना पेटके व वेदना घेरत आहेत; प्रसूत होणाऱ्या स्त्रीप्रमाणे ते वेणा देत आहेत. एकमेकांकडे टकमक पाहत आहेत; त्यांची मुखे काळवंडली आहेत.

जखऱ्या १४:१२ तेव्हा ज्या राष्ट्रांनी यरुशलेमेबरोबर लढाई चालवली त्या सर्वांचा संहार परमेश्वर ज्या मरीने करील ती ही : ते पायांवर उभे असता त्यांचे मांस कुजेल, त्यांचे डोळे जागच्या जागी सडतील, त्यांच्या मुखात त्यांची जिव्हा सडेल.

निष्कर्ष:

- दुष्ट मरतील, मग सकाळी नीतिमान त्यांच्यावर राज्य करतील. मग त्यांचे स्वरूप नष्ट होईल आणि त्यांचे निवासस्थान कबरेत जाईल, ते पुन्हा अधोलोकात जातील. त्यांच्या डोक्यावरील त्यांच्या दुष्टपणामुळे त्यांचे चेहरे विद्रूप होतील.
- परमेश्वराच्या दिवशी दुष्ट लोक भीतीने भरले जातील. त्यांच्यातील पापामुळे, त्यांच्या स्वतःच्या दुष्टाईमुळे, ते प्रसूतीवेदनांना बळी पडलेल्या स्त्रीप्रमाणे वेदनांनी वेदनेसह वेदनेने वेढले जातील. पाप पूर्ण झाल्यावर मृत्यूला जन्म देते.

तसेच दुष्टांचा नाश होईल.

- ते त्या अवस्थेत एकमेकांकडे पाहतील आणि त्यांचे चेहरे ज्वालेसारखे दिसतील तेव्हा ते आश्चर्यचकित होतील. त्यांच्या चेहऱ्यावर वाईटामुळे त्यांचे आत्मे वितळताना दिसतील. त्यांचे चेहरे विद्रूप होतील आणि त्यांचा चेहरा नष्ट होईल.
- पाप, वाईट, त्यांना अधोलोकात जाण्यास भाग पाडते.
- त्यांच्यातील पाप त्यांचे मांस खाऊन टाकेल, त्यांचे चेहरे विद्रूप होतील कारण त्यांचे डोळे आणि जीभ नष्ट होतील.
- गलतीकरास ६:७ फसू नका; देवाची थट्टा होत नाही; कारण माणूस जे काही पेरतो तेच तो कापेल. ८ कारण जो आपल्या देहस्वभावासाठी पेरतो तो देहस्वभावापासून नाशाचे पीक घेईल; पण जो आत्म्यासाठी पेरतो तो आत्म्यापासून सार्वकालिक जीवनाचे पीक घेईल.

यहेज्केल २८:१७ तुझ्या सौंदर्याच्या अभिमानाने तुझे हृदय उन्मत्त झाले, तुझ्या वैभवाने तुझी बुद्धी भ्रष्ट झाली; मी तुला भूमीवर आदळले, राजांनी तुझा तमाशा पाहावा म्हणून त्यांच्यापुढे तुला टाकले.खोटा व्यापार चालवून तू बहुत पातके केलीस, त्यांनी तू आपली पवित्रस्थाने विटाळलीस म्हणून तुझ्यातून अग्नी निघून तुला खाऊन टाकील, असे मी केले आहे आणि तुला पाहणाऱ्यांच्या डोळ्यांदेखत मी पृथ्वीवर तुझी राखरांगोळी केली आहे.राष्ट्रांमध्ये तुझ्या ओळखीचे सर्व तुला पाहून विस्मय पावले आहेत, तुझी दशा पाहून लोकांना दहशत पडली आहे, तू कायमचा नष्ट झाला आहेस."

यशया ३३:१० परमेश्वर म्हणतो, "आता मी उठेन; मी उभा राहीन; आता मी आपली महती दाखवीन.तुम्ही भुसाचा गर्भ धराल व धसकट प्रसवाल; तुमचा श्वास हाच अग्नी आहे, तो तुम्हांला ग्राशील.राष्ट्रे भाजलेल्या चुनखडीसारखी भस्म होतील; काटेरी झुडपे तोडून आगीत जाळतात तशी ती होतील."

निष्कर्ष:

- देव सैतानाच्या मधून अग्नी बाहेर काढतो. ती अग्नी कुठे होती? ती सैतानात होती. ती त्याच्या मधूनच होती. ती तिथे कशी पोहोचली?
- सैतानाने त्याचे पवित्रस्थान दुष्टाई आणि अधर्माने दूषित केले होते.
- ईयोब ४१:१८तो शिंकला म्हणजे प्रकाश चमकतो; त्याचे डोळे प्रभातनेत्रांसारखे आहेत.त्याच्या तोंडातून ज्वाळा निघतात, अग्नीच्या ठिणग्या उडतात.लव्हाळ्याच्या जाळावर उकळत ठेवलेल्या भांड्यांतून निघतो, तसा त्याच्या नाकपुड्यांतून धूर निघतो.त्याच्या श्वासाने कोळसे पेट घेतात; त्याच्या तोंडातून अग्निज्वाला निघते.त्याच्या मानेत बळ असते; त्याच्यापुढे दहशत थयथय नाचत असते.तो उंच असलेल्या सर्वांकडे नजर लावण्यास भीत नाही; तो सर्व उन्मत्त पशूंचा राजा आहे."लिव्याथान, अनेक पाण्यात राहणारा अजगर, स्वतःमध्ये अग्नीने भरलेला आहे, त्याच्या दुष्टतेने भरलेला आहे.
- इफिसकरांस पत्र ६:१६ आणि ह्या सर्वांबरोबरच जिच्या योगे त्या दुष्टाचे सगळे जळते बाण तुम्हांला विझवता येतील, ती विश्वासाची ढाल हाती घ्या व उभे राहा.

सैतान पापाद्वारे सर्वांना त्याच्या वाईटाच्या आगीने पेटवण्याचा, संक्रमित करण्याचा प्रयत्न करतो.

- दुष्ट लोक स्वतःहून जे कल्पना करत होते तेच बाहेर काढतील. फळ दुसऱ्या पेरलेल्या बियाण्यापासून नाही तर स्वतः पेरलेल्या बियाण्यापासून येईल. दुष्टांमधून अग्नी निघतो, तो त्यांचा स्वतःचा अग्नी आहे. त्यांचा श्वास, त्यांचा आत्मा, त्यांचे जीवन, अग्नीप्रमाणे, त्यांना भस्म करेल. ते या अग्नीने जाळले जातील.
- अशाप्रकारे सैतान, त्याचे देवदूत आणि दुष्ट लोक नष्ट होतात. ते अस्तित्वात नाहीत.
- पाप अखेर त्याचे फळ देऊ शकले आहे. ते त्यांच्या स्वतःच्या पापांमुळे मरतात.
- त्यांची पापे त्यांना मारतात.

२ पेत्र ३: ७ पण आताचे आकाश व पृथ्वी ही त्याच शब्दाने अग्नीसाठी राखलेली आहेत; म्हणजे न्यायनिवाड्याचा व भक्तिहीन लोकांच्या नाशाचा दिवस येईपर्यंत राखून ठेवलेली आहेत.

यशया१०:१७ इस्राएलाची ज्योती अग्नी होईल, त्याचा जो पवित्र प्रभू तो ज्वाला होईल; एका दिवसात त्याचे काटेकुटे व काटेझुडपे तो जाळून खाक करील.तो त्याच्या वनोपवनांचा देह व आत्मा ह्यांची शोभा नष्ट करील. रोगी क्षीण होत जातो त्याप्रमाणे त्याची स्थिती होईल.त्याचे वनवृक्ष थोडे उरतील, ते मुलालाही मोजता येतील.

प्रकटीकरण २०: ९ त्यांनी ‘पृथ्वीच्या विस्तारावर’ फिरून पवित्र जनांची छावणी व ‘प्रिय’ नगर वेढले; ‘तेव्हा [देवापासून] स्वर्गातून अग्नी उतरला आणि त्याने’ त्यांना ‘खाऊन टाकले.’

निष्कर्ष:

- प्रथम आत्मा भस्म होतो, नंतर शरीर.
- पेटलेला अग्नी दुष्टांना पेटवतो आणि सर्व दुष्टांचे मृतदेह जाळून टाकतो,

ज्यामुळे पृथ्वी कायमची शुद्‍ध होते.

“ई. जी. व्हाइट यांचे उद्‍धरणे”:

१. देवाने स्वतःला स्थापन केले, आणि त्याच्यासोबत न पडलेल्या इतर जगांना आणि स्वर्गीय विश्वालाही आपल्या सोबत ठेवले, पण यासाठी भयंकर किंमत मोजावी लागली. त्याचा एकुलता एक पुत्र, सैतानाचा बळी म्हणून दिला गेला. प्रभु येशू ख्रिस्ताने सैतानाच्या स्वभावाच्या पूर्ण विरुद्‍ध असा स्वभाव प्रकट केला. जसा प्रधानयाजक आपले वैभवशाली, महायाजकीय वस्त्र काढून साध्या याजकाचा पांढरा सूताच्या पोशाख परिधान करून सेवाकार्य करीत असे, त्याचप्रमाणे ख्रिस्ताने स्वतःला रिकामे केले आणि दासाचा रूप घेतले आणि बलिदान अर्पण केले — स्वतःच याजक, आणि स्वतःच बळी. **{CTr 14.4}**

२. जगाच्या अपराधाच्या भयंकर स्वरूपाचा विचार करताच, ख्रिस्ताला असे वाटले की त्याने बाजूला व्हावे आणि एकट्याने राहावे. अंध:काराच्या सेना तिथे होत्या, जेणेकरून पाप शक्य तितके व्यापक, खोल आणि भयानक दिसावे. देवावरील द्‍वेषा मुळे, त्याच्या स्वभावाचा विकृतीकरण करून, त्याच्या राज्याच्या नियमांविषयी अनादर, तुच्छता आणि द्‍वेष दाखवून, सैतानाने अधर्माला आकाशापर्यंत पोहोचवले होते. त्याचा उद्‍देश असा होता की अधर्म इतक्या प्रचंड प्रमाणात वाढवावा की प्रायश्चित्त करणे अशक्य भासावे, जेणेकरून देवाचा पुत्र, जो हरवलेल्या जगाला वाचवू इच्छित होता, तो पापाच्या शापाखाली चिरडला जावा.जागरूक शत्रूने ख्रिस्ता समोर अपराधाच्या प्रचंड प्रमाणात दर्शन घडविल्यामुळे इतका तीव्र वेदना निर्माण झाली की त्याला असे वाटले की तो कोणत्याही मनुष्याच्या प्रत्यक्ष उपस्थितीत राहू शकत नाही. त्याच्या वेदनेचे दृश्य त्याचे शिष्य सुद्‍धा पाहू नयेत असे त्याला वाटले. अगदी त्याचे अत्यंत प्रिय मित्रही त्याच्या सोबत असू नयेत असे त्याला जाणवले. न्यायाची तलवार म्यानातून बाहेर काढली गेली होती, आणि पापा विरुद्‍ध देवाचा क्रोध मनुष्याच्या पर्यायावर—येशू ख्रिस्तावर, जो पित्याचा एकुलता एक पुत्र आहे—त्याच्यावर विसावला होता. **{5BC 1102.8}**

३. शिष्य येशूच्या आवाजाने जागे झाले, पण त्यांना तो नीट ओळखू आला नाही, कारण त्याचा चेहरा वेदनांनी इतका बदलला होता. **{DA 689.2}**

४. गेथशेमानेच्या बागेत ख्रिस्ताने मनुष्याच्या जागी दु:ख भोगले, आणि देवाच्या पुत्राचे मानवी स्वरूप पापाच्या अपराधाच्या भयंकर भयाने इतके हादरले की, त्याच्या पांढरट व थरथरणाऱ्या ओठांतून एक यातनामय आर्त स्वर फुटला: “हे माझ्या पित्या, शक्य असेल तर हा प्याला माझ्यापासून दूर होवो;” परंतु जर पडलेल्या मनुष्याचे तारण साध्य होण्याचा दुसरा कोणताही मार्ग नसेल, तर “माझी नव्हे, तुझी इच्छा पूर्ण होवो.” पापाची जाणीव इतकी भयंकर होती की त्या क्षणी मानवी स्वभाव त्याखाली मृत्युमुखी पडला असता, जर स्वर्गातून एक देवदूत त्याला बळकट करण्यासाठी आला नसता, जेणेकरून तो त्या यातना सहन करू शकेल. **{5BC 1103.1}**ख्रिस्त देवाच्या नियमांचे उल्लंघन करणाऱ्यां साठी ठोठावलेल्या मृत्यूचे दु:ख भोगत होता. **{5BC 1103.2}**पापामुळेच, देवाच्या नियमांचे उल्लंघन झाल्यामुळेच, गेथशेमाने बाग पापी जगासाठी दु:खाचे सर्वोच्च स्थान बनली. देवाच्या पुत्राने भोगलेले शोक व यातना यांची तुलना कोणत्याही वेदनेशी होऊ शकत नाही. **{5BC 1103.3}**ख्रिस्ताने सहन केलेल्या यातना पापाचे स्वरूप अधिक विस्तृत, अधिक गहन, आणि अधिक स्पष्टपणे प्रकट करतात; तसेच जे पापातच राहतात त्यांच्यावर देव जो प्रतिफळ आणील त्याचे स्वरूपही त्या यातनां मधून उघड होते. पापाचे वेतन म्हणजे मृत्यू; परंतु देवाचे वरदान म्हणजे येशू ख्रिस्ताद्वारे पश्चात्ताप करणाऱ्या आणि विश्वास ठेवणाऱ्या पाप्यास दिलेले अनंतकाळचे जीवन होय.(मॅन्युस्क्रिप्ट **35, 1895). {5BC 1103.4}**

५. परंतु येशूच्या मृत्यूचे कारण भाला भोसकणे नव्हते, क्रूसावरील वेदना नव्हत्या. मृत्यूच्या क्षणी “मोठ्या आवाजाने” (मत्तय **27:50**; लूक **23:46**) त्याने काढलेली ती हाक , आणि त्याच्या बाजूला भोक पाडल्यावर बाहेर आलेला रक्त व पाण्याचा प्रवाह हे सिद्ध करतात की तो तुटलेल्या हृदयामुळे मरण पावला. त्याचे हृदय मानसिक वेदनेने तुटले होते. तो जगाच्या पापामुळे ठार झाला. **{DA 772.2}**

६. निर्दोष देवपुत्राच्या मृत्यूने हे साक्ष दिले की, “पापाचे वेतन म्हणजे मृत्यू” आहे, आणि देवाच्या नियमाचे प्रत्येक उल्लंघन याला योग्य प्रतिफळ मिळालेच पाहिजे. निष्पाप ख्रिस्त मनुष्य करिता पापी बनला. त्याने अपराधाचे ओझे उचले, पित्याचा चेहरा लपविला गेला, जोपर्यंत त्याचे हृदय तुटले नाही आणि त्याचे जीवन संपुष्टात आले नाही. हे सर्व बलिदान या कारणासाठी केले गेले की पापी माणूस तारण मिळवू

शकेल. पापाच्या शिक्षेतून मनुष्याची मुक्तता याखेरीज दुसऱ्या कुठल्याही मार्गाने होऊ शकत नव्हती. आणि प्रत्येक जीव जो इतक्या मोठ्या किंमतीत दिलेल्या प्रायश्चित्ताचा भागीदार होण्यास नकार देतो, त्याला स्वतःच अपराधाचे ओझे आणि उल्लंघनाची शिक्षा भोगावी लागेल. **{GC 539.3}**

७ "ख्रिस्ताने ती वेदना अनुभवली जी पापी मनुष्य अनुभवतो, जेव्हा त्याच्यावर मानवजातीसाठी दया मागण्याची गरज संपते. पापाची जाणीव—ज्यामुळे पित्याचा कोप त्यावर येत होता—हीच गोष्ट त्याने प्यालेला प्याला इतकी कडू बनवत होती, आणि ह्यामुळे देवपुत्राचे हृदय तुटले."**{DA 753.2}.**

८. आपण आपल्या अपराधाला पापासाठी कारणे सांगून कमी करण्याचा प्रयत्न करू नये. आपण देवाची पापाविषयीची मोजणी स्वीकारली पाहिजे, आणि ती खरोखरच अत्यंत गंभीर आहे. फक्त कलवरीच पापाचे भयंकर गांभीर्य उघड करू शकते. जर आपल्यालाच आपला अपराध उचलावा लागला असता, तर तो आपल्याला चिरडून टाकला असता. पण निष्पापाने आपली जागा घेतली आहे; आपण अयोग्य असूनही त्याने आपला अधर्म उचलला आहे. **{MB 116.1}**

९.आपण सर्व जड ओझ्याखाली दाबले गेलो आहोत, जी केवळ ख्रिस्तच दूर करू शकतो. आपण वाहत असलेले सर्वांत जड ओझे म्हणजे पापाचे ओझे होय. जर हे ओझे आपल्यालाच उचलावे लागले अnसते, तर ते आपल्याला चिरडून टाकले असते. पण निष्पापाने आपली जागा घेतली आहे. "आपल्या सर्वांचा अधर्म परमेश्वराने त्याच्यावर टाकला आहे." (यशया 53:6). **{MH 71.3}** त्याने आपल्या अपराधाचे ओझे उचलले आहे. तो आपल्या थकलेल्या खांद्यांवरचे ओझे काढून घेईल. तो आपल्याला विश्रांती देईल. काळजीचे आणि दुःखाचे ओझेसुद्धा तो उचलून घेईल. तो आपल्याला आपली सर्व काळजी त्याच्यावर टाकण्यास आमंत्रित करतो; कारण तो आपल्याला आपल्या हृदयावर वाहतो. **{MH 71.4}**

१०. सत्याचा त्याग करणाऱ्यांच्या जीवनात असे क्षण येतात जेव्हा विवेक जागृत होतो, जेव्हा स्मृती एक पाखंडपूर्ण जीवनाची यातनादायी आठवण देतात आणि आत्मा निरर्थक पश्चात्तापाने त्रस्त होतो. पण हे क्षण त्या दिवसाच्या पश्चात्तापाशी

तुलनेत काहीही नाहीत, “जेव्हा भय उजाडते, तेव्हा हे वाळवंटासारखे असते,” “जेव्हा नाश येतो, तेव्हा ते वारा वादळासारखे असते”! (शलमोन म्हणतात 1:27). जे लोक ख्रिस्ताला आणि त्याचे विश्वासू लोक नष्ट करणार होते, आता ते त्यांच्या वर पडलेल्या तेजोमयतेचे साक्षीदार आहेत. त्यांच्या भयाच्या मध्यभागी ते संतांचे आनंदित स्वर ऐकतात, जे म्हणतात: “हा आपला देव आहे; आम्ही त्याची वाट पाहिली आहे, आणि तो आपल्याला वाचवील.” (यशया 25:9) **{GC 644.1}**

११. आपण देवाला असा समजू नये की तो पापीवर त्याच्या पापासाठी शिक्षा देण्यासाठी वाट पाहत आहे. पापी स्वतःवरच शिक्षा आणतो. त्याचे स्वतःचे कृत्ये अशा परिस्थितीची सुरुवात करतात, ज्याचा निश्चित परिणाम येतो. प्रत्येक उल्लंघनाचा कृत्य पापीवर परिणाम करतो, त्याच्या स्वभावात बदल घडवतो, आणि त्याच्यासाठी पुन्हा पाप करणे सोपे बनवते. पाप करण्याचा पर्याय निवडून , माणसे स्वतःला देवापासून वेगळे करतात, आशीर्वादाच्या प्रवाहापासून स्वतःला बाजूला करतात, आणि निश्चित परिणाम म्हणजे नाश आणि मृत्यू. **{1SM 235.2}**

१२. पापी माणसाच्या स्वतःच्या विचारांच त्याचे दोषारोप करणारे ठरतात. आणि पापाची जाणीव असलेल्या विवेकाची तीव्र चाव हीच त्याला दिवस-रात्र विश्रांती देत नसलेली सर्वांत वेदनादायक यातना ठरते. **{DA 223.3}**

१३. प्रत्येक अधर्मीवर देवाचा नियम दोषारोप करतो. तो त्या आवाजाकडे दुर्लक्ष करू शकतो, त्याच्या चेतावणीला गळ्यात घालून दाबण्याचा प्रयत्न करू शकतो, पण हे निरर्थक ठरते. तो त्याचा पाठलाग करतो. तो स्वतःला ऐकवतो. तो त्याची शांतता नष्ट करतो. जर दुर्लक्ष केले, तर तो त्याचा पाठलाग मृत्युपर्यंत करतो. न्यायाच्या दिवशी तो त्याच्याविरुद्ध साक्ष देतो. एक अश्वासनीय आग, शेवटी आत्मा आणि शरीर दोन्ही जाळून नष्ट करते. **{Ed 144.5}** “एखाद्या माणसाला काय फायदा, जर त्याने संपूर्ण जग मिळवले पण आपला आत्मा हरवला? किंवा माणूस आपल्या आत्म्याबदल्यात काय देईल?” (मार्क 8:36, 37) **{Ed 145.1}**

१४.प्रत्येक बियाणे पेरल्यावर त्याच्या प्रकाराचा पिक उगवतो. मानवाच्या जीवनातही तसेच आहे. आपण सर्वांनी दयाळूपणा, सहानुभूती आणि प्रेमाची बियाणे पेरावी

लागतात; कारण आपण जे पेरतो, तेच आपण उगवतो. स्वार्थ, आत्मप्रेम, आत्मसन्मानाचे प्रत्येक गुणधर्म, स्वसंमोहने केलेले प्रत्येक कृत्य, तसाच पिक देईल. जो माणूस स्वतःसाठी जगतो, तो मांसासाठी बियाणे पेरतो, आणि मांसातून त्याला नाश मिळेल. **{COL 84.3}** देव कोणालाही नष्ट करत नाही. जो कोणी नष्ट होतो, त्याने स्वतःच आपला नाश केलेले असतो. जो कोणी विवेकाच्या उपदेशांना दडपतो, तो अविश्वासाचे बियाणे पेरतो, आणि त्यातून निश्चित पिक उगवते. देवाकडून येणाऱ्या पहिल्या चेतावणीला नाकारून, जुना फिरऔन जिद्दाचे बियाणे पेरतो, आणि त्याच्यावर जिद्द फुलते. देवाने त्याला अविश्वास करण्यास भाग पाडले नाही. त्याने पेरलेले अविश्वासाचे बियाणे त्याच प्रकारचे पिक निर्माण करते. अशा प्रकारे त्याचा विरोध चालू राहिला, जोपर्यंत त्याने आपली उद्ध्वस्त जमीन पाहिली, आपल्या पहिल्या मुलाचा थंड, मृत शरीर पाहिले, आपल्या घरातील सर्व पहिल्या जन्मलेल्या मुलांचा आणि आपल्या राज्यातील सर्व कुटुंबांचा पहिला जन्म पाहिला, आणि समुद्राच्या पाण्याखाली त्याचे घोडे, रथ आणि सैन्य दल बंद झाले. त्याचा इतिहास “जे माणूस पेरतो, तेच तो उगवतो” (गलती 6:7) या सत्याचे भयानक उदाहरण आहे. जर माणसाला हे समजले असते, तर ते पेरणाऱ्या बियाण्याबद्दल अधिक काळजी घेतले असती. **{COL 84.4}**

निष्कर्ष:

- "देव कोणत्याही माणसाचा नाश करत नाही." असा कोणी माणूस आहे का ज्याचा देव नाश करतो? नाही.
- एलेन व्हाईट असेही म्हणते की देव नाश करतो. "देवाने या बंडातील नेत्यांचा आणि त्यांच्यात सामील झालेल्यांचा नाश केला." {सुप्रसिद्ध लेखक १, १८६५, परिच्छेद १०}
- “दोन्ही अवतरणं विरोधाभासाशिवाय एकत्र कशी उभी राहतात? दोन्हीही खरे आहेत, आणि उर्वरित अवतरणं देव कसा अशा प्रकारे नाश करतो हे स्पष्ट करतात की, तो नाश करत नाही असंही म्हणता येईल.”
- देव पाप्याकडे जल्लाद म्हणून उभा राहत नाही.अपराधाबद्दल शिक्षा; परंतु तो त्याच्या दयेला नाकारणाऱ्यांना त्यांनी जे पेरले आहे ते कापण्यासाठी त्यांच्या हाती सोडतो. **{GC 36.1}**

१५. “मी नक्कीच तुम्हाला पापांचा पश्चात्ताप करण्यासाठी पाण्यात बाप्तिस्मा देतो,” युहान म्हणाला; “परंतु माझ्यानंतर येणारा माझ्यापेक्षा अधिक शक्तिशाली आहे, ज्याच्या बूटांचे बंधन मीही पेलण्यास पात्र नाही; तो तुम्हाला पवित्र आत्मा आणि अग्निने बाप्तिस्मा देईल.” मत्तय **3:11, R.V., margin.**भविष्वाणीकार यशया यांनी सांगितले होते की प्रभु आपल्या लोकांना त्यांच्या अधर्मापासून “निर्णयाच्या आत्म्याने आणि ज्वालांच्या आत्म्याने” शुद्ध करेल. इस्राएलला दिलेले प्रभूचे वचन होते, “मी माझा हात तुझ्यावर वळवीन, आणि तुझे शुद्ध न केल्या जाणाऱ्या पदार्थांचे शुद्धीकरण करीन, आणि तुझे सर्व टिन दूर करीन.” यशया **4:4; 1:25.**जिथे जिथे पाप सापडते, “आपला देव एक जळणारा अग्नि आहे.” हिब्रू **12:29.**

पण जर माणसे पापाशी चिकटून राहतात, तर ती त्याच्याशी ओळखले जातात. मग देवाची महिमा, जी पापाचा नाश करते, त्यांनाही नष्ट करणे आवश्यक आहे. याकूबाने, देवदूतासोबतच्या रात्रीच्या कुस्ती नंतर, घोषणा केली, “मी परमेश्वराला मुखामुखी पाहिले आहे, आणि माझे जीवन सुरक्षित राहिले आहे.” उत्पत्ति **32:30.** याकूबाने एसावच्या प्रति आपल्या वर्तनात मोठा पाप केला होता; परंतु त्याने पश्चात्ताप केला होता. त्याचे उल्लंघन क्षमायोग्य झाले होते, आणि त्याचा पाप शुद्ध केला गेला होता; त्यामुळे त्याला देवाच्या उपस्थितीचा प्रकाश सहन करता आला.

पण जेथे माणसे पापाची इच्छा बाळगून देवासमोर येतात, त्यांना नष्ट केले जाते. ख्रिस्ताच्या दुसऱ्या आगमनाच्या वेळी, दुष्ट लोक “त्याच्या तोंडाच्या आत्म्याने” जाळून टाकले जातील, आणि “त्याच्या आगमनाच्या तेजोमयतेने” नष्ट केले जातील. **(2** थेस्सल **2:8)** योग्य लोकांना जीवन देणारी देवाची महिमा, दुष्ट लोकांना मारेल. **{DA 107.4}**
योहान बाप्तिस्ताचे काळात, ख्रिस्त परमेश्वराच्या स्वभावाचे प्रकटीकरण म्हणून प्रकट होणार होता. त्याच्या उपस्थितीतच माणसांना त्यांच्या पापाचे भान होईल. फक्त जे पापापासून शुद्ध होण्यासाठी तयार असतील, तेच त्याच्याशी संगत करू शकतील. फक्त हृदयाने शुद्ध लोकच त्याच्या उपस्थितीत राहू शकतील. **{DA 108.1}**

१६. कोणी असे धाडस करील का की असे सांगावे — ख्रिस्ताने आपली दैवी सत्ता मानवतेने परिधान केली म्हणून पापावर आक्षेप घेणे टाळले जाऊ शकते? ख्रिस्ताने मानवी स्वरूपात बोलले, परंतु त्याच्यात दैवी आणि मानवी स्वरूप एकत्र झाले होते. जे लोक ख्रिस्ताची इच्छा पाळतात, त्यांच्याकडून असे संदेश येतील जे पापाचा निषेध करतील आणि धार्मिकतेचा गौरव करतील — कारण ते नेहमीच पापाचा निषेध करणारे असतात.**{Ms 20, 1906, par. 28}** प्रभु येशू कोणाचाही नाश व्हावा, असे ते इच्छित नाहीत; म्हणूनच ते आपल्या प्रेमाने चेतावण्या आणि उपदेश पाठवितात. जर त्यांनी या जगात येताना आपली दैवी सत्ता मानवतेच्या रूपाने झाकली नसती, तर त्याच दैवी तेजाने पाप्यांचे जीवन नष्ट झाले असते.
{Ms 20, 1906, par. 29}

१७. ते खडकांवर आणि पर्वतांवर हाक मारतील की ते त्यांच्यावर कोसळून त्यांना सिंहासनावर बसलेल्या देवाच्या चेहऱ्यापासून आणि मेंढपाळाच्या रागापासून लपवून देतील. “मेंढपाळाचा राग”—जो नेहमीच करुणा, संयम, आणि दीर्घधैर्याने परिपूर्ण राहिला, जो स्वतःला बलिदानी अर्पण म्हणून दिला आणि पापींना त्यांच्या दोषापासून मुक्त करण्यासाठी मेंढपाळासारखा वधाला नेला गेला, कारण ते त्याला त्यांचा दोष दूर करण्यास परवानगी देत नव्हते. **{RH June 18, 1901, par. 13}**

१८. मग शेवट येईल. देव आपला नियम जपेल आणि आपल्या लोकांचे रक्षण करेल. सैतान आणि त्याच्यासोबत बंड करणारे सर्व लोक नष्ट केले जातील. पाप आणि पापी मुळे-फळांसह संपतील (मलाखी **4:1**) — सैतान हे मूळ आहे, आणि त्याचे अनुयायी या मूळाच्या फांद्या आहेत. पापाच्या राजकुमारावरच हे वचन पूर्ण होईल. "कारण तु तुझे हृदय परमेश्वराच्या हृदया सारखे केलेस; ... म्हणून मी तुला नष्ट करीन, हे आच्छादक करुबा, ज्वालांच्या दगडांमधून.... तू भयानक होशील, आणि पुन्हा कधीही राहणार नाहीस. मग 'दुष्ट राहणार नाहीत: हो, तु त्याचे स्थान काळजीपूर्वक पाहशील, आणि ते राहणार नाही;" "ते असे होतील जणू काही ते अस्तित्वातच नव्हते."

(यशया **28:6-19**; स्तोत्र **37:10**; ओबद्या **16**) **{DA 763.4}**
हे देवाचे मनमानी शक्तीचे कृत्य नाही. त्याच्या दयेला नाकारणा-या लोकांना त्यांच्याच पेरलेल्या बियाण्याचे फळ मिळते. देव हे जीवनाचे स्त्रोत आहे; आणि जेव्हा एखादा माणूस पापाच्या सेवेला निवडतो, तेव्हा तो देवापासून वेगळा होतो आणि अशा प्रकारे स्वतःला जीवनापासून वेगळा करतो. तो "देवाच्या जीवनापासून परदेशी" होतो. ख्रिस्त म्हणतो, "जे माझ्याशी द्वेष करतात ते मृत्यूचे प्रेम करतात." (इफिसकरांस पत्र **4:18**; नीतिसूत्रे **8:36**) देव त्यांना थोड्या काळासाठी अस्तित्व देतो, जेणेकरून ते आपला स्वभाव विकसित करु शकतील आणि आपली तत्वे दाखवू शकतील. हे साध्य झाल्यावर, त्यांना त्यांच्या स्वतःच्या निवडीचे परिणाम भोगावे लागतात.

बंडाच्या जीवनाद्वारे, सैतान आणि त्याच्यासोबत जे लोक एकत्र येतात, ते स्वतःला देवासोबत इतके विसंगत करतात की त्याच्याच उपस्थिती त्यांच्यासाठी जळणारी आग ठरते. प्रेम असणाऱ्या देवाची महिमा त्यांना नष्ट करेल. **{DA 764.1}**

महान संघर्षाच्या सुरुवातीला, देवदूतांना हे समजले नव्हते. जर त्या वेळी सैतान आणि त्याच्या सैन्याला त्यांच्या पापाचे पूर्ण परिणाम भोगायला सोडले असते, तर ते नष्ट झाले असते; पण स्वर्गीय अस्तित्वासाठी हे स्पष्ट झाले नसते की हे पापाचे अपरिहार्य परिणाम आहेत. त्यांच्या मनात देवाच्या शुद्धतेबद्दल शंका राहिली असती, जी वाईट बियाण्याप्रमाणे पाप आणि दुःखाचे घातक फळ देणारी होती. **{DA**

764.2}

पण महान संघर्ष संपल्यावर तसे होणार नाही. मग मोक्षाची योजना पूर्ण झाल्यानंतर, देवाचा स्वभाव सर्व सृष्टीतील बुद्धिमत्ता समोर प्रकट होईल. त्याच्या नियमांचे आदेश परिपूर्ण आणि अचल असल्याचे दिसतील. मग पापाचे स्वरूप स्पष्ट होईल, सैतानाचे स्वभाव उघडेल. मग पापाचा नाश देवाच्या प्रेमाची पुष्टी करेल आणि त्याच्या सन्मानाची स्थापना करेल, त्या सृष्टी समोर ज्यांना त्याची इच्छा करण्यामध्ये आनंद आहे आणि ज्यांच्या हृदयात त्याचा नियम आहे. **{DA 764.3}**

निष्कर्ष:

- देवदूतांना काय समजले नाही?
- जे देवदूतांना समजले नाही ते घडू दिले असते तर स्वर्गीय प्राण्यांचे काय झाले असते?
- पापी लोकांसोबतच्या महा संघर्षयाच्या शेवटी काय होईल?
- देवाच्या चारित्र्याचे प्रकटीकरण काय आहे? देवाचे चारित्र्य काय आहे? देवाच्या चारित्र्याला काय कलंकित करते किंवा विकृत करते?

१९."जर तुझा हात तुला फसवतो," असे उद्धारकर्त्याने म्हटले, "तर तो कापून टाक: जीवनात अपूर्ण अवस्थेत प्रवेश करणे तुला अधिक फायदेशीर आहे, दोन हात असतानापेक्षा नरकात, त्या अनमोल अग्नित जावे लागते. आणि जर तुझा पाय तुला फसवतो, तर तो कापून टाक: जीवनात लंगडी अवस्थेत प्रवेश करणे तुला अधिक फायदेशीर आहे, दोन पाय असतानापेक्षा नरकात फेकले जाण्यापेक्षा." मार्क **9:43-45, R.V.** जर शरीराला मृत्यूपासून वाचवण्यासाठी पाय किंवा हात कापावा लागेल, किंवा डोळा बाहेर काढावा लागेल, तर आत्म्यास मृत्यू आणणाऱ्या पापाला दूर करण्यासाठी ख्रिश्चनाने किती अधिक कटिबद्ध असावे! **{AA 312.2}**

२०. त्याच्या महान वेदनेत, ख्रिस्ताने आपल्या पित्याविरुद्ध कोणतीही कटुता अनुभवली नाही. त्याने स्वतःच्या पापासाठी पश्चात्ताप केला नाही, तर तो पडलेल्या मानवजातीच्या पापासाठी होता. जो कोणी ख्रिस्ताची देणगी नाकारतो, तो एक दिवस

पश्चात्तापाचा डोळस अनुभवेल. देवाच्या नियमाचे पूर्ण पालन हे तारणाचे अट आहे. जे लोक हे नाकारतात, जे ख्रिस्त स्वीकारत नाहीत, ते देवाविरुद्ध कटु होतात. उल्लंघनासाठी शिक्षा भोगताना, त्यांना पश्चात्ताप, निराशा आणि द्वेष जाणवेल. हे ख्रिस्ताच्या वेदनेत सामील न झालेल्या सर्व लोकांचे अनुभव असेल. हे पापाचे निश्चित परिणाम आहेत. **{Ms 106, 1897, par. 14}**

आपण देवाच्या नियमाचे उल्लंघन करणाऱ्यांसाठी अंधकाराच्या साखळ्या विषयी वाचतो; आपण न मरणाऱ्या किड्याविषयी आणि न विझणाऱ्या अग्नी विषयी वाचतो. अशा प्रकारे, ज्याने स्वतःला सैतानाच्या जाळ्यात अडकू दिले आणि पापी गुणांची जोपासना केली, त्याच्या अनुभवाचे चित्रण केले आहे. खूप उशीर झाल्यावर त्याला कळेल की पाप म्हणजे देवाच्या नियमाचे उल्लंघन आहे. त्याला जाणवेल की या उल्लंघन मुळे त्याचा आत्मा देवापासून तुटला आहे आणि देवाचा क्रोध त्याच्यावर राहतो. ही आग विझवता येण्यासारखी नाही. अशा रीतीने, प्रत्येक पश्चात्ताप न करणाऱ्या पाप्याचा आत्मा आणि शरीर नष्ट होईल. सैतान, जो पहिला पाप करणारा आहे, तो सतत लोकांना पापात ढकलण्याचा प्रयत्न करतो. आणि जो त्याचे अनुकरण करतो, आपल्या पापांचा त्याग करण्यास नकार देतो व तारणासाठी क्षमा आणि कृपा स्वीकारत नाही, तो आपल्या मार्गाचे परिणाम भोगेल.**{Ms 106, 1897, par. 15}**

२१.आपल्यात असे काही लोक आहेत, की जर त्यांनी थोडा वेळ विचार केला असता, तर त्यांनी आपल्या निष्क्रिय भूमिकेला देवाने दिलेल्या प्रतिभेच्या पापी दुर्लक्षाचे स्वरूप म्हणून ओळखले असते.बंधू आणि भगिनींनो, आपल्या कठोर हृदयामुळे आपल्या तारणहाराला आणि सर्व पवित्र देवदूतांना दुःख होते.ख्रिस्ताने आत्मा वाचवण्यासाठी स्वतःचे जीवन दिले, तरीही आपण — जे त्याचे प्रेम जाणता — त्याने ज्यांच्यासाठी प्राण दिला, त्या लोकांना त्याच्या कृपेचे आशीर्वाद देण्यासाठी इतके कमी प्रयत्न करता.अशी उदासीनता आणि कर्तव्याचे दुर्लक्ष देवदूतांनाही आश्चर्यचकित करते.न्यायाच्या दिवशी आपण त्या आत्म्यांच्या समोर उभे राहाल, ज्यांकडे आपण दुर्लक्ष केले आहे. त्या महान दिवशी आपण स्वतःला दोषी ठरवाल आणि स्वतःवरच शिक्षा आणाल.परमेश्वर आता आपल्याला पश्चात्तापाकडे नेवो, आणि त्याच्या अंगणातील कार्यात केलेल्या दुर्लक्षाबद्दल त्याच्या लोकांना क्षमा

मिळो — जे कार्य त्याने आपल्यावर सोपविले आहे.**{6T 425.2}**

२२. जेव्हा प्रभूंनी मला प्रथम त्याच्या लोकांपर्यंत संदेश पोहोचवण्यासाठी दिले, तेव्हा ते सांगणे माझ्यासाठी फार कठीण होते. अनेकदा मी ते मृदू करून शक्य तितके सौम्य स्वरूपात सांगण्याचा प्रयत्न केला, जेणेकरून कोणी दुखावले जाऊ नये. प्रभूनी जसे ते मला दिले तसेच संदेश सांगणे माझ्यासाठी एक मोठी परीक्षा होती. मला कधी जाणवलेच नाही की मी किती अविश्वासू आहे आणि अशा मार्गाचा किती पापी व धोकादायक परिणाम होतो, जोपर्यंत मला एका दर्शनात येशूच्या उपस्थितीत नेण्यात आले नाही. त्यांनी माझ्याकडे रागाने पाहिले आणि माझ्याकडून आपले तोंड वळवले. तेव्हा मला जाणवलेला भय आणि वेदना वर्णन करणे अशक्य आहे. मी त्यांच्यासमोर चेहरा खाली घालून पडलो, पण एकही शब्द बोलण्याची ताकद नव्हती. अहो, त्या भयंकर रागापासून झाकले जावे व लपवले जावे अशी माझी किती तीव्र इच्छा होती! तेव्हा मी थोड्याफार प्रमाणात समजू शकलो की हरवलेले लोक काय अनुभवतील, जेव्हा ते ओरडतील, “डोंगरांनो आणि खडकांनो, आमच्यावर पडा आणि सिंहासनावर बसलेल्या त्याच्या चेहऱ्यापासून आणि कोकराच्या रागापासून आम्हाला लपवा.” **{EW 76.2}**

थोड्याच वेळात एका देवदूताने मला उठण्याची आज्ञा केली, आणि पुढे जे दृश्य दिसले ते वर्णन करणे फार कठीण आहे. माझ्यासमोर एक गट उभा होता, ज्यांचे केस आणि वस्त्र फाटलेले होते आणि त्यांच्या चेहऱ्यावर निराशा व भयाचे चित्र स्पष्ट दिसत होते. ते माझ्याजवळ आले आणि त्यांनी आपली वस्त्रे माझ्या वस्त्रांवर घासली. मी माझ्या वस्त्रांकडे पाहिले आणि ते रक्ताने माखलेले दिसले, आणि ते रक्त त्यामध्ये छिद्र पाडत होते. पुन्हा मी माझ्या सोबत असलेल्या देवदूताच्या पायाशी मृतप्राय पडून गेलो. माझ्याकडे एकही सबब नव्हती. माझी जीभ पूर्णपणे गोठली होती, आणि त्या पवित्र ठिकाणाहून दूर जावे अशी माझी प्रखर इच्छा होती.

देवदूताने पुन्हा मला उभे केले आणि म्हणाला, “ही तुझी सध्याची अवस्था नाही, परंतु हे दृश्य तुला दाखवण्यात आले आहे, जेणेकरून तुला समजेल की जर तू प्रभूनी तुला दिलेले संदेश इतरांपर्यंत पोहोचवण्याचे दुर्लक्ष केलेस, तर तुझी स्थिती काय होईल. पण जर तू शेवटपर्यंत विश्वासू राहिलास, तर तुला जीवनाच्या वृक्षाचे फळ

खायला मिळेल आणि जीवनाच्या पाण्याच्या नदीतून प्यायला मिळेल. तुला बरेच कष्ट सहन करावे लागतील, पण देवाची कृपा पुरेशी आहे.” तेव्हा मला असे वाटले की प्रभूंनी जे काही माझ्याकडून करायला मागितले ते मी करण्यास तयार आहे, जेणेकरून त्यांची प्रसन्नता मिळेल आणि त्यांचा भयंकर राग अनुभवावा लागू नये. **{EW 76.3}**

8. देवदूतांची संस्था

इब्री लोकांस १:१३ पण त्याने कोणत्या देवदूताविषयी असे कधी म्हटले,“मी तुझ्या वैऱ्यांना तुझ्यासाठी पदासन करीपर्यंत तू माझ्या उजवीकडे बस”? ज्यांना वारशाने तारण मिळणार आहे त्यांच्या सेवेसाठी पाठवलेले ते सर्व परिचारक आत्मे नाहीत काय?

लूक १५:१० त्याप्रमाणे, पश्चात्ताप करणाऱ्या एका पापी माणसाबद्दल देवाच्या दूतांसमोर आनंद होतो, हे मी तुम्हांला सांगतो.”

मत्तय २५:३१ जेव्हा मनुष्याचा पुत्र आपल्या वैभवाने ‘सर्व पवित्र देवदूतांसह येईल,’ तेव्हा तो आपल्या वैभवशाली राजासनावर बसेल.

रोमकरांस पत्र ७:१२ तरीपण नियमशास्त्र पवित्र आहे, आणि आज्ञा पवित्र, यथान्याय व उत्तम आहे.

निष्कर्ष:

- ख्रिस्ताची उपासना करणारे देवदूत सेवा करणारे देवदूत बनले आहेत. ते मानवतेची सेवा करणारे देवदूत आहेत, प्रेमापोटी सेवेसाठी पाठवलेले आहेत. ते तारणाचे वारस असलेल्यांची सेवा करतात.
- देवाचे देवदूत माणसाच्या पश्चात्तापाने आनंदित होतात आणि त्याच्या पापाबद्दल दुःखी होतात.
- नियमशास्त्र पवित्र आहे आणि देवाचे देवदूतही पवित्र आहेत. त्याचे देवदूत त्याचे सर्व आज्ञा राखतात.

उत्पत्ती ४८:१६ज्या दूताने मला सर्व आपदांतून सोडवले, तो ह्या मुलांचे अभीष्ट करो; माझे नाव व माझे पूर्वज अब्राहाम व इसहाक ह्यांचे नाव हे चालवोत आणि ह्यांची वाढ होऊन पृथ्वीच्या मध्यभागी ह्यांचा मोठा समुदाय होवो.”

योहान १:५१ आणखी तो त्याला म्हणाला, “मी तुम्हांला खचीत खचीत सांगतो, आकाश उघडलेले आणि देवदूतांना चढताना व मनुष्याच्या पुत्रावर उतरताना तुम्ही पाहाल.”

स्तोत्र १०३:२० अहो परमेश्वराच्या दूतांनो, जे तुम्ही बलसंपन्न आहात, आणि त्याचा शब्द ऐकून त्याप्रमाणे चालता ते तुम्ही त्याचा धन्यवाद करा.अहो परमेश्वराच्या सर्व सैन्यांनो, जे तुम्ही त्याची सेवा करून त्याचा मनोदय सिद्धीस नेता, ती तुम्ही त्याचा धन्यवाद करा.

निष्कर्ष:

- परमेश्वराचा दूत सर्व वाईटांपासून वाचवतो. म्हणजेच, यहोवाचा दूत फक्त चांगलेच देतो.
- देवदूतांची सेवा ख्रिस्तावर (किंवा ख्रिस्ताद्वारे, ख्रिस्तामार्फत, ख्रिस्तामध्ये) आधारित असते.
- याचा अर्थ असा की त्यांच्या कार्याची आणि सेवाकार्याची चौकट देवाच्या पुत्राच्या स्वभावाच्या मर्यादांमध्ये बांधलेली आहे.ते ख्रिस्ताच्या आत्म्याच्या मर्यादेबाहेर पाऊल टाकत नाहीत.
- प्रभूचे देवदूत देवाच्या आज्ञा पाळतात आणि त्याच्या वचनाचा आवाज ऐकतात. ते देवाची इच्छा पूर्ण करतात.

स्तोत्र ९१:९ कारण परमेश्वर माझा आश्रय आहे असे म्हणून तू परात्पराला निवासस्थान केले आहेस,म्हणून कोणतेही अरिष्ट तुझ्यावर येणार नाही, कोणतीही व्याधी तुझ्या तंबूजवळ येणार नाही.कारण तुझ्या सर्व मार्गांत तुझे रक्षण करण्याची तुझ्याविषयी तो आपल्या दिव्यदूतांना आज्ञा देईल.तुझ्या पायांना धोंड्याची ठेच लागू नये म्हणून ते तुला आपल्या हातांवर झेलून धरतील.

स्तोत्र ३४:७ परमेश्वराचा दूत त्याचे भय धरणाऱ्यांसभोवती छावणी देतो आणि त्यांचे संरक्षण करतो..

निष्कर्ष:

- देव आपल्या सर्व मार्गांनी आपले रक्षण करण्यासाठी त्याचे देवदूत पाठवतो.
- देवाचे देवदूत वाईटापासून आणि पीडेपासून संरक्षण करतात. जर ते वाईटापासून आणि पीडेपासून वाचवतात, तर हे स्पष्ट आहे की वाईट आणि पीडा देवाच्या देवदूतांकडून येत नाहीत.
- यहोवाचा देवदूत त्याचे भय मानणाऱ्यांभोवती छावणी घालतो आणि त्यांचे रक्षण करतो. ते कशापासून आणि कोणापासून त्यांचे रक्षण करतात? ते कशापासून रक्षण करतात?

स्तोत्र ९१:३ कारण तो पारध्याच्या पाशापासून घातक मरीपासून तुझा बचाव करील.
२ तीमथ्य २:२६ आणि सैतानाने त्यांना धरून ठेवल्यानंतर ते त्याच्या पाशातून सुटून देवाच्या इच्छेस वश होण्याकरता शुद्धीवर येतील.
स्तोत्र ९१:५ रात्रीच्या समयीचे भय, दिवसा सुटणारा बाण,काळोखात फिरणारी मरी, भर दुपारी नाश करणारी पटकी, ह्यांची तुला भीती वाटणार नाही.

निष्कर्ष:

- देवदूत शिकारीच्या पाशातून, म्हणजेच सैतानापासून सोडवतात.
- देवदूत घातक साथरोग, भय, शस्त्रे, महामारी आणि विध्वंस यांपासून मुक्त करतात.
- म्हणून रोगराई, साथी, दहशत, शस्त्रे आणि विनाश हे देवाकडून नाहीत, कारण देवाचे देवदूत, त्याच्या सूचनांचे पालन करून, आपल्याला त्यांच्यापासून वाचवतात.
- शिकारी, नाश करणारा, म्हणजेच सैतान, हाच रोग, साथरोग, महामारी, भय, शस्त्रे आणि विध्वंस यांचा कर्ता आहे.

ईयोब २: ७ मग सैतान परमेश्वरासमोरून गेला; आणि त्याने ईयोबाला मोठमोठ्या

गळवांनी नखशिखान्त अतिशय पिडले.

प्रषितांची कृत्ये १०: [३८] नासोरी येशूला देवाने पवित्र आत्म्याचा व सामर्थ्याचा अभिषेक केला; तो सत्कर्मे करत व सैतानाच्या सत्तेखाली असलेल्या सर्वांना बरे करत फिरला; कारण देव त्याच्याबरोबर होता.

यशया १४:६जो क्रोधाने लोकांचे सतत ताडन करीत असे, जो कोपाने अनिवार छळ करून राष्ट्रांवर सत्ता चालवत असे, तो दुर्जनांचा सोटा, अधिपतींचा दंड, परमेश्वराने मोडून टाकला आहे.

यशया१४:६ ज्याने क्रोधाने लोकांना सतत पीडा दिली आणि क्रोधाने राष्ट्रांवर राज्य केले: जर कोणाचा छळ झाला तर त्याने त्यांना जाऊ दिले नाही.

निष्कर्ष:

- सैतानच रोगराईने घायाळ करतो. तोच मानवजातीला रोगाने छळतो. त्याच्याकडूनच जखमा आणि पीडा येतात आणि त्यासोबतच त्याने लोकांना क्रोध आणि क्रूरतेने कायमचे घायाळ केले आहे.
- येशूद्वारे देवच आपल्याला बरे करतो आणि आरोग्य देतो. ख्रिस्तच आपल्याला आजारपण आणि सैतानापासून वाचवतो.
- तथापि, देवाच्या वचनाचा आणि त्याच्या काळजीचा तिरस्कार करणाऱ्यांचे काय होते?

२शमुवेल २४:१ परमेश्वराचा कोप इस्राएलावर पुनरपि झाला, आणि इस्राएल व यहूदा ह्यांची गणती करण्याची प्रेरणा देवाने त्यांच्याविरुद्ध दाविदाला केली.

१इतिहास २१:१ नंतर सैतानाने इस्राएलाविरुद्ध उठून इस्राएलाची गणती करायला दाविदाला प्रवृत्त केले.

निष्कर्ष:

- परमेश्वराचा इस्राएलवर कोप झाला आणि त्याने दावीदाला प्रेरित केले.
- सैतान इस्राएलविरुद्‌ध उभा राहिला आणि दावीदाला प्रवृत्त केले.
- या वचनांचा अर्थ कसा लावला जातो? कोणते विधान दोन्ही खरे ठरवते?
- सैतान दाविदाला भडकवतो, तो त्याला पाप करण्यास प्रवृत्त करतो. बायबल म्हणते की देव ते करतो कारण तो सैतानाला ते करू देतो. देवाचे वचन म्हणते की दे१ जे परवानगी देतो ते करतो.
- देवाचा क्रोधच सैतानाला मोहात पाडण्याची परवानगी देतो. देवाने सैतानाला दावीदाला मोहात पाडण्याची परवानगी का दिली? स्पष्टपणे कारण देव आता इस्राएल लोकांचे रक्षण करू शकत नव्हता. लोक देवाच्या नियमाच्या संरक्षणाची भिंत तोडत असल्याने, देव त्यांना सोडून देतो. देव त्याच्या देवदूतांना त्यांचे रक्षण करू नये अशी आज्ञा देतो.

१ इतिहास २१:१४ मग परमेश्वराने इस्राएलात मरी पाठवली आणि त्यांच्यातले सत्तर हजार लोक पडले.देवाने यरुशलेमाचा नाश करायला एक देवदूत पाठवला; तो त्याचा नाश करणार हे परमेश्वराने पाहिले तेव्हा ह्या अरिष्टाविषयी परमेश्वराला वाईट वाटले व त्या नाश करणाऱ्या देवदूताला तो म्हणाला, “आता पुरे कर, आपला हात आटोप.” त्या वेळी परमेश्वराचा दूत अर्णान यबूसी ह्याच्या खळ्यानजीक होता.दाविदाने वर दृष्टी ली तो परमेश्वराचा दूत आपल्या हाती उपसलेली तलवार घेऊन यरुशलेमावर उगारून आकाश व पृथ्वी ह्यांच्यामध्ये उभा आहे असे त्याला दिसले, तेव्हा दावीद व वडील जन ह्यांनी दंडवत घातले; त्या वेळी त्यांनी गोणपाट नेसले होते. [२७] परमेश्वराने देवदूताला आज्ञा केली; आणि त्याने आपली तलवार म्यानात परत घातली.[२८] त्या प्रसंगी परमेश्वराने अर्णान यबूसी ह्याच्या खळ्यात आपली विनंती ऐकली हे पाहून दाविदाने यज्ञ केला.

निष्कर्ष:

- दावीदाने यहोवाचा देवदूत ताणलेल्या तलवारीसह पाहिला. देवदूत कुठे होता? तो मृत्यू होत असलेल्या ठिकाणी नव्हता, तर तो आकाश आणि पृथ्वीच्या मधोमध उभा होता.
- इस्राएलमधील लोक कशामुळे मरण पावले? ते तलवारीने मरण पावले का? नाही. ते रोगराईमुळे मरण पावले. देवाचे देवदूत रोगराईपासून संरक्षण करतात, म्हणून स्पष्टपणे देवाचे देवदूत त्यांचे संरक्षण करू शकत नाहीत. रोगराई देवदूतांकडून किंवा देवाकडून येत नाही.
- असे म्हटले जाते की देवाने एक पीडा पाठवली कारण बायबल म्हणते की देव जे परवानगी देतो ते करतो. देव त्यांना त्यांची इच्छा देऊन ते करतो. त्याचे वचन सतत नाकारून, त्यांना बांधवांवर आरोप करणाऱ्याच्या स्वाधीन करण्याशिवाय त्याच्याकडे पर्याय नाही.
- तर मग स्वर्ग आणि पृथ्वी यांच्यामध्ये असलेल्या देवदूताचा अर्थ काय आहे ज्याने यरुशलेमवर उपसलेली तलवार उगारली आहे?

अनुवाद ३२:४१ मी आपली चमकणारी तलवार पाजळली, मी न्याय हाती घेतला, तर मी आपल्या विरोधकांचा सूड घेईन, माझ्या वैऱ्यांचे उसने फेडीन.

ईयोब १९:२९ तर तुम्ही तलवारीचे भय धरा; कारण क्रोधाबद्दल तलवारीचे शासन होते, ह्यावरून न्याय आहे हे तुम्हांला समजावे."

यशया ३४:५ कारण माझ्या तलवारीस आकाशात उन्माद चढला आहे; पाहा, शासन करण्यासाठी अदोमावर, ज्या लोकांचा सर्वस्वी नाश करण्याचे मी योजले आहे त्यांच्यावर ती उतरेल.

- तलवार ही अन्यायामुळे झालेल्या न्यायाचे चिन्ह आणि घोषणा आहे. यरुशलेम विरुद्ध उपसलेली तलवार ही तिच्या पापांमुळे देवाचा न्यायदंड आहे याचे चिन्ह होती.
- जखऱ्या १३:७ सेनाधीश परमेश्वर म्हणतो, "अगे तलवारी, माझ्या मेंढपाळावर व जो पुरुष माझा सोबती त्याच्यावर ऊठ; मेंढपाळावर प्रहार कर म्हणजे मेंढरे विखरतील; माझ्या लहानग्यांवर मी माझ्या हाताची छाया करीन."

मेंढपाळावर, प्रभूच्या सहकाऱ्यावर तलवार उगारण्यात आली. मानवजातीची पापे वाहणाऱ्या ख्रिस्तावर देवाचा क्रोध/न्याय होता. ख्रिस्ताला शारीरिक तलवारीने मारण्यात आले नाही, तर मानवजातीच्या पापांनी मारण्यात आले.

लेवीय २६:२३एवढ्या गोष्टी करूनही तुम्ही सुधारून माझ्याकडे वळला नाहीत आणि माझ्याविरुद्ध वागलात,तर मीही तुमच्या अगदी विरुद्ध जाईन आणि मीच तुमच्या पापांबद्दल तुम्हांला सातपट शिक्षा करीन.मी तुमच्यावर तलवार आणीन, ती करार मोडल्याचा बदला घेईल; तुम्ही आपापल्या नगरात जमा व्हाल, तेव्हा मी तुमच्यावर मरी पाठवीन; मी तुम्हांला तुमच्या शत्रूच्या स्वाधीन करीन.

निष्कर्ष:

- जेव्हा कोणी देवाच्या विरोधात चालतो, जेव्हा कोणी देवाच्या कराराला (त्याची क्षमा आणि पवित्र आत्म्याचे दान) नाकारतो, तेव्हा देव त्याच्याविरुद्ध लढणाऱ्यांवर विनाशाची शस्त्रे आणतो. देव रोगराई पाठवतो. देव त्यांना त्यांच्या शत्रूच्या हाती देतो.
- देव त्याचे संरक्षण काढून घेतो, तो त्याचे देवदूत काढून घेतो आणि तेवितरित केले जातात.
- सूड घेणारी तलवार काय आहे? ती जी परमेश्वराच्या दूताने येरुशलेमेवर ओढली होती.

प्रकटीकरण १९:१५ त्याने ‘राष्ट्रांना मारावे’ म्हणून त्याच्या ‘तोंडातून तीक्ष्ण धारेची’ तलवार निघते; तो ‘त्यांच्यावर लोखंडी दंडाने अधिकार गाजवील’; आणि सर्वसमर्थ देव ह्याच्या तीव्र क्रोधरूपी द्राक्षारसाचे ‘कुंड तो तुडवतो.’

इफिसकर ६:१७ तारणाचे शिरस्त्राण व आत्म्याची तलवार म्हणजे देवाचे वचन, ही घ्या.
स्ट्रॉंग डिक्शनरीने २७१९ मध्ये परिभाषित केलेला तलवार हा शब्द. חֶרֶב चेरेब, खेह´-रेब; २७१७ पासून; दुष्काळ; चाकू, तलवार किंवा इतर धारदार अवजार म्हणून कापण्याचे साधन (त्याच्या विध्वंसक परिणामापासून):—कुऱ्हाड, खंजीर, चाकू,

कोपर, तलवार, हत्यार.

- देव त्याच्या वचनाद्वारे त्याच्या देवदूतांना आज्ञा देतो की त्यांनी यापुढे संरक्षण करू नये. हे दाविदाच्या डोळ्यांना परमेश्वराच्या देवदूताने येरुशलेमेवर उपसलेली तलवार दाखवताना दिसते. देवदूताने येरुशलेमेवर दुष्काळ पसरवला आहे. दुष्काळ म्हणजे पाण्याची कमतरता काय? तलवार म्हणजे पापाची खात्री पटवणारे देवाचे वचन, जे नाकारले तर देवाचा आत्मा मागे हटतो, दुष्काळ आणतो आणि परिणामी संरक्षणाचा अभाव आणि मृत्यू, एकतर रोगराईने किंवा शत्रूच्या हातून. हा देवाच्या कराराचा नकार आहे. देवाची तलवार म्हणजे दुष्काळाच्या न्यायाची घोषणा, की देव त्याचा आत्मा काढून घेतो. देव पापी माणसांच्या जीवनातून पवित्र आत्म्याला काढून टाकण्याच्या निर्णयाचा स्वीकार करतो आणि त्याचा आदर करतो, त्यांच्या विवेकावर काम करण्यापासून दूर राहतो.
- १ इतिहास २१:१४ मध्ये "पाठवलेला" हा शब्द, जो देवाने रोगराई पाठवली हे दर्शवितो, मूळ हिब्रूमध्ये तोच शब्द आहे ज्याचे भाषांतर लेवीय २६:२५ मध्ये "पठवलेला" असे केले आहे. तो आता त्यांचे रक्षण करू शकत नव्हता.
- अशाप्रकारे आपण पाहतो की देवाचा पुत्र त्याच्या शब्दाने निघून गेला, पवित्र आत्म्याशिवाय, पाण्याशिवाय यरुशलेम सोडला. ख्रिस्ताने त्याच्या देवदूतांना संरक्षण थांबवण्यास सांगितले तेव्हा त्याने त्याच्या शब्दाने येरुशलेम संरक्षणाशिवाय सोडले.
- अशाप्रकारे देवाने येरुशलेमेचा नाश करण्यासाठी एका देवदूताला पाठवले.

निर्गम १२: [१३] आणि ज्या घरात तुम्ही असाल त्या घरात ते रक्त तुमच्याकरता खूण असे होईल. आणि जेव्हा मी रक्त पाहीन तेव्हा मी तुम्हांला ओलांडून जाईन. मिसर देशाच्या लोकांना मी मारीन तेव्हा तुमच्यावर अनर्थ येणार नाही, तुमचा नाश होणार नाही. ... [२३] कारण परमेश्वर मिसऱ्यांचा वध करण्यासाठी देशातून फिरणार आहे; ज्या ज्या घराच्या कपाळपट्टीवर व दोन्ही बाह्यांवर रक्त लावलेले परमेश्वर पाहील ते ते दार तो ओलांडून जाईल आणि नाश करणाऱ्याला तुमचा नाश करण्यासाठी तुमच्या घरात शिरू देणार नाही.

स्तोत्र ७८:४९ त्याने त्यांच्यावर आपला कोपाग्नी, क्रोध, रोष व संकट ह्या अनिष्टकारक दूतांची स्वारी सोडली.त्याने आपल्या कोपासाठी मार्ग सिद्ध केला;

त्याने त्यांचा जीव मृत्यूपासून वाचवला नाही, तर त्यांचा प्राण मरीच्या हवाली केला.

निष्कर्ष:

- देव आपल्या वचनाला नाकारणारे, त्याच्या लोकांवर अत्याचार करणारे, त्यांना गुलामीत ठेवणारे, आणि त्यांना विश्रांती (निर्गम ५:५) व स्वातंत्र्य मिळू न देणाऱ्यांबरोबर काय करतो?
- देव त्यांना मारतो. तो ते कसे करतो? एका प्राणघातक पीडेने.
- देवावर आणि ख्रिस्ताच्या पुण्यगुणांवर विश्वास ठेवणाऱ्यांना मारण्यासाठी आणि नाश करण्यासाठी देव नाश करणाऱ्याला आत येऊ देणार नाही.
- देव आपल्या लोकांचे रक्षण करतो, नाश करणारा किंवा मारणारा आत येऊन प्रहार करू नये म्हणून त्याला थांबवतो. जे त्याच्या वचनाला नाकारतात आणि त्याच्या लोकांवर अत्याचार करतात, त्यांच्याकडून देव आपले संरक्षण काढून घेतो. देव हा मारणारा किंवा नाश करणारा नाही, तर त्याच्यापासून संरक्षण करणारा आहे.
- देवाने त्यांच्यावर वाईट दूतांना पाठविले, त्यांना सोडून दिले. देवाने त्यांना मृत्यूसाठी सोपविले. देवाने त्यांना वाईट दूतांच्या हवाली केले.
- रोगराई आणि मृत्यू वाईट देवदूतांनी आले.
- पवित्र शास्त्र म्हणते की देव त्यांना नाशासाठी पाठवतो म्हणून तो प्रहार करतो, तो विध्वंसक किंवा खुनीला त्याचे नाशाचे काम करू देतो. पवित्र शास्त्र म्हणते की देव जे परवानगी देतो ते करतो.

प्रकटीकरण १२:७ मग स्वर्गात युद्ध सुरू झाले; ‘मीखाएल’ व त्याचे दूत अजगराबरोबर ‘युद्ध करण्यास’ निघाले, आणि त्यांच्याबरोबर अजगर व त्याचे दूत लढले;

मत्तय २५: ४१ मग डावीकडच्यांनाही तो म्हणेल, ‘अहो शापग्रस्तहो, माझ्यापुढून निघा आणि सैतान व त्याचे दूत ह्यांच्यासाठी जो सार्वकालिक अग्नी सिद्ध केला आहे त्यात जा.

निष्कर्ष:

- देवदूतांचे दोन प्रकार आहेत. एकीकडे मीखाएलचे देवदूत, जो देवाचा मुख्य देवदूत किंवा देवदूतांचा सेनापती आहे, आणि तो देवासारखा आहे. त्याचे देवदूत

त्याचे आदेश पूर्ण करतात.

- दुसऱ्या बाजूला अजगराचे देवदूत, जुना साप, सैतान आहेत. हे अजगराच्या इच्छेनुसार करतात.

प्रकटीकरण १८:२ तो जोरदार वाणीने म्हणाला,"'पडली, मोठी बाबेल पडली;' ती 'भुतांची वस्ती'व सर्व प्रकारच्या अशुद्ध आत्म्यांचा आश्रय व सर्व प्रकारच्या अशुद्ध व ओंगळ पाखरांचा आश्रयअशी झाली आहे.

लूक ६:१८ तेव्हा जे अशुद्ध आत्म्यांनी पिडलेले होते त्यांना त्याने बरे केले.

प्रेषितांची कृत्ये ५:१६ आणखी यरुशलेमेच्या आसपासच्या चोहोकडल्या गावांतून लोकसमुदाय दुखणेकऱ्यांना व अशुद्ध आत्म्यांनी पिडलेल्यांना घेऊन तेथे येत असत; आणि ते सर्व बरे होत असत.

नीतिसूत्रे १३:१७ दुष्ट जासूद संकटांत पडतो; पण विश्वासू वकील एक औषधी आहे.
नीतिसूत्रे १७:११ फितुरी मनुष्य केवळ बंड करू पाहतो, म्हणून त्याच्याकडे निर्दय जासूद पाठवण्यात येईल.

निष्कर्ष:

- सैतानाचे देवदूत भुते आहेत, दुष्ट आत्मे आहेत.
- सैतानाचे देवदूतच माणसाला त्रास देतात आणि आजारी पाडतात.
- ख्रिस्त आणि त्याच्या देवदूतांचे काम बरे करणे, आजारांपासून बरे करणे आणि विनाशकाच्या कामापासून माणसाला सोडवणे आहे.
- दुष्ट दूत दुर्दैव, आपत्ती, संकट आणतो. देवाचा विश्वासू दूत आरोग्य आणतो.
- जो वाईट शोधतो त्याच्याविरुद्ध एक क्रूर दूत पाठवला जाईल. त्याला पतित देवदूतांच्या स्वाधीन केले जाईल. पतित देवदूतांना शेवटी त्यांचे नुकसान आणि विनाश करण्याचे काम करण्यासाठी अनिर्बंध प्रवेश असेल.

२ राजे १९:३५ त्या रात्री असे झाले की परमेश्वराच्या देवदूताने जाऊन अश्शूरी

गोटातले एक लक्ष पंचाऐंशी हजार लोक मारले; पहाटेस लोक उठून पाहतात तर सर्व प्रेतेच प्रेते!
२ इतिहास ३२: [२१] मग परमेश्वराने एक दूत पाठवला. त्याने अश्शूरच्या राजाच्या छावणीतील सर्व शूर वीर, प्रमुख व नायक ह्यांची कत्तल केली; तेव्हा तो फजीत होऊन आपल्या देशास परत गेला. तो आपल्या दैवतांच्या देवळात असता त्याच्या पोटच्याच मुलांनी त्याला तलवारीने मारून टाकले.

निष्कर्ष:

- ऐतिहासिक नोंद:

"जेव्हा सेनाखेरीब मिसरबरोबरच्या युद्धातून परत येत यरुशलेमकडे आला, तेव्हा त्याच्या सैन्यातील सेनापती रबशाके यांच्या अधीन असलेले सैन्य संकटात असल्याचे त्याला दिसले [कारण देवाने त्यांच्या सैन्यावर प्राणघातक महामारी पाठवली होती]: आणि वेढ्याच्या पहिल्याच रात्री एक लाख पंच्याऐंशी हजार सैनिक, त्यांच्या कर्णधारांसह आणि सेनापतींसह नष्ट झाले. त्यामुळे राजा फार भयभीत झाला, या महाभयंकर आपत्तीमुळे तो अतिशय व्याकुळ आणि भयग्रस्त झाला; आणि आपल्या संपूर्ण सैन्यासाठी मोठ्या भीतीने ग्रासलेला, उरलेल्या सैन्यासह तो आपल्या राज्यात आणि आपल्या निनवे नगरात पळून गेला. आणि जेव्हा तो तेथे थोडा काळ राहिला, तेव्हा त्याच्यावर विश्वासघाताने हल्ला करण्यात आला आणि त्याच्या दोन मोठ्या मुलांच्या (५) आद्रामेलेक आणि सारासार यांच्या हातून तो ठार मारला गेला; आणि स्वतःच्या देवालयात, ज्याला अरास्के म्हणत, त्याची हत्या झाली ..."
यहूद्यांचा इतिहास — पुस्तक १०, अध्याय १, विभाग ५

उत्पत्ती १९: [१३] कारण आम्ही ह्या स्थानाचा नाश करणार आहोत. ह्या लोकांविषयी परमेश्वरापुढे फार ओरड झाली आहे आणि ह्या नगराचा नाश करण्यास परमेश्वराने आम्हांला पाठवले आहे."

होशेय ११:८ हे एफ्राइमा, मी तुला कसा सोडून देईन? हे इस्राएला, मी तुला कसे बहकू देईन? मी तुला अदमासारखे करू काय? सबोइमासारखे करू काय? माझे हृदय

खळबळले आहे, माझ्या कळवळ्यास ऊत आला आहे.

निष्कर्ष:

- देवदूतांना सपाट प्रदेशातील नगरांचा नाश करण्यासाठी पाठविण्यात आले.
- परमेश्वराने त्यांना नष्ट करण्यासाठी पाठवले. "पाठवले" हा शब्द मूळात. फॉर्म पिएल आहे. ज्याची व्याख्या ब्राउन-ड्रायव्हर्स-ब्रिग्ज शब्दकोशात अशी केली आहे:१क) (पिएल): १क१) पाठवणे किंवा दूर करणे किंवा बाहेर किंवा पुढे करणे, काढून टाकणे, सोडून देणे, बाहेर फेकणे; १क२) सोडून देणे, मुक्त करणे; १क३) (फांद्या) पुढे फेकणे; १क४) खाली सोडणे; १क५) गोळीबार करणे.
- प्रभूने मग त्यांना त्या ठिकाणाहून दूर, बाहेर, नाश करण्यासाठी पाठविले. प्रभूने त्याला नाश होण्यासाठी सोडून दिले.
- देवाने त्यांना सोडवले, सोडून दिले.

प्रकटीकरण ७:१ ह्यानंतर मी चार देवदूत 'पृथ्वीच्या चार कोनांवर' उभे राहिलेले पाहिले, ते पृथ्वीवरून व समुद्रावरून वारा वाहू नये व कोणत्याही झाडाला लागू नये म्हणून पृथ्वीचे 'चार वारे' अडवून धरत होते.मी आणखी एक देवदूत सूर्योदयाच्या दिशेने वर चढताना पाहिला, त्याच्याजवळ जिवंत देवाचा शिक्का होता; ज्या चार देवदूतांकडे पृथ्वीला व समुद्राला उपद्रव करण्याचे काम सोपवले होते त्यांना तो उच्च स्वराने म्हणाला,“आमच्या देवाचे जे दास आहेत त्यांच्या 'कपाळांवर' आम्ही 'शिक्का मारीपर्यंत' पृथ्वीला, समुद्राला व झाडांना उपद्रव करू नका.”

निष्कर्ष:

- १,४४,००० जणांवर शिक्कामोर्तब होईपर्यंत ते चार देवदूत वारे रोखून धरतात.
- ते पृथ्वीचे चारही वारे अडवून ठेवतात; ते माणसांच्या वासना अडवून ठेवतात. ते अशुद्ध आत्म्यांना (वारा) अडवून ठेवतात.

- चार देवदूतांना हानी पोहोचवण्याची शक्ती देण्यात आली आहे. या शक्तीमध्ये काय समाविष्ट आहे? ते कसे नुकसान करू शकतात? या शक्तीमध्ये चार वारे सोडणे समाविष्ट आहे. देवाचे देवदूत जेव्हा पृथ्वीचे चार वारे सोडतात तेव्हा ते हानी पोहोचवतात.
- अशाप्रकारे, शास्त्रवचनांमध्ये अशी भाषा वापरली आहे जी देवाच्या दूतांना ते जे सोडून देतात ते करत असल्याचे चित्रित करते.

प्रकटीकरण ९:१ पाचव्या देवदूताने कर्णा वाजवला, तेव्हा एक तारा आकाशातून पृथ्वीवर पडलेला मला दिसला;त्याच्याजवळ अथांग डोहाची किल्ली देण्यात आली.त्याने अथांग डोह उघडला, ‘तेव्हा’ त्यातून मोठ्या ‘भट्टीच्या धुरासारखा धूर बाहेर येऊन वर चढला;’ आणि त्या डोहातल्या धुराने ‘सूर्य’ व अंतराळ हे ‘अंधकारमय’ झाले.त्या धुरातून ‘टोळ निघून पृथ्वीवर’ उतरले; त्यांना पृथ्वीवरील विंचवांसारखी शक्ती देण्यात आली.त्यांना असे सांगण्यात आले की, ‘पृथ्वीवरील गवताला, कोणत्याही हिरवळीला व कोणत्याही झाडाला’ उपद्रव करू नये; तर ज्या माणसांच्या ‘कपाळांवर’ देवाचा ‘शिक्का’ नाही त्यांना मात्र उपद्रव करावा.... १० त्यांना विंचवांसारखी शेपटे व नांग्या आहेत आणि माणसांना पाच महिने उपद्रव करण्याची त्यांची शक्ती त्यांच्या शेपटांत आहे.

निष्कर्ष:

- स्वर्गाजीतून एक तारा पडला, ज्याला अथांग डोहाची चावी देण्यात आली. त्याला अथांग डोहातून टोळ सोडण्याची परवानगी देण्यात आली.
- या टोळांना काही अपवाद वगळता, दुखापत आणि हानी पोहोचवण्याची परवानगी देण्यात आली होती.
- या टोळांवर एक राजा आहे, जो अथांग डोहाचा दूत आहे. हे टोळ दुरात्मे आहेत, पतित देवदूत ज्यांचा राजा आहे आणि ते विनाशकाचे अनुसरण करतात.

“ई. जी . व्हाइट यांचे उद्धरणे”:

१. आणि त्याने “उत्तर दिले व त्याला म्हणाले, मी तुला म्हटले की, मी तुला अंजिराच्या झाडाखाली पाहिले, म्हणून तू विश्वास ठेवतोस का? याहूनही मोठ्या गोष्टी तू पाहशील.” तारणहाराने आनंदाने पुढे पाहिले की, तो सौम्यांना आनंदवार्ता सांगेल, खचलेल्या हृदयांना बांधील, आणि सैतानाच्या कैद्यांना स्वातंत्र्य घोषित करील. तो मनुष्यांना देऊन आणलेल्या अमूल्य आशीर्वादांच्या विचाराने येशू म्हणाला, “खरंच, खरंच, मी तुम्हाला सांगतो, पुढे तुम्ही पाहाल की, स्वर्ग उघडलेला आहे, आणि देवदूत मनुष्याच्या पुत्रावर चढत-उतरत आहेत.” ...देवाचे देवदूत वर चढतात, गरजू आणि व्याकुळांच्या प्रार्थना वरच्या पित्याकडे घेऊन जातात; आणि खाली उतरतात, आशीर्वाद, आशा, धैर्य, मदत व जीवन मनुष्यांच्या मुलांकडे घेऊन येतात. देवाचे देवदूत सतत पृथ्वीवरून स्वर्गाकडे व स्वर्गातून पृथ्वीवर जात असतात.दुःखी व पीडितांसाठी ख्रिस्ताने केलेली चमत्कारे, देवाच्या सामर्थ्याने, देवदूतांच्या सेवेद्वारे सिद्ध झाली. **{DA 142 - 143}**

२. देवदूत स्वर्गीय दरबारातून नाश करण्यासाठी नव्हे, तर संकटात सापडलेल्या आत्म्यांवर लक्ष ठेवण्यासाठी व त्यांचे रक्षण करण्यासाठी, हरविलेल्यांना तारण्यासाठी, आणि भरकटलेल्यांना पुन्हा कळपात आणण्यासाठी पाठविले जातात. **{TA 20.2}**

३. आजारीपणा, दु:ख आणि मृत्यू हे एक विरोधी शक्तीचे कार्य आहे. सैतान नाश करणारा आहे; देव पुनर्स्थापन करणारा आहे. **{MH 113.1}**

४.सैतान हा रोगाचा उगमकर्ता आहे; आणि वैद्य त्याच्या कार्य आणि शक्तीविरुद्ध युद्ध करीत असतो.. **{2TT 143.3}**

५. निर्दयता हा सैतानी आहे. देव प्रेम आहे; आणि त्याने निर्माण केलेले सर्व काही पवित्र, शुद्ध आणि सुंदर होते, जोपर्यंत पहिल्या महान बंडखोराने पाप आणले नाही. सैतान स्वतः मनुष्याला पाप करण्यास प्रवृत्त करणारा शत्रू आहे आणि शक्य असेल तर नंतर त्याचा नाश करतो. आणि जेव्हा तो आपल्या बळीला निश्चित करतो, तेव्हा त्याने केलेल्या विनाशात तो आनंद व्यक्त करतो.जर त्याला मुभा मिळाली असती,

तर तो संपूर्ण मानवजातीला आपल्या जाळ्यात ओढून घेतला असता.दिव्य शक्तीच्या हस्तक्षेपाशिवाय आदामचा एकही पुत्र किंवा कन्या सुटली नसती.**{GC 534.2}**

६.जेव्हा तो पवित्रस्थान सोडतो, तेव्हा पृथ्वीवरील रहिवाशांवर अंधार पसरतो. त्या भयावह काळात, धर्मात्म्यांना कोणत्याही मध्यस्थाशिवाय पवित्र देवाच्या दृष्टीसमोर जगावे लागते. दुष्टांवर असलेली मर्यादा हटवली जाते, आणि सैतान अंतिमपणे पश्चात्ताप न करणाऱ्यांवर संपूर्ण नियंत्रण मिळवतो. देवाचे संयम संपतो. जगाने त्याची कृपा नाकारली, त्याचे प्रेम तिरस्कारले, आणि त्याचे कायदे पायांखाली घातले. दुष्टांनी त्यांच्या परीक्षणाची सीमा पार केली आहे; देवाचा आत्मा, सतत विरोध केला जात असल्याने, अखेर मागे घेतला गेला आहे. दैवी कृपेने संरक्षित नसल्याने, त्यांना दुष्टापासून कोणतेही रक्षण नाही. सैतान नंतर पृथ्वीवरील रहिवाशांना एका महान, अंतिम संकटात ढकलेल.
जेव्हा देवाचे देवदूत मानवाच्या आवेगांचे तीव्र वारे रोखणे थांबवतात, तेव्हा सर्व संघर्षाची घटकं मोकळी होतात. संपूर्ण जग जळलेल्या यरुशलेमवर आलेल्या विनाशापेक्षा अधिक भयानक विध्वंसात सापडेल. **{GC 614.1}**एका देवदूताने सर्व मिस्राच्या पहिले जन्मलेले मृत केले आणि भूमी शोकाने भरली. जेव्हा दावीदाने लोकांची संख्या मोजून देवाचा अपमान केला, तेव्हा एका देवदूताने तो भयंकर विध्वंस घडविला, ज्यामुळे त्याचा पाप दंडित झाला. जेवढे पवित्र देवदूतांच्या शक्तीने देवाच्या आदेशावर विध्वंस घडविले जाते, त्याप्रमाणे दुष्ट देवदूत त्या आदेशाला परवानगी दिल्यास विध्वंस घडवतील. सध्या अशा शक्ती तयार आहेत, आणि केवळ दैवी परवानगीची वाट पाहत आहेत, जे सर्वत्र विध्वंस पसरवू शकतात. **{GC 614.2}**जेव्हा देवाची उपस्थिती अखेर यहूदी राष्ट्रापासून मागे घेतली गेली, तेव्हा पुरोहित आणि लोकांना त्याची जाणीव झाली नाही. सैतानाच्या नियंत्रणाखाली असूनही, आणि भयानक व दुष्ट प्रवृत्तींनी चालवले जात असूनही, ते स्वतःलाच देवाचे निवडलेले लोक मानत राहिले. मंदिरातील सेवा सुरू राहिली; त्याच्या अपवित्र वेद्यांवर बलिदाने दिली गेली, आणि दररोज देवाचे आशीर्वाद देवाच्या प्रिय पुत्राच्या रक्तासाठी दोषी असलेल्या आणि त्याचे सेवक व प्रेरित मारण्याचा प्रयत्न करणाऱ्या लोकांवर आह्वान केले जात होते. त्यामुळे जेव्हा पवित्रस्थानाचा अपरिवर्तनीय निर्णय जाहीर केला जाईल आणि जगाचे भवितव्य कायमस्वरूपी निश्चित केले

जाईल, तेव्हा पृथ्वीवरील रहिवाशांना त्याची जाणीव होणार नाही. धर्माच्या स्वरूपांचे पालन त्या लोकांकडून सुरू राहील, ज्यांच्याकडून देवाचा आत्मा अखेर मागे घेतला गेला आहे; आणि सैतानी उर्जा, जी दुष्टाचे राजकुमार (सैतान) त्यांना त्यांच्या दुष्ट योजना साध्य करण्यासाठी प्रेरित करेल, देवासाठीच्या उर्जेसारखी भासेल. **{GC 615.1}**

निष्कर्ष:

- ही उद्धरण काळजीपूर्वक विचारात घ्या: त्याचा संदर्भ आणि अनुक्रम, तसेच दिलेली उदाहरणे लक्षात घ्या.
- **{GC 614.1}** मध्ये, जेव्हा ख्रिस्त पवित्र स्थान सोडतो तेव्हा दुष्टांना काहीही रोखत नाही. सैतान त्यांच्यावर पूर्णपणे नियंत्रण ठेवतो. देवाचा आत्मा मागे हटला आहे, देवाने त्यांना सोडून दिले आहे आणि त्यांना विनाशकाच्या हाती दिले आहे. ते सैतानाच्या दयेवर आहेत. देवाचे देवदूत आता मानवी वासना रोखत नाहीत. परिणामी, जग सर्वात भयानक विनाशात बुडाले आहे.
- **{GC 614.2}** मध्ये वरील गोष्टी स्पष्ट करण्यासाठी उदाहरणे दिली आहेत.

उदाहरण १: एका देवदूताने इजिप्तच्या ज्येष्ठ पुत्राला मारले. निर्गम १२:२३ आणि स्तोत्र ७८:४९-५० नुसार हा देवदूत विनाशक आणि त्याचे दुष्ट देवदूत होते. ज्यांच्या कपाळावर रक्त लावले गेले होते त्यांना देवाने विनाशकापासून वाचवले. यहोवा विनाशक नाही, परंतु तो त्याच्यापासून रक्षण करतो.

उदाहरण २:दावीदाच्या जनगणनेच्या प्रसंगी एका देवदूताने मृत्यू घडवून आणला. या विषयाशी संबंधित या अभ्यासात पूर्वी मांडलेले बायबलमधील पुरावे विचारात घ्या आणि त्यांचे नीट मूल्यमापन करा.मग मजकूर म्हणतो, मागील वाक्याचा विषय घेत ज्यामध्ये असे प्रतिपादन करण्यात आले होते की दुष्ट लोक सैतानाच्या दयेवर आहेत: "देव जेव्हा आज्ञा देतो तेव्हा पवित्र देवदूत ज्या विनाशकारी शक्तीचा वापर करतात, तो परवानगी देतो तेव्हा वाईट देवदूतही तीच विध्वंसक शक्ती वापरतील." हे दोन उदाहरणांचा संदर्भ देत असल्याचे दिसते, जेव्हा प्रत्यक्षात ते समान उदाहरण

आहे. देव त्याच्या देवदूतांना आज्ञा देतो. देव दुष्ट देवदूतांना परवानगी देतो. ही एकच घटना आहे. देव त्याच्या देवदूतांना आज्ञा देतो की आणखी रोखू नका. देव त्याच्या दुष्ट देवदूतांना त्यांचे काम करू देण्यासाठी देवदूत. म्हणूनच ते "समान ... शक्ती" असे म्हणते."स्वर्गीय दरबारातून देवदूत पाठवले जातात, ते नष्ट करण्यासाठी नाही, तर संकटात सापडलेल्या आत्म्यांचे रक्षण करण्यासाठी आणि त्यांचे रक्षण करण्यासाठी, हरवलेल्यांना वाचवण्यासाठी, भरकटलेल्यांना परत देवाच्या कळपात आणण्यासाठी." {ता. २०.२}

या उद्धरणांचे समजणं कसे होते? आपण त्यांना विरोधाभासी समजतो का? एकाला दुसऱ्या नाकारण्यासाठी निवडावे का? त्यांचा एकत्र समन्वय नसावा का? दोन्ही वेळेस खरी असावीच का? त्यांना एकत्र समन्वयित करणारे विधान काय आहे?

मग “ज्याप्रमाणे पवित्र देवदूत देवाचे आदेश पाळून विध्वंसक शक्ती वापरतात, त्याप्रमाणे दुष्ट देवदूत त्याला परवानगी दिल्यास तीच शक्ती वापरतील” हा वाक्प्रचार पुढीलप्रमाणे स्पष्ट केला जातो: “सध्या अशा शक्ती तयार आहेत आणि फक्त दैवी परवानगीची वाट पाहत आहेत, जे सर्वत्र विध्वंस पसरवू शकतात.”

तिने हे कसे स्पष्ट केले? असे सांगून की, विध्वंस पसरवण्यासाठी परवानगीची वाट पाहणाऱ्या शक्ती आहेत. परवानगी दिली जाणारी शक्ती म्हणजे दुष्ट देवदूत आहेत. पवित्र देवदूत देवाचे आदेश पाळतात. त्यामुळे विध्वंस दुष्ट देवदूतांकडून येतो, जे मागील परिच्छेद, दिलेली दोन उदाहरणे, व वाक्याचे शेवटी दिलेले स्पष्टीकरण यास अनुरूप आहे **{CS 614.1; GC 615.1}**.

पुढील परिच्छेदात, या अर्थाची पुष्टी होते, सांगितले आहे की, देवाची उपस्थिती मागे घेतली गेली आहे आणि दुष्ट सैतानाच्या नियंत्रणाखाली आहेत.जर हवे असेल, मी हे संपूर्ण विचार एका सोप्या मराठी भाषेत सारांश स्वरूपात देऊ शकतो, ज्यामुळे उद्धरणांचा मुख्य संदेश स्पष्ट होईल.

७. देवदूत पृथ्वीवर येत नाहीत की त्यांनी ताडले आणि नाश केले, राज्य केले किंवा

उपासना मागितली; तर ते कृपेचे दूत आहेत, जे प्रभूच्या सैन्यप्रमुखासह सहकार्य करतात, आणि मानव प्रतिनिधींशी सहकार्य करतात जे हरवलेल्या मेंढ्यांना शोधून वाचवायला जातात. देवदूतांना आदेश दिला आहे की, जे देवाला भिती व प्रेम करतात, त्यांच्याभोवती तंबू बांधून त्यांचे रक्षण करावे. **{LHU 207.3}**

८. स्वर्गातील देवदूतांनी त्यांच्या प्रिय सेनाप्रमुखाविरुद्ध केलेल्या प्रत्येक हालचालीचे निरीक्षण केले. त्यांना ख्रिस्ताला वाचवण्याची तीव्र इच्छा होती. देवाखालील देवदूत सर्वशक्तिमान आहेत. एका प्रसंगी, ख्रिस्ताच्या आदेशाचे पालन करून, त्यांनी एका रात्री असीरियन सैन्यातील एक लाख पंच्याऐंशी हजार सैनिक मारले. ख्रिस्ताच्या न्यायाच्या लज्जास्पद प्रसंगाला पाहून देवदूतांनी किती सहजपणे त्यांच्या रागाची साक्ष दिली असती आणि देवाचे विरोधक नष्ट केले असते! पण त्यांना असे करण्याचा आदेश मिळालेला नव्हता. जो आपल्या शत्रूंना मृत्यूला सामोरे जाण्यास भाग पाडू शकत होता, त्याने त्यांचा निर्दयपणा सहन केला. **{DA 700.5}**

निष्कर्ष:

- देवाच्या आज्ञेत देवदूत सर्वशक्तिमान असतात. देवाचे देवदूत देवाच्या आज्ञेत असतात.
- ते सर्वशक्तिमान कसे आहेत? त्यांच्याकडे हानी पोहोचवण्याची ही शक्ती कशी आहे?
- ते देवाच्या शत्रूंना कसे काय भस्म करू शकले असते?
- देव त्याच्या देवदूतांना माघार घेण्याचा आदेश देऊन वाईट देवदूतांना कृती करण्याची परवानगी देतो.

९. कधी कधी आपण जगातील महान व्यक्तींच्या मृत्यूच्या बातम्या वाचतो. त्यांचा काळ अचानक येतो, अगदी क्षणात. अनेकजण, जे चांगल्या आरोग्यात असल्याचे मानले जातात, भोजनानंतर किंवा स्वतःच्या उन्नतीसाठी स्वार्थी योजना आखल्यानंतर मरण पावतात. संदेश पुढे जातो, “तो आपल्या मूर्तींसोबत जुळला आहे; त्याला सोडून द्या.” याचा अर्थ असा की, प्रभू त्याचे रक्षण करून ठेवत नाही. अचानक मृत्यू येतो, आणि त्याचे जीवनकार्य काय मूल्याचे? त्याचे जीवन अपयशी

ठरले आहे. झाड पडते कारण त्याला टिकवणारी शक्ती त्याला त्याच्या मूर्तीपूजेच्या बलिदानावर सोडते. पुरुष आणि महिला काहीतरी आनंद मिळवण्यासाठी शोध घेण्यात गुंतलेले असतात. ते आपली आत्मे व्यर्थ गोष्टींसाठी विकतात, आणि देव आपला दीर्घ संयम मागे घेतो. ते त्यांच्या स्वतःच्या निवडीवर सोडले जातात.**{20MR 151.4}**

१०. येशू दार ठोठावतो; तुम्ही त्याच्यासाठी दार उघडाल का? त्याला सर्व पापांपासून शुद्ध करणाऱ्या स्वतःच्या रक्ताच्या जागी, दाराच्या चौकटीवर अशी शिक्षा लिहिण्यास भाग पाडले जाईल का, जी तुम्हाला नाश करणाऱ्या देवदूतांच्या शक्तीवर सोडून देईल? — "तो आपल्या मूर्तींना जोडलेला आहे."रक्षक देवदूतांनो, "त्याला तसेच सोडा." [होशेया ४:१७] "किती वेळा मी तुझे मुले एका कोंबडीसारखे तिच्या पंखाखाली गोळा करावे असे केले असते, पण तुम्ही मान्य केले नाहीत." [मत्तय २३:३७] जे कोणी दार उघडतील, त्यांच्यासाठी येशू येतो आणि त्यांचा अधिकार घेतो. **{Lt 30a, 1892, par. 29}**

निष्कर्ष:

- या उद्धरणाशी संबंधित घटना अशी आहेत:

• मिस्रातील पहिले जन्मलेले नष्ट करणारी महामारी.

•येरुशलेमच्या निकट येणाऱ्या विनाशावर ख्रिस्त रडला, कारण शहराने त्याला नाकारले आणि त्यामुळे ते त्याच्याद्वारे सोडून दिले गेले.

• देवाच्या शेवटच्या घोषित लोकांना—लाओदिकिया—दिलेला संदेश:जे दार उघडतात, त्यांच्या आत्म्यात ख्रिस्त वास करील.जे दार उघडत नाहीत, त्यांना सोपविले जाईल—देवदूतांना त्यांचे संरक्षण करू नये असा आदेश दिला जाईल.

- या सर्व घटनांमध्ये, प्रक्रिया सारखीच आहे. देव त्याच्या देवदूतांना आज्ञा देतो की जे सतत ख्रिस्ताच्या पाचारणाला नकार देतात त्यांचे रक्षण करू नका.

११. सैतान अप्रसिद्ध (तयार नसलेल्या) आत्म्यांची कापणी करण्यासाठी नैसर्गिक

घटकांद्वारेही कार्य करतो.त्याने निसर्गाच्या प्रयोगशाळांचे रहस्ये अभ्यासली आहेत, आणि देव जितकी परवानगी देतो तितक्या मर्यादेत तो आपल्या सर्व शक्तीने नैसर्गिक घटकांवर नियंत्रण ठेवतो.जेव्हा त्याला अय्यूबाला त्रास देण्याची मुभा दिली गेली, तेव्हा मेंढ्या-गोठे, जनावरे, नोकर, घरे, मुले—सर्व काही किती पटकन नष्ट झाले!क्षणभरातच एकामागून एक संकटे ओढवू लागली.आपल्या प्राण्यांचे रक्षण करणे आणि नाशकाच्या सामर्थ्यापासून त्यांना संरक्षित ठेवणे हे देवाचे काम आहे. पण ख्रिश्चन जगाने यहोव्हाच्या कायद्याचा तिरस्कार केला आहे; आणि प्रभू त्याने जसे सांगितले तसेच करेल – तो पृथ्वीवरील आपले आशीर्वाद मागे घेईल आणि आपल्या कायद्याविरुद्ध बंड करणाऱ्या लोकांकडून संरक्षण हटवेल, जे इतरांनाही तेच करण्यास शिकवतात आणि भाग पाडतात. जे लोक विशेषतः देवाच्या संरक्षणाखाली नाहीत, त्यांवर सैतानाचा नियंत्रण असेल. तो काही लोकांना स्वतःच्या योजना साध्य करण्यासाठी यश देईल आणि काहींवर संकट आणेल, जेणेकरून लोकांना वाटेल की देव त्यांना त्रस्त करत आहे.सैतान मानवांच्या समोर एक महान वैद्य म्हणून दिसून येतो, जो सर्व रोग बरा करू शकतो, परंतु तो रोग आणि आपत्ती आणतो, जोपर्यंत लोकसंख्या असलेली शहरं विध्वंस आणि विरानीत होते. आताही तो कार्यरत आहे.

समुद्र आणि भूभागावर अपघात आणि आपत्ती, मोठ्या आगी, भयंकर वादळ, थंड्या सरींचे तडके, तुफान, पूर, चक्रीवादळ, लाटांचे तुफान आणि भूकंप यासह, प्रत्येक ठिकाणी आणि हजारो प्रकारे, सैतान आपली शक्ती वापरत आहे. तो पिकांची फळे नष्ट करतो, आणि दुष्काळ व संकट येतात. तो हवेत घातक विषारी प्रभाव पसरवतो, ज्यामुळे हजारो लोक महामारीमुळे मरण पावतात. ही आपत्ती अधिक वारंवार आणि विध्वंसक होणार आहेत. नाश मानव आणि प्राण्यांवर येईल."पृथ्वी शोकाकुल झाली आहे आणि झपाट्याने नष्ट होत आहे," "उच्च मनाचे लोक ... थकले आहेत. पृथ्वीवरचे रहिवासी देखील अशुद्ध झाले आहेत; कारण त्यांनी कायदे मोडले, आदेश बदलले, आणि शाश्वत करार मोडला आहे." **[यशया २४:४, ५] {GC88 589}**

निष्कर्ष:

- अग्नीप्रलये, रोग, महामारी, आजार आणि आपत्ती कुठून येतात?

- देवाचे कार्य काय आहे? या सर्व आपत्तींशी देवाचा काय संबंध आहे?
- सैतानाच्या फसवणुकीत काय समाविष्ट आहे? या आपत्तींबद्दल सैतान मानवजातीला काय विश्वासात घेण्याचा प्रयत्न करेल?

१२. जोपर्यंत आपण देवाच्या कृपेच्या कार्यक्रमांना शाश्वततेच्या प्रकाशात पाहत नाही, तोपर्यंत आपण त्याच्या देवदूतांच्या काळजी आणि हस्तक्षेपाचे महत्त्व समजू शकणार नाही. स्वर्गीय प्राणी मानवांच्या कार्यात सक्रियपणे सहभागी झाले आहेत. त्यांनी विजेसारखे तेजस्वी वस्त्र परिधान केले आहे; कधी कधी ते मानवांच्या रूपात, प्रवाशांच्या वस्त्रात आले आहेत. त्यांनी मानवांच्या घरातील आदर-सत्कार स्वीकारला आहे; अंधकारातल्या प्रवाशांचे मार्गदर्शक म्हणून त्यांनी कार्य केले आहे. त्यांनी नाशकाच्या हेतूंना अडथळा आणला आणि नाशकाच्या प्रहारापासून संरक्षण केले आहे. प्रत्येक मुक्त झालेला व्यक्ती आपल्या जीवनात देवदूतांच्या सेवेला समजेल. जो देवदूत त्याचा रक्षणकर्ता सुरुवातीपासून होता; जो त्याचे पावले पहात होता आणि संकटाच्या दिवशी त्याचे रक्षण करत होता; जो मृत्यूच्या सावल्या खोडीत त्याच्यासोबत होता, जो त्याचे विश्रांतीस्थान लक्षात ठेवत होता, आणि पुनरुत्थानाच्या सकाळी प्रथम त्याचे स्वागत करत होता—त्याच्याशी संवाद साधणे आणि वैयक्तिक जीवनात दैवी हस्तक्षेपाची, मानवतेच्या प्रत्येक कार्यात स्वर्गीय सहकार्याची इतिहास जाणून घेणे किती अद्भुत असेल! {Ed 304-305}

9. पृथ्वीचे अधिपत्य

गलतीकर ६:८ जो आपल्या देहस्वभावासाठी पेरतो त्याला देहस्वभावा-पासून नाशाचे पीक मिळेल; आणि जो आत्म्यासाठी पेरतो त्याला आत्म्यापासून सार्वकालिक जीवन हे पीक मिळेल.चागले करण्याचा आपण कंटाळा करू नये; कारण आपण न खचलो तर यथाकाळी आपल्या पदरी पीक पडेल.

मत्तय १३:२३ चांगल्या जमिनीत पेरलेला तो हा आहे की, तो वचन ऐकून ते समजतो; तो फळ देतोच देतो; कोणी शंभरपट, कोणी साठपट, तर कोणी तीसपट असे देतो."

निष्कर्ष:

- जर माणूस गहू पेरतो तर तो केळी नाही तर गहूच कापतो. तो जे पेरतो तेच तो कापतो.
- पीक हे पेरलेल्या पिकाच्या अनेक पटींनी असते. त्याच जातीचे पीक खूप मोठ्या प्रमाणात घेतले जाते.
- योग्य वेळी आपण सर्वजण कापणी करू. पेरणीचा एक काळ असतो आणि कापणीचाही एक काळ असतो.
- पेरणी आणि कापणीचा नियम आध्यात्मिक स्वरूपाचा आहे, ज्याचा भौतिक जग आरसा आहे.
- जर कोणी देहस्वभावासाठी पेरतो तर तो कुठून कापणी करेल? स्वतःच्या देहस्वभावाचे पीक घेईल. जो आत्म्यासाठी पेरतो तो कुठून कापणी करेल? आत्म्यापासून त्याला सार्वकालिक जीवनाचे पीक मिळेल.
- प्रत्येक विचार, कृती किंवा निष्क्रियता ही पूर्णपणे बीज असते.

उत्पत्ती १:२६ मग देव बोलला, “आपल्या प्रतिरूपाचा व आपल्याशी सदृश असा मनुष्य आपण करू; समुद्रातील मासे, आकाशातील पक्षी, ग्रामपशू, अवघी पृथ्वी आणि पृथ्वीवर रांगणारे सर्व प्राणी ह्यांवर ते सत्ता चालवतील.”

उत्पत्ती २:७ मग परमेश्वर देवाने जमिनीतील मातीचा मनुष्य घडवला व त्याच्या नाकपुड्यांत जीवनाचा श्वास फुंकला; तेव्हा मनुष्य जीवधारी प्राणी झाला.

निष्कर्ष:

- मानवाची निर्मिती पृथ्वीच्या धुळीपासून झाली आहे. त्याची रचना पृथ्वीच्या घटकांपासूनच आहे.
- मानवाला पृथ्वीचा आणि तिच्यावरील सर्व गोष्टींचा अधिपती बनवण्यात आले. त्याला पृथ्वीवर अधिकार आणि प्रभुत्व देण्यात आले.
- निसर्ग मानवाच्या अधिपत्याखाली आणि अधीन झाला.

स्तोत्र ३२:२ ज्याच्या हिशेबी परमेश्वर अनीतीचा दोष लावत नाही व ज्याच्या मनात कपट नाही, तो मनुष्य धन्य! मी गप्प राहिलो होतो, तेव्हा सतत कण्हण्यामुळे माझी हाडे जीर्ण झाली;

निष्कर्ष:

- पाप करणे आणि ते कबूल न करणे याचा थेट परिणाम पाप्याच्या शारीरिक स्वभावावर होतो. तो कण्हतो आणि त्याची हाडे जुनी होतात.
- पाप म्हणजे देहासाठी पेरणे, आणि देहातून भ्रष्टता येते, ज्यामध्ये शरीरातच कापणी समाविष्ट आहे.
- पाप आजारपण आणि मृत्यू आणते.

उत्पत्ती ३: [१७] आदामाला तो म्हणाला, “तू आपल्या स्त्रीचे ऐकलेस आणि ज्या झाडाचे फळ खाऊ नकोस म्हणून मी तुला आज्ञा केली होती त्याचे फळ तू खाल्लेस; म्हणून तुझ्यामुळे भूमीला शाप आला आहे; तू आयुष्यभर कष्ट करून तिचा उपज

खाशील;ती तुला काटे व कुसळे देईल; तू शेतातले पीक खाशील; तू आपल्या निढळाच्या घामाने भाकर मिळवून खाशील व अंती पुन: मातीला जाऊन मिळशील, कारण तिच्यातून तुझी उत्पत्ती आहे; तू माती आहेस आणि मातीला परत जाऊन मिळशील.”

यहेज्केल२:४ हे त्यांचे वंशज उद्धट व कठीण हृदयाचे आहेत; मी तुला त्यांच्याकडे पाठवत आहे. ‘प्रभू परमेश्वर असे म्हणतो’ हे त्यांना सांग.ते तुझे ऐकोत न ऐकोत, निदान त्यांच्याकडे कोणीतरी संदेष्टा गेला होता ते त्यांना समजेल; ती तर बोलूनचालून फितुरी जात आहे.हे मानवपुत्रा, तुझ्याभोवती काटेझुडपे व काटे असले, तू विंचवांमध्ये असलास तरी त्यांना भिऊ नकोस, त्यांच्या शब्दांना भिऊ नकोस; ही फितुरी जात आहे तरी त्यांच्या शब्दांना भिऊ नकोस; त्यांच्या चर्येस भिऊ नकोस.

यशया५:५ आता मी आपल्या द्राक्षीच्या मळ्याचे काय करणार ते तुम्हांला सांगतो : मी त्याचे कुंपण काढून टाकीन म्हणजे तो खाऊन टाकतील; त्याचे आवार मोडीन म्हणजे तो तुडवला जाईल.मी तो उद्ध्वस्त करीन; त्याला कोणी खच्ची करणार नाही व कुदळणार नाही; त्यात काटेसराटे उगवतील; त्यावर पाऊस पाडू नका अशी आज्ञा मी मेघांना करीन.कारण सेनाधीश परमेश्वराचा द्राक्षमळा म्हणजे इस्राएलाचे घराणे; त्यातील त्याची आवडीची लागवड म्हणजे यहूदाचे लोक; त्याने न्याय्यत्वाची अपेक्षा केली तर अपहार, नीतिमत्तेची अपेक्षा केली तर आक्रोश आढळून आला.

निष्कर्ष:

- पृथ्वीला शाप का मिळेल? माणसाच्या पापामुळे. देवाने येऊन वनस्पतींच्या राज्यात किंवा जमिनीत काही केले असे नाही. माणसाने तिच्यावर थेट कृती केल्यामुळे पृथ्वीला शाप मिळाला.
- पृथ्वी काटे व तण उत्पन्न करील. काटे व तण हे सामान्यतः पानेच असतात, जी पाण्याच्या अभावामुळे स्वतःवर गुंडाळली जातात.
- बंडखोर, कठोर चेहऱ्याचे, कठोर मनाचे लोक काटेरी झुडुपे आणि काट्यांसारखे आहेत. पापी लोक, पवित्र आत्म्याच्या नियंत्रण शक्तीशिवाय, काटेरी झुडुपे बनतात, म्हणजेच ते हट्टी, नीच आणि अत्याचारी असतात.

- माणसाचे पाप पृथ्वीवर एक शापित बीज बनते.
- ज्याप्रमाणे मानवाने पवित्र आत्मा बाहेर काढला (बहुतेकदा पाण्याने दर्शविला जातो), त्याचप्रमाणे पृथ्वी, मानवाच्या अधीन असल्याने, मानवाच्या कृतीचा सूचक किंवा आरसा बनते.
- अशाप्रकारे मानवाच्या पापाचा परिणाम पृथ्वीवर होतो, तिचे जीवन कोरडे होते आणि काटेरी झुडुपे निर्माण होतात.
- ज्याप्रमाणे मनुष्य त्याच्यावरील प्रभूच्या वर्चस्वाविरुद्ध बंड करतो, त्याचप्रमाणे पृथ्वीही मनुष्याच्या तिच्यावरील वर्चस्वाविरुद्ध बंड करते.

उत्पत्ती ९:१ मग देवाने नोहाला व त्याच्या पुत्रांना आशीर्वाद देऊन म्हटले : “फलद्रूप व्हा, बहुगुणित व्हा आणि पृथ्वी व्यापून टाका.पृथ्वीवरील सर्व पशू, आकाशातील सर्व पक्षी, भूमीवर रांगणारे सर्व प्राणी व समुद्रातील सर्व मासे ह्यांना तुमचे भय व धाक राहील; ते तुमच्या स्वाधीन केले आहेत.

निष्कर्ष:

- जलप्रलयापूर्वी, पृथ्वी हिंसाचाराने भरलेली होती आणि सर्व देह भ्रष्ट झाले होते.
- जेव्हा पृथ्वीवर फक्त ८ लोक उरले होते, तेव्हा देवाने प्राण्यांना माणसाच्या हाती सोपवले. प्रत्येक प्राण्याला माणसाची भीती आणि धाक वाटेल.
- स्पष्टपणे, मानवाला प्राण्यांच्या माणसाविरुद्धच्या बंडखोरी आणि हिंसाचाराची भीती वाटत होती, म्हणून देव दयाळूपणे प्राण्यांच्या आक्रमकतेला आवर घालतो आणि त्यांना माणसाच्या हाती सोपवतो.

रोमकरांस पत्र ८:१९कारण सृष्टी देवाच्या पुत्रांच्या प्रकट होण्याची प्रतीक्षा अत्यंत उत्कंठेने करत आहे.कारण सृष्टी व्यर्थतेच्या स्वाधीन करण्यात आली ती आपखुशीने नव्हे, तर ती स्वाधीन करणाऱ्यामुळे.सृष्टीही स्वतः नश्वरतेच्या दास्यातून मुक्त होऊन तिला देवाच्या मुलांची गौरवयुक्त मुक्तता मिळावी ह्या आशेने वाट पाहते.कारण आपल्याला ठाऊक आहे की सबंध सृष्टी आजपर्यंत कण्हत आहे व वेदना भोगत आहे.इतकेच केवळ नव्हे, तर ज्या आपल्याला आत्मा हे प्रथमफळ

मिळाले आहे ते आपणही स्वतः दत्तकपणाची म्हणजे आपल्या शरीराच्या मुक्तीची वाट पाहत असता आपल्या ठायी कण्हत आहोत.
निष्कर्ष:

- संपूर्ण सृष्टी पापामुळे व्यर्थतेच्या अधीन झाली होती, आणि याचा अर्थ भ्रष्टाचाराच्या बंधनात असणे असा होतो, कारण पाप जे करते त्याचे स्वरूपच असे आहे. हे स्वतःच्या इच्छेने झाले नाही.
- परिणामी, संपूर्ण सृष्टी एकत्र कण्हते.
- आदामाने सृष्टीला व्यर्थतेच्या स्वाधीन केले, परंतु ख्रिस्ताने, दुसरा आदाम, तिला आशेच्या स्वाधीन केले.
- अशाप्रकारे सृष्टी देवाच्या पुत्रांच्या प्रकटीकरणाची वाट पाहत आहे.

उत्पत्ती ४:१० तो म्हणाला, तू हे काय केलेस? ऐक! तुझ्या भावाचे रक्त भूमीतून माझ्याकडे ओरड करत आहे. तर आता तुझ्या हातून तुझ्या भावाचे पडलेले रक्त प्राशन करण्यास ज्या भूमीने तोंड उघडले आहे, तिचा तुला शाप आहे. तू जमिनीची मशागत करशील तेव्हा ती ह्यापुढे तुला आपले सत्त्व देणार नाही, तू पृथ्वीवर परागंदा व भटकणारा होशील. तेव्हा काइन् परमेश्वराला म्हणाला, हा माझा दंड मला सोसवणार नाही इतका भारी आहे. पाहा, ह्या जमिनीवरून तू मला आज हाकून दिले आहे; मी तुझ्या दृष्टीपुढून लपलेला असेन, मी पृथ्वीवर परागंदा व भटकणारा होणार; आणि ज्या कोणाला मी सापडेन तो मला ठार करील, असे होईल.

निष्कर्ष:

- काईन हाबेलला मारतो. काईन त्याच्या अस्तित्वात आणि जमिनीत पेरलेले हे बीज आहे. आणि ते कोणते फळ देते?
- हाबेलच्या रक्तात असा आवाज आहे जो माणसाला ऐकू येत नाही, पण देवाला ऐकू येतो.
- तो आवाज, हाबेलच्या सांडलेल्या रक्तामुळे निर्माण होणारी ती कंपने, एक तीव्र आक्रोश आहे.

- हाबेलच्या रक्ताचा तो आवाज/कंपन पृथ्वीवरून ओरडतो.
- परिणामी, काईन पृथ्वीवरून शापित होतो. आता काईनला शाप देणारी पृथ्वीच आहे. ती देव नाही. काईनने लावलेल्या बियाण्याचे ते फळ आहे. काईन जेव्हा जमीन मशागत करतो तेव्हा ती त्याला पुन्हा त्याची शक्ती देणार नाही. काईन आता भटकंती करणारा आणि पळून जाणारा आहे, त्याच्या उपस्थितीत पृथ्वी आपली शक्ती गमावेल.
- काईन चुकून असे समजतो की पृथ्वीवर शिक्षा करणारा देव आहे, तथापि, पवित्र शास्त्र असे म्हणत नाही. अशाप्रकारे, काईन देवाच्या उपस्थितीपासून पळून जातो, त्याच्या पवित्र आत्म्याला स्वतःच्या नाशासाठी दूर करतो.

स्तोत्रसंहिता ५८:२ “नाही, तुम्ही मनात दुष्कर्मे योजता; तुम्ही पृथ्वीवर आपल्या हाताने हिंसक कृत्ये पसरता।”

ईयोब २०:२७ आकाश त्याचा अधर्म प्रकट करील; पृथ्वी त्याच्याविरुद्ध उठेल. त्याच्या घरातील संपदा चालती होईल; देवाच्या क्रोधदिनी ती धुऊन जाईल. देवाकडून नेमलेला हा दुर्जनाचा वाटा आहे; देवाने ठरवलेले हे त्याचे वतन आहे.

निष्कर्ष:

- हृदय अधर्माची योजना आखते, आणि ती हातांद्वारे हिंसाचारात प्रकट होते.
- ही हिंसाचार पृथ्वीवरच एक जड ओझे आहे.
- हिंसाचाराचे चक्र: हृदय - हात - पृथ्वी.
- पृथ्वी दुष्ट लोकांविरुद्ध उठेल. हा तो वाटा आहे, देव दुष्ट लोकांना देतो.
- माणूस पृथ्वीवर हिंसाचार पेरतो, आणि नंतर पृथ्वीवरून हिंसाचाराची परतफेड करतो.

मत्तय २४:७ “कारण ‘राष्ट्रावर राष्ट्र व राज्यावर राज्य उठेल’ आणि जागोजागी दुष्काळ, मऱ्या व भूमिकंप होतील; पण ह्या सर्व गोष्टी वेदनांचा प्रारंभ आहेत।”

निष्कर्ष:

- युद्ध आणि रक्तपातानंतर विविध ठिकाणी महामारी, दुष्काळ आणि भूकंप येतात.
- हिंसाचार हे आपत्तींचे कारण आहे.

लेवीय १८:१ परमेश्वर मोशेला म्हणाला, ...तुम्ही ज्या मिसर देशात राहत होता तेथील चालीरीतींप्रमाणे चालू नका, तसेच ज्या कनान देशात मी तुम्हांला घेऊन जात आहे त्या देशातील चालीरीतींप्रमाणेही वागू नका व त्यांच्या विधी पाळू नका; माझ्याच नियमांप्रमाणे चाला आणि माझेच विधी कसोशीने पाळा, कारण मी परमेश्वर तुमचा देव आहे; म्हणून तुम्ही माझे विधी व माझे नियम पाळावेत — जो असे करेल तो त्यांच्यामुळे जिवंत राहील, कारण मी परमेश्वर आहे. ... [२५] “त्यांचा देशही भ्रष्ट झाला आहे, म्हणून त्यांच्या दुष्टतेमुळे मी त्यांचा समाचार घेत आहे व तो देश आपल्या रहिवाशांचा त्याग करीत आहे।”

निष्कर्ष:

- देव त्याच्या लोकांना त्यांच्या वर्तनाबद्दल सल्ला देतो आणि जर त्यांनी ऐकण्यास नकार दिला तर त्याचे परिणाम त्यांना सांगतो. तो त्यांना ते करणार असलेल्या नैतिक पेरणीची आणि त्यानंतर येणाऱ्या कापणीची ताकीद देतो. अशाप्रकारे, देव त्याच्या वचनाद्वारे वारसा दाखवतो.

दुष्टांचे, आणि इस्राएल लोकांना देवाच्या आज्ञांचे पालन करण्यास उद्युक्त करतो, कारण केवळ त्यांच्याद्वारेच ते जगू शकतील.

- त्यानंतर देव इजिप्त आणि कनानमधील रहिवाशांच्या पापांचा उल्लेख करतो. ही पापे म्हणजे व्यभिचार, मासिक पाळीच्या काळात स्त्रीशी संभोग, व्यभिचार, मूर्तींना मुले अर्पण करणे, समलैंगिकता आणि पशुगमन. या पापांमुळे जमीन दूषित झाली. माणसाचे पापच पृथ्वीला दूषित करते.
- मानवांच्या पापांमुळे पृथ्वी दूषित झाली आहे आणि ती तिच्या रहिवाशांना ओकून बाहेर काढते.
- अशाप्रकारे, आध्यात्मिक वर्तन हे पृथ्वीवर रोपलेले बीज आहे जे त्याचे निश्चित फळ देते.

स्तोत्र ११९:१६५ — जे तुझ्या नियमशास्त्रावर प्रेम करतात त्यांना मोठी शांती असते, त्यांना काहीही अडथळा येत नाही।

लेवीय २६:१ तुम्ही आपल्यासाठी मूर्ती करू नयेत, कोरलेली प्रतिमा किंवा उभारलेल्या दगडाची प्रतिमा उभी करू नका, तुमच्या भूमीमध्ये कोरलेला दगड बसवू नका की त्यासमोर तुम्ही नतमस्तक व्हावे; मी परमेश्वर तुमचा देव आहे. माझ्या विश्रांतीदिवसांचे पालन करा आणि माझ्या पवित्रस्थानाचा मान राखा; मी परमेश्वर आहे. तुम्ही माझ्या विधींप्रमाणे चालाल आणि माझे नियम पाळून त्यांचे पालन कराल तर मी तुम्हांला पाऊस योग्य वेळी देईन, भूमी आपले उत्पन्न देईल आणि शेतीचे वृक्ष आपले फळ देईल. तुमचे दळणाचे काम द्राक्ष तोडणीपर्यंत चालेल आणि द्राक्ष तोडणीची वेळ पेरणीपर्यंत पोचेल; तुम्ही पोटभर अन्न खाल आणि तुमच्या देशात सुरक्षित राहाल. मी तुम्हांला देशात शांती देईन, तुम्ही निजाल आणि तुम्हांला घाबरण्याची काहीही गोष्ट नसेल; मी त्या देशातील हानिकारक जनावरांचा नाश करीन आणि तलवारीचा धाक तुमच्या देशातून नाहीसा करीन. आणि तुम्हांला जुने पीक इतके मुबलक असेल की नव्या पिकासाठी जागा करायला तुम्हांला जुने काढून टाकावे लागेल.

मत्तय ८:२६-२७ — येशूने म्हणाला, “अहो अल्पविश्वासीहो, तुम्ही का घाबरत आहात?” मग उठून त्याने वारा व समुद्र यांना आज्ञा दिली आणि अगदी शांतता

झाली. ते पाहून लोक आश्चर्यात पडले आणि म्हणाले, “हा कसा माणूस आहे — वारा आणि समुद्रही त्याचे ऐकतात!”

मार्क १:२७ — ते सर्व इतके थक्क झाले की ते एकमेकांना विचारू लागले, “हा आहे तरी काय? काय ही अधिकारयुक्त नवीन शिकवण! हा अशुद्ध आत्म्यांनाही आज्ञा करतो आणि ते त्याचे ऐकतात!”

प्रकटीकरण ७:१ — यानंतर मी चार देवदूत पृथ्वीच्या चारही कोपऱ्यांवर उभे असलेले पाहिले; ते पृथ्वीवरील वारा, समुद्र यांवरचा सारा वारा रोखून धरत होते, की पृथ्वीवर, समुद्रावर किंवा कोणत्याही झाडावर वारा वाहू नये.

निष्कर्ष:

- देवाच्या नियमांवर प्रेम करणाऱ्यांसाठी खूप शांती आहे. पृथ्वी त्यांना ओकून देत नाही. प्राणी त्यांच्यावर हल्ला करत नाहीत. त्यांना काहीही त्रास देत नाही.
- जर आपण खोट्या मूर्ती टाकून दिल्या, त्याचे शब्बाथ पाळले, त्याच्या मंदिराची (आपल्या शरीराची) काळजी घेतली आणि त्याच्या आज्ञा पाळल्या, तर देव आपल्याला पाऊस देईल आणि पृथ्वी त्याचे पीक देईल. आपण पृथ्वीवर सुरक्षितपणे राहू आणि तो आपल्याला पृथ्वीवर शांती देईल.
- ख्रिस्त त्याच्या शब्दाने पृथ्वीवर शांती आणतो. ख्रिस्त त्याच्या शब्दाने वारा आणि समुद्र शांत करतो. त्याची शांतीच पृथ्वीवरील हिंसाचाराला आळा घालते आणि तिच्या रहिवाशांना बाहेर काढण्यापासून रोखते.
- ख्रिस्त त्याच्या वचनाने अशुद्ध आत्म्यांना आणि मानवी वासनांना दूर ठेवतो.

निर्गम ५:१-३ — नंतर मोशे व अहरोन फारोकडे जाऊन म्हणाले, “इस्राएलाचा देव परमेश्वर सांगतो की, माझ्या लोकांनी माझ्या सन्मानार्थ रानात तीन दिवसांचा प्रवास करावा आणि तिथे माझ्यासाठी यज्ञ करावा; जर आपण असे केले नाही तर तो कदाचित आपल्यावर रागाने अथवा तलवारीने कष्ट घेईल.”

निष्कर्ष:

- एखाद्या सणाचा उत्सव साजरा केल्याने इजिप्त देशावर महामारी किंवा तलवार कोसळणे टाळले गेले असते.
- सहभागींच्या व्यक्तिमत्त्वात आणि अनुभवात परिवर्तन घडवून आणणाऱ्या आध्यात्मिक समारोह, परिषदा आणि आध्यात्मिक बैठका आयोजित केल्याने पर्यावरणावर - निसर्गावर आणि मानवावर - थेट परिणाम होतो.
- देवाच्या इच्छेला शरण जाणे आणि शांती आणि शरणतेचा आत्मा प्राप्त करणे हे ज्याला मिळते त्याच्या संदर्भात आणि सभोवतालच्या परिस्थितीत हस्तांतरित किंवा प्रसारित केले जाते.

उत्पत्ती ६: [५] पृथ्वीवर मानवांची दुष्टाई फार वाढली आहे आणि त्यांच्या मनातील विचारांच्या सर्व कल्पना सतत वाईटच असतात, हे परमेश्वराने पाहिले; आणि मानवाची निर्मिती केल्याचा त्याला पश्चात्ताप झाला, त्याच्या अंतःकरणाला दु:ख झाले.

१ शमुवेल १५: [२९] जो इस्राएलाचे केवळ वैभव आहे, तो खोटे बोलणार नाही; तो पस्तावा करणार नाही, त्याला पस्तावा व्हावा असा तो काही मानव नाही.
अनुवाद ३२: [४] तो खडक आहे; त्याची कर्मे सिद्ध आहेत, त्याचे सर्व मार्ग नीतिमय आहेत; तो सत्याचा देव आहे, अन्याय त्याच्यामध्ये नाही; तो न्यायी आणि सरळ आहे.

निष्कर्ष:

- देव माणसासारखा पश्चात्ताप करत नाही. देवाचे काम परिपूर्ण आहे, तो माणूस नाही की त्याने चूक करावी आणि म्हणून पश्चात्ताप करावा.
- मजबूत शब्दकोश #५१६२. נָחַם **nacham, naw-kham'**; मूळ; आधार. उसासा टाकणे, म्हणजे जोरात श्वास घेणे; अर्थाने. दु:ख व्यक्त करणे, म्हणजे

(अनुकूल अर्थाने) दया करणे, सांत्वन देणे किंवा (प्रतिक्रिया) पश्चात्ताप करणे; किंवा (प्रतिकूलपणे) सूड घेणे (स्वतःला):—सांत्वन (स्वतःला), [स्वतःला] आराम देणे, पश्चात्ताप करणे (- एर, -इंग, स्वतःला).

- देवाचा पश्चात्ताप म्हणजे दुःख, माणसाच्या कृतींमुळे देवाला होणारे दुःख. ते त्याचे शोक, माणसाबद्दलची त्याची करुणा आहे. ते देवाचे दुःख आणि माणसाच्या कृत्यांबद्दलची वेदना आहे. "त्याने त्याला त्याच्या हृदयात दुःख दिले."
- परमेश्वराने पाहिले की माणसाची दुष्टता खूप मोठी आहे.
- माणसाची दुष्टता कुठे जास्त होती? पृथ्वीवर?

उत्पत्ती ६: ७ “तेव्हा परमेश्वर म्हणाला, ‘मी उत्पन्न केलेल्या मानवाला भूतलावरून नष्ट करीन; मानव, पशू, रांगणारे प्राणी, आकाशातील पक्षी हे सारे नाहीसे करीन; कारण त्यांना उत्पन्न केल्याचा मला अनुताप झाला आहे.’” ...त्या काळी देवाच्या दृष्टीने पृथ्वी भ्रष्ट झाली होती; ती पापाने व जाचजुलूमांनी भरली असावी; आणि मानवी वृत्ती सतत वाईट होती. परमेश्वर म्हणाला, “मी पृथ्वीवरून सर्वप्राणी, मनुष्यांसहित, यांना नष्ट करीन; कारण पृथ्वी पापामुळे भरली आहे. त्यामुळे तू आपल्यासाठी गोफेर लाकडाचे तारू बांध, त्या तारवाच्या आत दार बनव आणि तिलाच डांबराने आतून व बाहेरून लेप दे.”

निष्कर्ष:

- परमेश्वर म्हणाला, "मी माणसांचा नाश करीन." तो हे कसे करेल?
- "पृथ्वी देखील भ्रष्ट होती." असे काय होते जे भ्रष्ट झाले होते? पृथ्वी. हे लोकांबद्दल बोलत नाहीये. ती भूमी आहे जी भ्रष्ट झाली होती.
- पृथ्वी हिंसाचाराने भरलेली होती. हिंसाचाराने काय भरलेले होते? पृथ्वी, लोक नाही.
- पृथ्वी का भ्रष्ट किंवा नष्ट झाली? कारण सर्व देहाने आपला मार्ग भ्रष्ट/नाश केला होता.
- पृथ्वी तिच्या रहिवाशांमुळे भ्रष्ट/नाश पावली, कारण त्यांनी त्यांचा मार्ग भ्रष्ट/नाश केला होता. अशाप्रकारे, माणसाची हिंसाचार, त्याची दुष्टता, पृथ्वीवर बीजाप्रमाणे होती आणि तिने तिला भ्रष्ट/नाश केले होते.

- देवाने सर्व देहांचा अंत येताना पाहिला. त्याने ते आधीच पाहिले होते. परत न येण्याचा एक टप्पा गाठला होता. आणि सर्व देहांचा अंत का येईल? कारण पृथ्वी व्यापून टाकलेल्या त्यांच्या हिंसाचारामुळे. त्यांचे पृथ्वीवर दुष्टाईचा भार इतका वाढला होता की सर्व देहांचा नाश थांबवणे अशक्य होते.
- अशाप्रकारे, देव त्यांना पृथ्वीसह नष्ट करेल. तो त्यांचा नाश कसा करेल?
ईयोब २०:२७ ... पृथ्वी त्याच्याविरुद्ध उठेल. ... २९ हा देवाकडून दुष्ट माणसाचा वाटा आहे, आणि देवाने त्याला नेमून दिलेला वारसा आहे.
म्हणून, बायबल म्हणते की देव जे काही घडू देतो ते तो करतो.
- देव पृथ्वीला सर्व देहाविरुद्ध उठू देईल. देव वाऱ्यांना थांबविण्याचे आपले पोषण थांबवील. देव त्यांचे रक्षण करणार नाही आणि त्यांना त्यांच्या स्वतःच्या पेरणीचे फळ मिळू देईल. देव त्यांच्या दुष्टपणाला आणि हिंसेला त्यांच्या स्वतःच्या डोक्यावर पडण्यापासून अडवणार नाही.
- अकराव्या वचनातील **“corrupt”** (भ्रष्ट), बाराव्या वचनातील **“corrupt”** आणि **“corrupted”** (भ्रष्ट झाले) हे शब्द आणि तेराव्या वचनातील **“destroy”** (नाश करणे) हा शब्द — हे सर्व हिब्रू भाषेतील त्याच मूळ शब्दापासून निर्माण झाले आहेत आणि स्ट्रॉंगच्या शब्दकोशानुसार क्रमांक **#7843** या एकाच शब्दाशी संबंधित आहेत. यातून असा अर्थ सूचित होतो की “पृथ्वी” हा विषय तिच्या सध्याच्या स्थितीत नष्ट आणि राहण्यासाठी अयोग्य बनली होती. म्हणून, पूर येण्यापूर्वीच देवाने पाहिले की पृथ्वी आधीच नष्ट झालेली होती.

यशया २४:४ पृथ्वी शोकाकुल व कृश झाली आहे, जग झुरून कृश झाले आहे, पृथ्वीवरील प्रतिष्ठित जन जर्जर झाले आहेत; पृथ्वी आपल्या रहिवाशांमुळे अपवित्र झाली आहे, कारण त्यांनी नियम मोडले, विधी बदलले आणि सनातन करार तोडला आहे.

निष्कर्ष:

- पृथ्वी अपवित्र झाली आणि कोमेजली; ती शोक करते आणि नष्ट होत जाते.
- का? कारण तिच्या रहिवाशांनी देवाचा करार सोडला. त्यांनी त्याची क्षमा आणि त्याचा आत्मा नाकारला आणि त्याला आपल्या जीवनातून बाहेर काढले.

परिणामी, ते आपल्या पापांमुळे कोमेजले.

- दुष्ट लोकही गर्विष्ठ होते आणि पृथ्वी कोमेजली तेव्हा ते कोमेजले.
- हे एक परस्पर बळकट करणारे चक्र होते — मनुष्य पृथ्वीला अपवित्र करतो, पृथ्वी मनुष्याला दुर्बळ करते, आणि मग मनुष्य पुन्हा पृथ्वीला अधिक अपवित्र करतो.

ईयोब २२:१५-१८ ज्या मार्गाने दुर्जन गेले, तो प्राचीन मार्ग तू पाळशील का? ते अकाली नष्ट झाले, त्यांच्या पाया पुराच्या पाण्याने वाहून गेले; त्यांनी देवाला म्हणाले, “तू आमच्यापासून दूर जा — सर्वशक्तिमान आमच्यावर काही करू शकत नाही”; तरीही तो त्यांच्या घरे बोनसांनी भरलेला ठेवतो; मला दुष्टांच्या आचारांपासून दूर रहायला हवे.

यशया ५४:७-९ —मी तुला क्षणभर सोडले होते, पण महान करुणेने मी तुला पुन्हा एकत्र करीन; थोड्या संतप्ततेने मी तुला धरले होते, पण दयेनं मला तुझ्याशी सहवास झाला; तेव्हा हे सांग तुझ्या हृदयाला — “माझे प्रेम कायम आहे, माझे करुणे कधीच कमी झाले नाहीत.” लेखक म्हणतो, “तू परमेश्वराकडून वेगळी वाटेडी पाण्यांसारखी होशील आणि तेथून तू पाण्यांच्या प्रवाहाबरोबर येशील, पण तू गोंधळात येणार नाहीस. तू मनापासून झाडलेल्या मातीप्रमाणेच राहशील — तू पाप केलेली, झाडलेली पापाची माती आहेस आणि तू पुन्हा पवित्र होशील.”

निष्कर्ष:

- त्या दुष्ट माणसांचे जीवन अकाली संपले जेव्हा त्यांचा पाया पुरात उद्ध्वस्त झाला.
- त्यांनी देवाला "आमच्यापासून दूर जा" असे म्हटले आणि अशा प्रकारे देवाला त्यांच्या जीवनातून काढून टाकले.
- आतापर्यंत सर्वशक्तिमान देवाने काय केले होते? त्याने त्यांची घरे चांगल्या वस्तूंनी भरली होती. त्याने त्यांना खूप आशीर्वाद दिले होते.
- अशाप्रकारे देवाने क्षणभर आपला चेहरा लपवला. देवाने त्यांना त्यांची इच्छा दिली आणि त्यांचे संरक्षण काढून घेतले.

- अशाप्रकारे देवाने त्यांचा नाश केला: "आमच्यापासून दूर जा" या त्यांच्या आग्रही विनंतीवरून माघार घेऊन, त्यांनी जमिनीत पेरलेला हिंसाचार उफाळून आला आणि त्यांना उलट्या करून टाकले. पवित्र शास्त्र म्हणते की जेव्हा देव माणसाला त्याची स्वतःची इच्छा देतो तेव्हा देव जे घडते ते करतो.

"ई. जी. व्हाइट यांचे उद्धरणे":

1. ख्रिस्ताने कधीही मृत्यूची बीजे या प्रणालीमध्ये पेरली नाहीत. सैतानाने ही बीजे पेरली, जेव्हा त्याने आदामाला देवाची आज्ञा न मानता ज्ञानाच्या झाडाचे फळ खाण्यास प्रवृत्त केले. प्रभूच्या महान बागेत एकही विषारी वनस्पती नव्हती, परंतु आदाम आणि हव्वा यांनी पाप केल्यानंतर विषारी औषधी वनस्पती उगवू लागल्या. बी पेरणाऱ्याच्या दृष्टांतात शिष्यांनी स्वामीस विचारले, "तू आपल्या शेतात चांगले बीज पेरले नाहीस का? मग तण कुठून आले?" स्वामीने उत्तर दिले, "एका शत्रूने हे केले आहे" (मत्तय १३:२७, २८). सर्व तण हे दुष्टानेच पेरले आहे. प्रत्येक विषारी वनस्पती त्याच्या पेरणीचीच आहे, आणि त्याच्या चलाख मिश्रणाच्या पद्धतींनी त्याने पृथ्वीला तणांनी भ्रष्ट केले आहे. **{2SM 288.2}**

2. प्रत्येक मनुष्याच्या विचारांचा आणि कृतींचा प्रभाव त्याच्या भोवती एका अदृश्य वातावरणासारखा असतो, जो त्याच्या संपर्कात येणाऱ्या सर्व लोकांद्वारे नकळत श्वासावाटे घेतला जातो. हे वातावरण अनेकदा विषारी प्रभावांनी भरलेले असते, आणि जेव्हा हे श्वासावाटे आत घेतले जाते, तेव्हा नैतिक अध:पतन हा निश्चित परिणाम ठरतो. **{5T 111.1}**

3.पापाच्या शापाखाली संपूर्ण निसर्ग मनुष्याला देवाविरुद्धच्या बंडखोरीचे स्वरूप आणि परिणाम यांची साक्ष देण्यासाठी ठेवला गेला. जेव्हा देवाने मनुष्याची निर्मिती केली, तेव्हा त्याला पृथ्वीवर आणि सर्व सजीव प्राण्यांवर राज्य करण्याचे अधिकार दिले. जोपर्यंत आदाम स्वर्गाशी निष्ठावान राहिला, तोपर्यंत संपूर्ण निसर्ग त्याच्या अधीन होता. पण जेव्हा त्याने दैवी नियमाविरुद्ध बंड केले, तेव्हा त्याच्याखालील प्राणी त्याच्या राज्याविरुद्ध बंड करू लागले. अशा रीतीने प्रभूने आपल्या महान

कृपेमध्ये मनुष्याला आपल्या नियमाची पवित्रता दाखवली आणि त्यांच्या स्वतःच्या अनुभवातून, अगदी किरकोळ प्रमाणातसुद्धा त्या नियमाला दुर्लक्षित करण्याच्या धोक्याची जाणीव करून दिली. {पू.पू. ५९.४}

4. जरी पृथ्वी शापामुळे नाश पावलेली होती, तरीही निसर्ग मनुष्यासाठी धडे देणारे पुस्तक राहिले. आता तो केवळ चांगुलपणाचेच प्रतिनिधित्व करू शकत नव्हता; कारण दुष्टता सर्वत्र पसरलेली होती — तिने आपल्या अपवित्र स्पर्शाने पृथ्वी, समुद्र आणि वायू यांना कलुषित केले होते. जिथे एकेकाळी फक्त देवाचे स्वरूप — चांगुलपणाचे ज्ञान — लिहिले होते, तिथे आता सैतानाचे स्वरूप — दुष्टतेचे ज्ञान — लिहिले गेले होते. आता चांगले आणि वाईट यांचे ज्ञान प्रकट करणाऱ्या निसर्गामधून मनुष्याला पापाच्या परिणामांविषयी सतत इशारा मिळत राहिला.कोमेजणाऱ्या फुलांमध्ये आणि गळणाऱ्या पानांमध्ये आदाम आणि त्याची सहचारिणी यांनी क्षयाची पहिली चिन्हे पाहिली. प्रत्येक सजीव गोष्ट मरणारच, ही कठोर वस्तुस्थिती त्यांच्या मनात जिवंत झाली. अगदी त्या वायूमध्येही, ज्यावर त्यांचे जीवन अवलंबून होते, मृत्यूची बीजे होती.त्यांना त्यांच्या हरवलेल्या राज्याची सतत आठवण करून दिली जात होती. खालच्या प्राण्यांमध्ये आदाम राजा म्हणून उभा होता, आणि जोपर्यंत तो देवाशी निष्ठावान होता, तोपर्यंत संपूर्ण निसर्ग त्याच्या अधीन होता; पण जेव्हा त्याने पाप केले, तेव्हा हे राज्य त्याच्याकडून हिरावून घेतले गेले. ज्या बंडखोरीच्या आत्म्याला त्याने स्वतः प्रवेश दिला होता, तो सर्व पशुजगतात पसरला. त्यामुळे केवळ मनुष्याचे जीवनच नव्हे, तर प्राण्यांचे स्वभाव, जंगलातील वृक्ष, शेतातील गवत, अगदी तो श्वास घेत असलेली हवा — हे सर्व "दुष्टतेच्या ज्ञानाचा" तो दु:खद धडा शिकवत होते. {संपादन २६}

5. आपल्या प्रभूंनी म्हटले आहे, "जोपर्यंत तुम्ही मनुष्यपुत्राचे मांस खात नाही आणि त्याचे रक्त पिता नाही, तोपर्यंत तुमच्यात जीवन नाही... कारण माझे मांस खरे अन्न आहे, आणि माझे रक्त खरे पेय आहे." (योहान ६:५३–५५). हे आपल्या शारीरिक स्वरूपाबद्दलही सत्य आहे. ख्रिस्ताच्या मृत्यूमुळेच आपल्याला हे पृथ्वीवरील जीवन मिळाले आहे. आपण जे भाकरी खातो, ती त्याच्या तुटलेल्या शरीराच्या किंमतीवर विकत घेतलेली आहे. आपण जे पाणी पितो, ते त्याच्या सांडलेल्या रक्ताच्या किंमतीवर मिळालेले आहे. कोणीही — पवित्र असो वा पापी — जेव्हा आपल्या

दैनंदिन अन्नाचा आस्वाद घेतो, तेव्हा तो ख्रिस्ताच्या शरीर आणि रक्ताने पोसला जातो. कॅल्व्हरीच्या क्रूसाची छाप प्रत्येक भाकरीवर उमटलेली आहे. ती प्रत्येक झऱ्याच्या पाण्यात प्रतिबिंबित होते. आपल्या महान बलिदानाची प्रतीके ठरविताना ख्रिस्ताने हेच धडे दिले. वरच्या खोलीतील त्या पवित्र परमप्रसादाच्या सेवेतून झळकणारे प्रकाश आपल्या दैनंदिन जीवनाच्या प्रत्येक पुरवठ्याला पवित्र करते. घरातील भोजनाचा टेबल प्रभूच्या मेजासारखा होतो, आणि प्रत्येक जेवण एक पवित्र संस्कार ठरते.**{DA 660.3}**

6. वारे, भूकंप आणि वादळ हे अनियंत्रित यांत्रिक शक्तींचे आवेगमय प्रकोप नाहीत. संपूर्ण निसर्ग पूर्ण अर्थाने भौतिक नियमांच्या नियंत्रणाखाली आहे. हे एका उच्च इच्छेचे प्रदर्शन आहे. “तो आपल्या मुठीत वारे धरतो;” “तो पाण्याला आपल्या हातांच्या खोलीत जमा करतो;” “तो ढगांना आपली रथे बनवतो;” “प्रभू पूरावर बसला आहे; हो, प्रभू कायमचा राजा आहे.” मानवाच्या ज्ञानाने ब्रह्मांडाच्या महान सार्वभौमाची सत्ता विस्थापित करू नये किंवा त्याच्याशी आव्हान देऊ नये. “ज्याने जग आणि त्यातील सर्व वस्तू निर्माण केल्या,” तोच त्या जगाचा पालनहार आहे. संपूर्ण निसर्ग हे फक्त त्या नियमांचे पालन करणे आहे जे त्याने निर्माण केले आहेत, आणि हे त्याच्या सार्वभौम इच्छेचे प्रदर्शन आहे.—हस्तलिखित १०, १९०६. **{३MR ३४२.२}**

7. देवाच्या हाताखाली, निसर्ग देवाच्या नियमांचे उल्लंघन करणाऱ्यांविरुद्ध कार्य करते. ती आपल्या नाशक घटकांना आपल्या कोपऱ्यात धरते, जोपर्यंत ते उध्वस्त करण्यासाठी आणि पृथ्वी शुद्ध करण्यासाठी प्रकट होणार नाहीत. जेव्हा फराओने मूसा आणि आरोहनुसार देवाचे अवज्ञा केली आणि म्हणाले, “प्रभू कोण आहे की मी त्याच्या आवाजाचे पालन करावे? मी प्रभूला ओळखत नाही, आणि मी इस्राएलला सोडणार नाही” [निर्गमन ५:२], तेव्हा निसर्गाने आपल्या दुखवलेल्या निर्माता प्रती सहानुभूती दर्शविली आणि यहोवाला अपमान दिल्याचा प्रतिशोध घेण्यासाठी देवासह सहकार्य केले. फराओच्या हट्टामुळे संपूर्ण इजिप्त उद्ध्वस्त झाली. **{Lt 209, 1899, par. 23}** {लेवी २०९, १८९९, परि. २३}

8. माणसाच्या गृहित धरलेल्या बुद्धीखाली, निसर्ग अशा स्थितीत ठेवला जातो जिथे

ती एक नाशक शक्ती बनते. माणसाला फक्त त्याला आशीर्वाद देण्यासाठी दिलेल्या चांगल्या गोष्टी शापात रूपांतरित होतात. दारू आणि मद्याच्या सेवनामुळे माणूस आपल्या वासनेचा गुलाम बनतो. देव हस्तक्षेप करून दुष्टतेला चांगुलपणात रूपांतरित करण्यासाठी चमत्कार करत नाही; कारण त्याने संपूर्ण निसर्ग आपल्या शाश्वत नियमाखाली ठेवला आहे. “दुष्टांना कोणताही शांतता नसावी,” तो म्हणतो. “सर्व काही त्याच्याशी युद्धात असावे.” आणि निसर्ग उत्तर देते, “कोणतीही शांती नसेल.” जर माणूस स्वतःला आपल्या हातात घेऊन, जसे त्याला हवे तसे वागत असेल, जर तो देव आणि निसर्गाविरुद्ध काम करतो, तर त्याचे स्वतःवरील भोग त्याच्यासाठी मृत्यूचे साधन बनतात.{३ मि.मी. ३४४.२}

9. मनुष्य देवाने दया म्हणून पाठवलेल्या इशाऱ्याचा अपकार करून त्याचा अपमान करू शकत नाही. नोहाच्या काळात स्वर्गातून जगाला एक संदेश पाठवला गेला होता, आणि त्यांच्या उद्धाराचा अवलंब त्या संदेशास कसे वागवले यावर होता. त्यांनी हा इशारा नाकारल्यामुळे, पापी मानववंशापासून देवाचा आत्मा मागे घेतला गेला, आणि ते पूराच्या पाण्यात नष्ट झाले. अब्राहामच्या काळात, सोडोमच्या दोषी रहिवाशांवर दया आपली शिफारस थांबवली, आणि लोट, त्याची पत्नी आणि दोन मुली वगळता सर्वजण स्वर्गातून पाठवलेल्या अग्नीने नष्ट झाले.ख्रिस्ताच्या काळातही तसेच झाले. देवाचा पुत्र त्या पिढीतील अविश्वासी यहुदी लोकांना म्हणाला: “तुमचे घर तुमच्यासाठी उद्ध्वस्त राहिले आहे.” (मत्तय २३:३८) शेवटच्या काळाकडे पाहता, तीच अनंत शक्ती त्या लोकांविषयी सांगते ज्यांनी “सत्याचे प्रेम स्वीकारले नाही, की त्यांना वाचवता यावे”: “यासाठी देव त्यांना मोठे फसवणूक पाठवेल, की ते खोट्यावर विश्वास ठेवतील; जे सर्व सत्यावर विश्वास ठेवले नाहीत, पण अन्यायात आनंद घेतला, ते सर्व नाश होऊ देण्यात येतील.” (२ थिस्सालोनिकी २:१०-१२) जेव्हा ते त्याच्या शब्दांचे उपदेश नाकारतात, तेव्हा देव आपला आत्मा मागे घेतो आणि त्यांना त्यांच्या आवडत्या फसवणुकीच्या कुचक्रात सोडतो. **{GC 431.1}**

10. आपल्या स्वतःच्या पापासाठी तीव्र पश्चात्तापाने भरलेला, आणि एबलच्या मृत्यूने व काइनच्या अस्वीकृतीमुळे दुहेरी दुःखाने व्यापलेला आदाम वेदनेने झुकला होता. त्याने त्या व्यापक भ्रष्टतेचे साक्षात्कार घेतले जे अखेरीस पूराद्वारे जगाचा नाश करणार होते; आणि जरी त्याच्या निर्माता यांनी त्याच्यावर दिलेल्या मृत्यूच्या

शिक्षा प्रथम भयानक दिसली असली, तरी जवळजवळ एक हजार वर्षे पापाचे परिणाम पाहिल्यानंतर त्याला असे वाटले की, देवाच्या दयेत दुःख आणि वेदनेने भरलेल्या जीवनाला समाप्त करणे हे दयाळूपणे आहे. {पीपी ८२.२}

11. सैतान नाशक आहे. जे लोक निष्ठावान व्यवस्थापक बनण्यास नकार देतात, त्यांना देव आशीर्वाद देऊ शकत नाही. त्याने फक्त सैतानला त्याचे नाशक कार्य पूर्ण करण्याची परवानगी दिली आहे. आपण पाहतो की पृथ्वीवर प्रत्येक प्रकारच्या आणि प्रत्येक पातळीच्या आपत्त्या येत आहेत, आणि का? प्रभूची प्रतिबंधक शक्ती वापरली जात नाही. जगाने देवाच्या शब्दाचा अपमान केला आहे. ते असे जगतात जणू काही देव अस्तित्वात नाही. नोहाच्या काळातील रहिवाशांसारखेच, त्यांना देवाबद्दल काहीही विचार करायला इच्छा नाही. दुष्टता भयंकर प्रमाणात पसरली आहे, आणि पृथ्वी फळांच्या कापणीसाठी परिपक्व झाली आहे. **{6T 388.3}**

12. कदाचित असे म्हणता येईल की, एक प्रेमळ पिता आपल्या मुलांना देवाच्या अग्नीच्या शिक्षा भोगताना पाहणार नाही, जेव्हा त्याच्याकडे त्यांना वाचवण्याची शक्ती आहे. पण देव आपल्या प्रजांचा हित आणि त्यांच्या सुरक्षेसाठी पाप करणाऱ्यांना शिक्षा देतो. देव मनुष्याच्या योजनेनुसार कार्य करत नाही. त्याच्याकडे अशी अपरिमित न्यायक्षमता आहे जी मनुष्याला आपल्या समकक्षांपुढे करण्याचा अधिकार नाही. नोहाने त्याला त्रास देणाऱ्या मजेशीर आणि उपहास करणाऱ्यांपैकी कोणाला तरी बुडवले असते, तर तो देवाला अप्रसन्न केला असता; पण देवाने संपूर्ण जगाला पूरात बुडवले. लोटला आपल्या जावयांना शिक्षा देण्याचा अधिकार नव्हता, पण देव त्याला पूर्ण न्यायाने करतो. कोणी सांगू शकेल की देव जे म्हणतो ते करणार नाही? —
मॅन्युस्क्रिप्ट रीलिजेस १२:२०७-२०९; हस्तलिखित प्रकाशने १०:२६५(१८७६). {एलडीई२४१}

निष्कर्ष:

- आणि तो काय करेल असे म्हणतो?

13. देव आहे जो आपल्या सृष्टीस सुरक्षित ठेवतो आणि नाशक शक्तीपासून त्यांचे रक्षण करतो. पण ख्रिस्ती जगाने यहोवा यांच्या नियमाचा अपमान केला आहे; आणि प्रभू जे घोषित केले आहे तेच करील — तो पृथ्वीवरून आपले आशीर्वाद मागे घेईल आणि जे लोक त्याच्या नियमांचे उल्लंघन करत आहेत आणि इतरांनाही तसे करण्यास भाग पाडत आहेत, त्यांच्यावर आपली संरक्षणात्मक काळजी काढून टाकेल. देव विशेषतः ज्या लोकांचे रक्षण करतो नाही, त्यांच्यावर सैतानाचे नियंत्रण आहे. तो काहींचा फायदा करून त्याच्या स्वतःच्या योजनेस पुढे नेईल, आणि इतरांवर संकट आणेल, तसेच माणसांना विश्वास करून देईल की त्यांना त्रास देणारा देव आहे. **{GC 589.2}**

14. ख्रिस्ताच्या पहिल्या आगमनापूर्वी, देवाच्या नियमांचे पालन न करण्याचा पाप व्यापक झाला होता. असे दिसून येत होते की सैतानाची शक्ती वाढत होती; स्वर्गाविरुद्ध त्याचे युद्ध अधिकाधिक ठाम होत गेले होते. एक संकटाचे क्षण आले होते. अत्यंत उत्कंठिततेने देवाच्या हालचाली स्वर्गातील देवदूत पाहत होते. तो आपल्या जागेहून बाहेर येऊन जगाच्या रहिवाशांना त्यांच्या पापासाठी शिक्षा करील का? तो त्यांना नष्ट करण्यासाठी अग्नि किंवा पूर पाठवेल का? संपूर्ण स्वर्ग आपल्या कमांडरच्या आदेशाची प्रतीक्षा करत होता की बंडखोर जगावर क्रोधाची प्यालं ओतली जावीत. त्याच्याकडून फक्त एक शब्द, एक संकेत दिला असता, तर जग नष्ट झाले असते. अदोष जग म्हणाले असते, “आमेन. तू न्यायी आहेस, हे देव, कारण तू बंडखोरीचा नाश केला.”पण “देवाने जगावर इतके प्रेम केले की त्याने आपला एकुलता एक पुत्र दिला, जेणेकरून जो कोणी त्याच्यावर विश्वास ठेवेल, तो नष्ट होणार नाही, तर शाश्वत जीवन मिळवेल.” देव आपला पुत्र फक्त शिक्षा करण्यासाठी पाठवू शकला असता, परंतु त्याने त्याला वाचवण्यासाठी पाठवले. ख्रिस्त एक मुक्तिदाता म्हणून आला. या घटनेने स्वर्गातील देवदूतांवर जे प्रभाव पडला, त्याचे शब्दात वर्णन करणे अशक्य आहे. आश्चर्य आणि प्रशंसेने त्यांनी फक्त असं म्हणू शकले, “यामध्येच खरी प्रेमाची अनुभूती आहे!” **{RC 58.5}**

15. शिनारच्या मैदानातील रहिवाशांनी देवाच्या करारावर विश्वास ठेवला नाही की तो पुन्हा पृथ्वीवर पूर आणणार नाही. त्यापैकी अनेकांनी देवाच्या अस्तित्वाचा नकार

केला आणि पूर नैसर्गिक कारणांमुळे झाला असे मानले. काहींना सर्वोच्च सत्ता असल्यावर विश्वास होता, आणि की त्याच्याच कृतीने प्राचीन जगाचा नाश झाला होता; आणि त्यांची हृदये, काइनसारखी, त्याच्याविरुद्ध बंडखोरीस उठली. {पीपी ११९.१}

१६.[पूरापूर्वी,] जर कोणी आपल्या शेजाऱ्याची पत्नी, किंवा मवेशी, किंवा त्याच्या मालकीची कोणतीही वस्तू घेतली, तर त्याला न्याय किंवा बरोबरीची पर्वा नसती; पण जर तो ताकद किंवा हत्या करून आपल्या शेजाऱ्यावर विजय मिळवू शकत असे, तर तो तसे करीत आणि आपल्या हिंसक कृत्यांवर आनंद मानत असे. त्यांना प्राण्यांचे जीवन नष्ट करण्याची आवड होती. ते प्राणी अन्नासाठी वापरायचे, आणि यामुळे त्यांची क्रूरता आणि हिंसा वाढली, तसेच त्यांनी मानवी रक्ताकडे आश्चर्यकारक उदासीनतेने पाहायला सुरुवात केली.{१एसपी ६८.१}

१७. भ्रष्ट वासनांच्या समाधानामुळे निर्माण झालेली दुष्टता व्यापक आहे, आणि पृथ्वी तिच्या रहिवाशांमध्ये भ्रष्ट झाली आहे. पापाच्या शापाखाली पृथ्वी कोमेजते. समस्या काय आहे? हे का घडले?—हे कारण आहे की लोकांनी देवाचा नियम सोडला, आणि पृथ्वी त्याच्या उल्लंघनाखाली शापित झाली आहे. देवाच्या शब्दाच्या इशाऱ्यांनाही दुजोरा न देता, आदामच्या काळापासून उल्लंघन वाढले आहे, आणि शाप मानव कुटुंबावर, पृथ्वीवरील प्राण्यांवर आणि पृथ्वीवर अधिकाधिक दडपलेला आहे. देवाच्या नियमांचे सतत उल्लंघन निश्चित परिणाम घडवून आणते. आपल्या सर्व नरकसदृश कला वापरून सैतानाने मनुष्यांना अशा प्रथांकडे नेत आहे ज्या नष्ट करतात आणि नीच करतात, आणि जो माणूस पश्चात्ताप न करता देवाच्या उपचारात्मक कृपेच्या दिशेने वळत नाही, त्याच्यासाठी नाश निश्चित आहे. {**PH**१४१ ७.२}

10. देवाचे करार आणि त्याची अनुमत इच्छाशक्ती

करारांचा अधिक सविस्तर आढावा घेण्यासाठी, **Daniel E. Bernhardt** यांचे "पडदा हटविणे"
https://maranathamedia.com/book/view/removing-the-veil

इब्री लोकांस ८:८ लोकांना दोष लावून तो म्हणतो, "परमेश्वर म्हणतो, पाहा, असे दिवस येत आहेत की, मी इस्राएल लोकांबरोबर नवा करार करीन व यहूदाच्या घराण्याशी नवा करार करीन. मी त्यांच्या पूर्वजांशी केलेल्या करारासारखा तो करार नसेल; कारण त्या दिवशी मी त्यांच्या हाताला धरून त्यांना मिसर देशातून बाहेर आणले, पण त्यांनी माझ्या कराराची नेहमीच योग्य मर्म जपली नाही आणि त्यामुळे मी त्यांच्याकडे दुर्लक्ष केले."

निष्कर्ष:

- असे दिवस येत आहेत जेव्हा देव एक नवीन करार स्थापित करेल. का?
- कारण इस्राएलला जेव्हा मिसर देशातून बाहेर आणण्यात आले तेव्हा ते देवाच्या करारात राहिले नाहीत, "माझा करार" असे परमेश्वर म्हणतो.
- देव जो नवीन करार स्थापित करणार आहे, तो मिसरहून त्यांना बाहेर काढताना देवाने केलेल्या करारासारखा असणार नाही.
- स्पष्ट आहे की, देवाने जे करार त्यांच्यासोबत केला तो देवाचा स्वतःचा करार नव्हता, कारण त्यांनी त्यात सातत्य ठेवले नाही. स्पष्ट आहे की, देवाने त्यांच्या करारात सामील होण्याचा अनुकंपा दाखविला.

निर्गम १९:५ म्हणून आता तुम्ही खरोखर माझी वाणी ऐकाल आणि माझा करार पाळाल तर सर्व लोकांपेक्षा माझा खास निधी व्हाल, कारण सर्व पृथ्वी माझी आहे; पण तुम्ही मला याजकराज्य, पवित्र राष्ट्र व्हाल. हेच शब्द तू इस्राएल लोकांना सांग." मग मोशेने येऊन लोकांच्या वडिलांना बोलावले आणि परमेश्वराने त्याला आज्ञापिलेले हे सर्व शब्द त्यांच्यापुढे मांडले. तेव्हा सर्व लोकांनी एकमुखाने उत्तर दिले, "परमेश्वराने सांगितले आहे ते सर्व आम्ही करू." मोशेने लोकांचे हे शब्द परमेश्वराला कळवले.

निष्कर्ष:

- देवाच्या करारात लोक देवाची वाणी ऐकतील आणि त्याचे पालन करतील, त्याच्या कराराचे जतन करतील असा समावेश होता. देवाचा करार अधिक चांगल्या वचनांवर, दहा आज्ञांवर आधारित आहे (इब्री लोकांस ८:६, निर्गम ३४:२८).
- जर त्यांनी देवाच्या आवाजाचे अनुसरण केले (ऐकण्यासाठी आणि पाळण्यासाठी), तर ते देवाचे खास खजिना बनतील, ते याजकांचे राज्य आणि पवित्र लोक बनतील.
- इस्राएलने "हो" आणि "आमेन" म्हणून देवाच्या वचनांना स्वीकारण्याऐवजी, देवाने जे काही सांगितले आहे ते आम्ही करू, अशी प्रतिज्ञा केली. त्यामुळे देवाची वचने स्वीकारण्याऐवजी, लोकांनी स्वतःची वचने देवाला दिली.

निर्गम २०:१८ मेघगर्जना होत आहे, विजा चमकत आहेत, कर्ण्याचा नाद होत आहे आणि पर्वतातून धूर चढत आहे असे सर्व लोकांच्या दृष्टीस पडले तेव्हा त्यांचा थरकाप झाला व ते दूर उभे राहिले, आणि मोशेला म्हणाले, "आमच्याशी तूच बोल, म्हणजे आम्ही ऐकू; देव आमच्याशी न बोलो, तो बोलला तर आम्ही मरू."तेव्हा मोशे लोकांना म्हणाला, "भिऊ नका. कारण तुमची परीक्षा पाहावी आणि त्याचे भय तुमच्या मनात राहून तुम्ही पाप करू नये ह्यासाठी देव आला आहे.

निष्कर्ष:

- देवाने इस्राएल लोकांना त्याचा करार, त्याची वचने, दहा आज्ञा दिल्या. त्यांनी कसा प्रतिसाद दिला?

-	काही दिवसांपूर्वी इस्राएल लोकांनी दिलेले वचन मोडले आणि त्यांना देवाचा आवाज ऐकायचा नव्हता, उलट त्यांनी देवाला मोशेशी बोलण्याची विनंती केली.

निर्गम २४:३ मग मोशेने जाऊन परमेश्वराची सर्व वचने आणि नियम लोकांना सांगितले, तेव्हा सर्व लोक एका आवाजात म्हणाले की, “जी वचने परमेश्वराने सांगितली त्या सर्वांप्रमाणे आम्ही करू.”मोशेने परमेश्वराची सर्व वचने लिहून काढली. अगदी पहाटेस उठून पर्वताच्या पायथ्याशी त्याने एक वेदी बांधली, आणि इस्राएलाच्या बारा वंशांप्रमाणे बारा स्तंभ उभारले....मग त्याने कराराचा ग्रंथ घेऊन लोकांना वाचून दाखवला; ते ऐकून ते म्हणाले, “जे काही परमेश्वराने सांगितले आहे ते सर्व आम्ही करू आणि त्याच्या आज्ञेत राहू.”नंतर मोशेने रक्त घेऊन लोकांवर टाकले, आणि म्हटले, “पाहा, परमेश्वराने ह्या सर्व वचनांप्रमाणे तुमच्याशी जो करार केला आहे त्याचे हे रक्त होय.”

निष्कर्ष:

-	मोशेने परमेश्वराची सर्व वचने आणि त्याचे न्याय देवाकडून प्राप्त केले, आणि मोशेने ती सर्व लोकांना सांगितली.
-	इस्राएल लोकांनी देवाला वचन दिले की ते परमेश्वराच्या सर्व वचनांचे पालन करतील, देवाचे पालन करतील.
-	कोकरांच्या रक्तावर, जे पाप्याला शुद्ध करू शकत नाही, देवाने त्यांच्याशी केलेली करार प्रस्थापित झाली. हेच पहिले करार किंवा जुने करार आहे. मनुष्य स्वतःला शुद्ध करू शकत नसतानाही देव त्यांची वचने स्वीकारतो, कारण मनुष्याला पवित्र करणे हे देवाचे कार्य आहे..

स्तोत्र ८१:७ तू संकटात असता आरोळी केली तेव्हा मी तुला सोडवले; मी तुला मेघगर्जनेच्या गुप्त स्थलातून उत्तर दिले; मरीबाच्या जलांजवळ मी तुला पारखले.अहो माझ्या लोकांनो, ऐका, मी तुम्हांला बोध करतो; हे इस्राएला, तू माझे ऐकशील तर बरे होईल! तुला अन्य देव नसावा, तू परक्या देवाच्या पाया पडू नये. मीच तुझा देव परमेश्वर आहे, मीच तुला मिसर देशातून बाहेर काढले, तू आपले तोंड

चांगले उघड म्हणजे मी ते भरीन; परंतु माझ्या लोकांनी माझी वाणी ऐकली नाही; इस्राएलाने माझे ऐकले नाही. ह्यामुळे मी त्यांना त्यांच्या हृदयाच्या दुराग्रहाप्रमाणे वागू दिले; ते आपल्याच संकल्पाप्रमाणे चालले. माझे लोक माझे ऐकतील, इस्राएल माझ्या मार्गांनी चालेल, तर बरे होईल! मी तेव्हाच त्यांच्या वैऱ्यांचा मोड करीन, त्यांच्या शत्रूंवर मी आपला हात चालवीन; परमेश्वराचे द्वेष्टे त्याला वश होतील, आणि ते सतत धाकात राहतील मी त्याला गव्हाचे सत्त्व खाऊ घालीन आणि पहाडातल्या मधाने मी तुला तृप्त करीन."

निष्कर्ष:

- देवाचे आमंत्रण, इस्राएलशी देवाचा करार असा होता की त्यांनी देवाचा आवाज ऐकावा.
- जर त्यांनी देवाचे वचन ऐकले आणि जपले असते, तर त्यांना इतर देव नसते, किंवा त्यांच्या पुढे नतमस्तक झाले नसते. जर त्यांनी देवाचा आवाज ऐकला असता, तर त्यांनी त्याची आज्ञा पाळली असती.
- ऐकणे म्हणजे त्यांचे तोंड उघडणे होते. जर त्यांनी फक्त त्यांचे तोंड उघडले तर देव त्यांना त्याच्या आशीर्वादाने भरून टाकेल.
- परंतु इस्राएलने ऐकले नाही. इस्राएलला देव नको होता. त्यांनी देवाच्या आवाजाप्रती आपली मने कठोर केली.
- शेवटी देवाने त्यांना त्यांच्या स्वतःच्या कठोरतेवर सोडून दिले. देवाने त्यांना त्यांच्या स्वतःच्या कल्पना आणि समजुतींप्रमाणे चालू दिले.
- जमीन मिळवण्याच्या बाबतीत, त्यांच्या शत्रूंना पराभूत करणारा देव स्वतः असता. देवाने त्यांना वश केले असते, आणि त्यांचे दिवस सदैव टिकले असते. पण त्यांनी देवाचा सल्ला टाकून दिला आणि स्वतःच्या मतांचे अनुसरण केले.

यिर्मया ७:२२ तुमच्या पूर्वजांना मी मिसर देशातून बाहेर आणले त्या दिवशी होमबलींविषयी किंवा यज्ञबलींविषयी मी त्यांना काही सांगितले नाही व आज्ञा दिली नाही.तर मी त्यांना एवढीच आज्ञा केली की, 'माझे वचन ऐका, म्हणजे मी तुमचा देव होईन व तुम्ही माझे लोक व्हाल; तुमचे बरे व्हावे म्हणून जो सरळ मार्ग मी तुम्हांला सांगतो त्याने चाला.'तरीपण त्यांनी ऐकले नाही, आपला कान दिला नाही, ते

आपल्या संकल्पाप्रमाणे, आपल्या दुष्ट मनाच्या हट्टाप्रमाणे चालले, ते मागे गेले, पुढे आले नाहीत.तुमचे पूर्वज मिसर देशातून निघाले तेव्हापासून आजवर माझे सर्व सेवक जे संदेष्टे तुमच्याकडे मी पाठवत आलो, त्यांना मोठ्या निकडीने पाठवत आलो;पण त्यांनी माझे ऐकले नाही, आपला कान दिला नाही, त्यांनी आपली मान ताठ केली व आपल्या पूर्वजांपेक्षा अधिक वाईट केले.तू ही सर्व वचने त्यांना सांगशील तरी ते तुझे ऐकणार नाहीत. तू त्यांना हाक मारशील पण ते तुला उत्तर देणार नाहीत.त्यांना असे सांग, ‘आपला देव परमेश्वर ह्याचा शब्द ऐकत नाही व शिक्षेला मान्य होत नाही ते हेच राष्ट्र आहे; सत्य नष्ट झाले आहे, ते त्यांच्या मुखांतून नाहीसे झाले आहे.

निष्कर्ष:

- जेव्हा देवाने आपल्या लोकांना इजिप्तमधून बाहेर काढले, तेव्हा त्याने त्यांच्याशी होमबली किंवा बलिदानांविषयी काहीही सांगितले नाही. त्याने फक्त हेच मागितले की त्यांनी त्याचा आवाज ऐकावा. जर त्यांनी त्याचा आवाज ऐकला असता, तर देव त्यांचा देव झाला असता आणि ते त्याचे लोक झाले असते.
- इस्राएलच्या लोकांनी ऐकले नाही, पण स्वतःची इच्छा केली. त्यांच्या दुष्ट हृदयाने जे करावयास इच्छा केली ते त्यांनी केले. ते मागे वळले. त्यांच्या कठोर झालेल्या हृदयाने देवाचे वचन ऐकण्यास नकार दिला.

यहेज्केल २०:२४ कारण त्यांनी माझे निर्णय पाळले नाहीत; माझे नियम टाकून दिले, माझे शब्बाथ भ्रष्ट केले, व त्यांचे डोळे त्यांच्या वडिलांच्या मूर्तींकडे लागले.तेव्हा जे चांगले नाहीत असे नियम मी त्यांना दिले, ज्यांनी ते जगायचे नाहीत असे निर्णय त्यांना दिले. ...आणि आपली अर्पणे वाहून व आपल्या पुत्रांचा अग्नीत होम करून आपल्या सर्व मूर्तींच्या योगे आजवर आपणांस विटाळवत आहात; असे असता मी तुम्हांला मला प्रश्न विचारू देईन काय? प्रभू परमेश्वर म्हणतो, माझ्या जीविताची शपथ, मी तुम्हांला मला प्रश्न विचारू देणार नाहीच.

नहेम्या९:१३ तू सीनाय पर्वतावर उतरून त्यांच्याशी स्वर्गातून बोललास आणि त्यांना

योग्य निर्णय, खरे कायदे, चांगले नियम व आज्ञा लावून दिल्या;

निष्कर्ष:

- याकोब १:१७ प्रत्येक उत्तम देणगी व प्रत्येक पूर्ण दान वरून आहे; ज्याला विकार नाही व जो फिरण्याने छायेत जात नाही अशा ज्योतिमंडळाच्या पित्यापासून ते उतरते.
रोमकरांस पत्र ७:१२ तरीपण नियमशास्त्र पवित्र आहे, आणि आज्ञा पवित्र, यथान्याय व उत्तम आहे.

व्यवस्था चांगली असल्यामुळे ती देवाकडूनच दिली गेली पाहिजे, कारण प्रत्येक चांगली देणगी तोच देतो. त्याच्यामध्ये कोणताही बदल नाही; म्हणजेच तो नेहमीच चांगल्या आणि परिपूर्ण देणग्या देतो.

- इस्राएल लोकांनी देवाचे ऐकण्यास नकार दिला, परंतु त्यांच्याच मसलतीनुसार चालले, म्हणून देवाने त्यांना असे नियम दिले जे चांगले नव्हते. त्याने त्यांना असे नियम दिले ज्यांद्वारे ते जगू शकत नव्हते.
- ते कोणते आदेश आणि कायदे होते? देवाने त्यांना त्यांचा स्वतःचा सल्ला, त्यांची स्वतःची इच्छा दिली.
- देवाच्या आवाजाकडे कान देण्याच्या त्याच्या विनंतीकडे वारंवार दुर्लक्ष केल्यानंतर, शेवटी देव त्यांना त्यांच्या इच्छेप्रमाणे देतो.
- कल्पना करा एक वडील आपल्या मुलाला एका विशिष्ट मार्गावर न चालण्यास सांगतात, पण मुलगा त्यावर चालत राहतो. शेवटी वडील त्याला म्हणतात: "जा, तुला जे करायचे आहे ते कर." त्याचप्रमाणे देव त्यांना त्यांची स्वतःची इच्छा देतो.
- म्हणूनच तो नंतर त्यांना म्हणतो, "जर तुम्ही माझे ऐकले नाही," तर जा आणि प्रत्येकाने आपापल्या मूर्तींची पूजा करा.
- येशूच्या जीवनात आपल्याला हे दिसून येते जेव्हा तो म्हणतो:\

योहान २:१९ येशूने त्यांना उत्तर दिले, “तुम्ही हे मंदिर मोडून टाका आणि मी तीन दिवसांत ते उभारीन.”
योहान १३:२७आणि घास दिल्याबरोबर सैतान त्याच्यामध्ये शिरला. मग येशूने त्याला म्हटले, “तुला जे करायचे ते लवकर करून टाक.”

मत्तय १९:३ मग परूशी तेथे आले आणि त्याची परीक्षा पाहण्याच्या उद्देशाने म्हणाले, “कोणत्याही कारणावरून बायको टाकणे सशास्त्र आहे काय?” त्याने उत्तर दिले, “तुम्ही वाचले नाही काय की, उत्पन्नकर्त्याने सुरुवातीलाच ‘नरनारी अशी ती निर्माण केली’,व म्हटले, ‘ह्याकरता पुरुष आपल्या आईबापांस सोडून आपल्या बायकोशी जडून राहील आणि ती दोघे एकदेह होतील?’ह्यामुळे ती पुढे दोन नाहीत तर एकदेह अशी आहेत. म्हणून देवाने जे जोडले आहे ते माणसाने तोडू नये.”ते त्याला म्हणाले, “तर ‘सूटपत्र देऊन तिला टाकावे’ अशी आज्ञा मोशेने का दिली?”तो त्यांना म्हणाला, “तुमच्या अंतःकरणाच्या कठोरपणामुळे मोशेने तुम्हांला आपल्या बायका टाकू दिल्या; तरी सुरुवातीपासून असे नव्हते.

निष्कर्ष:

- परुशी समजतात की मोशे देवाचा संदेष्टा आहे हे जाणून त्याने घटस्फोटपत्र देण्याची आणि तिला सोडून देण्याची आज्ञा दिली होती.
- तथापि, येशू स्पष्ट करतो की ही आज्ञा नाही तर परवानगी आहे. ती देवाची इच्छा नाही, परंतु जर त्यांना ते करायचे असेल तर त्यांना ते करू द्या.
- ही परवानगी का देण्यात आली? त्यांच्या अंतःकरणाच्या कठोरतेमुळे. कारण त्यांनी प्रभूचे ऐकले नाही, परंतु त्यांच्यात त्यांच्या पत्नींना सोडून देण्याची इच्छा होती. तेच वेगळे होऊ इच्छित होते. जर हृदय देवाच्या आवाजाला ग्रहणशील असेल तर घटस्फोटाची आवश्यकता नाही.
- अशाप्रकारे देवाची परवानगी देणारी इच्छा प्रकट होते, एक कायदा जो चांगला नव्हता.
- त्याचप्रमाणे, देव त्यांना राजा देतो. राजा असण्याची इच्छा त्याला बाजूला सारण्याची होती, तथापि, त्या निवडीमुळे होणारे नुकसान कमी करण्यासाठी, देव

त्यांना राजा निवडण्यात मार्गदर्शन करतो आणि त्यांना विशिष्ट सूचना देतो.

निर्गम ३:१६ तू जा आणि इस्राएलाच्या वडील जनांस जमवून सांग; तुमच्या पूर्वजांचा देव, अब्राहामाचा, इसहाकाचा व याकोबाचा देव परमेश्वर ह्याने मला दर्शन देऊन म्हटले की, माझे तुमच्यावर खरोखर लक्ष गेले आहे व मिसर देशात तुमचे काय होत आहे हे मला कळले आहे; मिसर देशातल्या विपत्तीतून सोडवून कनानी, हित्ती, अमोरी, परिज्जी, हिव्वी व यबूसी ह्यांच्या देशात जेथे दुधामधाचे प्रवाह वाहत आहेत त्या देशात, तुम्हांला घेऊन जाईन असे मी सांगितले आहे म्हणून कळव.

निर्गम ६:७ मी तुम्हांला आपली प्रजा करून घेईन आणि मी तुमचा देव होईन; म्हणजे तुम्हांला मिसरी लोकांच्या ओझ्याखालून काढणारा मी तुमचा देव परमेश्वर आहे हे तुम्हांला कळेल.आणि जो देश अब्राहाम, इसहाक व याकोब ह्यांना देण्याची शपथ हात उभारून मी वाहिली होती त्यात मी तुम्हांला नेईन आणि तो तुम्हांला वतन करून देईन; मी परमेश्वर आहे.'"

निष्कर्ष:

- देवाचा करार काय आहे? देवाने इस्राएलला दिलेले वचन काय आहे?
- देव त्यांना मिसरमधून दूध आणि मध वाहणाऱ्या देशात घेऊन जाईल.
- देव त्यांना कुलपिताना वचन दिलेल्या देशात आणेल.
- त्यांना जमीन कोण देणार? देव.
- ते प्राप्त करण्यासाठी इस्राएलला काय करावे लागेल? वचन ऐका आणि जपून ठेवा. ते ते प्राप्त करतील असा विश्वास ठेवा.
- जर कोणी एखाद्याला काही वचन दिले आणि त्या व्यक्तीला स्वतःच्या प्रयत्नांनी ते मिळाले, तर ज्याने वचन दिले होते तो त्याचे वचन पूर्ण करू शकला आहे का?

अनुवाद ६: [१८] परमेश्वराच्या दृष्टीने जे उचित व चांगले आहे तेच कर, म्हणजे तुझे कल्याण होईल; आणि जो उत्तम देश देण्याचे वचन परमेश्वराने तुझ्या पूर्वजांना दिले

आहे त्यात तुझा प्रवेश होऊन त्याचे वतन तुला मिळेल; आणि परमेश्वराच्या सांगण्याप्रमाणे तुझे सर्व शत्रू तुझ्यापुढून घालवून देण्यात येतील.

निर्गम२३:२० पाहा, वाटेने तुला सांभाळण्याकरता आणि मी तयार केलेल्या स्थानात तुला पोचवण्याकरता मी एक दूत तुझ्यापुढे पाठवत आहे. ... २७ज्या ज्या लोकांच्या विरुद्ध तू जाशील त्यांना मी आधीच दहशत घालून त्यांची फसगत करीन. तुझ्या सर्व शत्रूंना पाठ दाखवायला लावीन.मी तुझ्यापुढे गांधीलमाशा पाठवीन; त्या हिव्वी, कनानी आणि हित्ती ह्यांना तुझ्यापुढून पळायला लावतील.मी त्यांना एका वर्षातच घालवून देईन असे नाही; तसे केले तर देश उजाड होईल आणि वनपशू फार होऊन तुला उपद्रव देतील.तुझी संख्या वाढून तू देशाचा ताबा घेशील तोपर्यंत मी हळूहळू तुझ्यापुढून त्यांना घालवून देईन.

निष्कर्ष:

- देवाने इस्राएलच्या सर्व शत्रूंना हाकलून लावण्याचे वचन दिले.
- परमेश्वराचा देवदूत इस्राएलला वचन दिलेल्या देशात घेऊन जाणार होता.
- हे सर्व कसे घडले?
- देव इस्राएलासमोर दहशत पसरवेल आणि सर्व लोकांना निराश करेल. देव त्यांना त्यांच्या शत्रूंना मागे टाकेल, म्हणजेच ते पाठ फिरवून पळून जातील.
- देव रहिवाशांना हाकलून लावण्यासाठी भुंगे पाठवेल.
- देवच रहिवाशांना बाहेर काढणार होता आणि तो हे हळूहळू करत होता.
- आपल्याला अनुवाद ११:२२-२५; निर्गम ३३:२; ३४:११, २४ आणि लेवीय २०:२२-२३ आणि इतर वचनांमध्येही हेच वचन आढळते.

यहोशवा २४:१२ मी तुमच्या आघाडीस गांधीलमाशा पाठवल्या व त्यांनी अमोऱ्यांचे दोन राजे तुमच्यापुढून हाकून दिले;

निष्कर्ष:

- जेव्हा देवाने त्यांना सांगितले की तो भुंगा पाठवणार आहे, तेव्हा त्याचा अर्थ असा होता की ती भूमी त्यांना त्यांच्या तलवारीने किंवा धनुष्यबाणाने मिळणार नाही.
- तलवार आणि धनुष्य कोणाचे आहे? इस्राएलचे.

लेवीय १८:२४ असल्या प्रकारचे कोणतेही कृत्य करून अशुद्ध होऊ नका; कारण जी राष्ट्रे मी तुमच्यासमोरून घालवणार आहे, ती असल्याच सर्व कृत्यांनी अशुद्ध झाली आहेत.त्यांचा देशही भ्रष्ट झाला आहे, म्हणून त्यांच्या दुष्टतेमुळे मी त्यांचा समाचार घेत आहे व तो देश आपल्या रहिवाशांचा त्याग करीत आहे.ह्याकरता तुम्ही माझे विधी व नियम पाळावेत. स्वदेशीय अथवा तुमच्यात राहणारा परदेशीय ह्यांच्यापैकी कोणीही असली अमंगळ कृत्ये करू नयेत;कारण तुमच्यापूर्वी ह्या देशात राहणाऱ्या लोकांनी असली सर्व अमंगळ कृत्ये केल्यामुळे हा देश भ्रष्ट झाला आहे.तुमच्यापूर्वीच्या राष्ट्रांचा जसा ह्या देशाने त्याग केला2 तसा तुम्ही देश भ्रष्ट केल्यास तुमचाही त्याने त्याग करू नये.

निष्कर्ष:

- या अध्यायात नमूद केलेल्या घृणास्पद कृत्यांमुळे पृथ्वी अपवित्र होते आणि नाश पावते.
- या कारणास्तव देवाच्या लोकांनी देवाच्या आज्ञा आणि सूचना पाळल्या पाहिजेत. जर त्यांनी तसे केले नाही तर माणसाच्या दुष्टतेमुळे जमीन दूषित होते आणि पृथ्वी त्यांना ओकून टाकते.
- या घृणास्पद गोष्टींमुळे जेव्हा देवाने तिच्यावरील दुष्टाईला शिक्षा केली तेव्हा पृथ्वी - देवाने नव्हे तर पृथ्वीने - तिच्या रहिवाशांना ओकून बाहेर काढले.

अनुवाद ७:१ जो देश वतन करून घेण्यासाठी तू जात आहेस तेथे तुझा देव परमेश्वर तुला नेईल आणि तुमच्यापेक्षा मोठी आणि समर्थ अशी पुष्कळ राष्ट्रे म्हणजे हित्ती, गिर्गाशी, अमोरी, कनानी, परिज्जी, हिव्वी आणि यबूसी ही सात राष्ट्रे

तुमच्यासमोरून घालवून देईल;आणि तुझा देव परमेश्वर त्यांना तुझ्या हवाली करील व तू त्यांचा पराभव करशील, तेव्हा त्यांचा समूळ नाश कर; त्यांच्याशी करारमदार करू नकोस व त्यांच्यावर दया करू नकोस.त्यांच्याशी सोयरीक करू नकोस; आपल्या मुली त्यांच्या मुलांना देऊ नकोस व त्यांच्या मुली आपल्या मुलांना करू नकोस;कारण ते लोक तुझ्या मुलाला माझ्यापासून बहकवतील; आणि अन्य देवांची सेवा करायला लावतील. त्यामुळे तुमच्यावर परमेश्वराचा कोप भडकेल व तो तात्काळ तुमचा नाश करील.त्या लोकांशी तुम्ही अशा प्रकारे वागावे : त्यांच्या वेद्या पाडून टाका, त्यांचे स्तंभ फोडून टाका, त्यांच्या अशेरा मूर्ती तोडून टाका आणि त्यांच्या कोरीव मूर्ती अग्नीत जाळून टाका.

निष्कर्ष:

- देव पृथ्वीवरील सर्व राष्ट्रांना इस्राएलच्या हाती सोपवेल, आणि देव त्यांना पूर्णपणे नाश करण्याची आज्ञा देतो.
- इस्राएल त्या राष्ट्रांचा पूर्णपणे नाश कसा करेल? असे आहे:
- ● त्यांच्याशी करार न करून.
- ● त्यांच्याशी लग्न न करून.
- ● त्यांच्या वेद्या, पुतळे आणि खोट्या मूर्तींच्या प्रतिमा नष्ट करून. विनाशाचे एकमेव कार्य निर्जीव वस्तूंविरुद्ध असेल.
- अशाप्रकारे इस्राएल त्या सर्व राष्ट्रांचा पूर्णपणे नाश करेल. जर ते त्या सर्व राष्ट्रांना अक्षरशः मारणार असतील तर देव त्यांना त्या राष्ट्रांशी लग्न करू नका असे का सांगेल? तुम्ही मृत राष्ट्रांशी लग्न करू शकत नाही.
- वचन दिलेल्या देशात प्रवेश करणारे एकमेव राष्ट्र म्हणजे इस्राएल (रोमकर ९:६-८; ११:२६). पृथ्वीवरील इतर सर्व राष्ट्रांचा कोणताही अहवाल शिल्लक राहणार नाही, परंतु त्यांचा नाश खडकाद्वारे केला जाईल (दानीएल २). येथे सुवार्तेच्या प्रचाराद्वारे राष्ट्रांचा नाश स्थापित केला आहे, ज्यामध्ये फक्त इस्राएलचे तारण होईल.

अनुवाद ७:१७ एखादे वेळी तू आपल्या मनात म्हणशील की, ‘ही राष्ट्रे माझ्यापेक्षा

मोठी आहेत, मी त्यांना कसे घालवून देऊ?’पण त्यांना भिऊ नकोस, तुझा देव परमेश्वर ह्याने फारोचे व सर्व मिसर देशाचे काय केले हे चांगले आठव.तू प्रत्यक्ष पाहिलेली संकटे, चिन्हे व चमत्कार, तसेच पराक्रमी बाहू व उगारलेला हात ह्यांच्या योगे तुझा देव परमेश्वर ह्याने तुला काढून आणले हेही चांगले आठव. ज्या राष्ट्रांची तुला भीती वाटत आहे त्या सर्वांचे तुझा देव परमेश्वर तसेच करील.ह्याखेरीज तुझा देव परमेश्वर त्यांच्यामध्ये गांधीलमाशा पाठवील, मग त्यांच्यापैकी जे वाचले असतील आणि तुझ्यापासून लपले असतील त्यांचाही नाश होईल.... २२ तुझा देव परमेश्वर त्या राष्ट्रांना तुझ्यापुढून हळूहळू घालवील; त्यांचा एकदम संहार करू नकोस, केलास तर वनपशू फार होऊन ते तुला उपद्रव देतील. तरी तुझा देव परमेश्वर त्यांना तुझ्या हाती देईल आणि त्यांचा समूळ नाश होईपर्यंत त्यांना गोंधळात टाकील.

निष्कर्ष:

- जेव्हा इस्राएल लोक त्या देशाजवळ येताच घाबरले, तेव्हा त्यांना देवाने त्यांना सोडवण्यासाठी केलेले काम आठवायचे होते.
- त्यांना हे नीट लक्षात ठेवण्याची गरज होती, कारण जसे त्यांना सोडवण्यात आले तसेच देव पृथ्वीवरील राष्ट्रांसोबत करणार होता.
- इजिप्तमधून बाहेर पडण्यासाठी इस्राएलला काही करावे लागले का? नाही. सुटका मिळवण्यासाठी त्यांना शस्त्रे उचलावी लागली का? नाही. त्यांना फक्त देवाचा संदेष्टा मोशे द्वारे दिलेला आवाज ऐकायचा होता, निघून जाण्याची आणि नंतर इजिप्तमधून बाहेर पडण्याची सूचना ऐकायची होती. अशा प्रकारे, राष्ट्रांवर विजय मिळवणे शक्य झाले असते.
- देव राष्ट्रांना इस्राएलच्या हाती सोपवेल. याचा अर्थ असा की तो यापुढे त्यांचे रक्षण करणार नाही, देवाचे संरक्षणाचे कुंपण त्यांच्याभोवती राहणार नाही. त्यांना सोडून देणे म्हणजे देवाचा क्रोध या राष्ट्रांवर होता आणि त्यांना त्यांच्या शत्रूंच्या हाती सोडून देण्यात आले होते.
- अशाप्रकारे, देव त्याचे लोक त्याचे वचन ऐकतील आणि ते जपतील की नाही याची परीक्षा घेईल. ज्या राष्ट्रांनी त्याला पूर्णपणे नाकारले होते त्यांना त्यांच्या हाती देऊन देव त्यांची परीक्षा घेईल.

- देव भुंग्यांच्या माध्यमातून आणि पृथ्वी त्यांना वकून टाकल्याने त्या राष्ट्रांना हळूहळू बाहेर ढकलेल.

अनुवाद १:८पाहा, हा देश मी तुमच्यापुढे ठेवला आहे, म्हणून परमेश्वराने तुमचे पूर्वज अब्राहाम, इसहाक व याकोब ह्यांना व त्यांच्यामागून त्यांच्या वंशजांना जो देश शपथपूर्वक देऊ केला आहे, त्यात जाऊन तो वतन करून घ्या.'...तेव्हा मी तुम्हांला सांगितले की, 'अमोऱ्यांचा जो पहाडी प्रदेश आपला देव परमेश्वर आपणांस देणार आहे तेथपर्यंत तुम्ही आला आहात.पाहा, तुझा देव परमेश्वर ह्याने तो देश तुझ्यापुढे ठेवला आहे; तुझ्या पूर्वजांचा देव परमेश्वर ह्याने तुला आज्ञा केल्याप्रमाणे त्यावर चढाई करून तो हस्तगत कर; भिऊ नकोस व कचरू नकोस.'तेव्हा तुम्ही सगळे माझ्याकडे येऊन म्हणालात, 'आम्ही माणसे पुढे पाठवतो म्हणजे ती त्या देशाची माहिती मिळवून कोणत्या मार्गाने आम्हांला जावे लागेल व कोणकोणती नगरे लागतील ह्याची आम्हांला खबर आणतील.'

निष्कर्ष:

- देव त्यांना त्याचे वचन देतो, तो म्हणतो, "मी हा देश तुमच्यासमोर ठेवला आहे; आत जा आणि तो ताब्यात घ्या... घाबरू नका, निराश होऊ नका." इजिप्तमध्ये ते कसे होते ते चांगले आठवा.
- या आदेशावर इस्राएलची प्रतिक्रिया कशी असते? ते हेर पाठवण्याची मागणी करतात.
- ते देवाचे वचन ऐकत नाहीत, उलट ते दुसरी योजना आखतात आणि देशात जाऊन तो देश ताब्यात घेण्याऐवजी, ते हेर पाठवू इच्छितात.
- हेरांचा अहवाल काय आहे?

गणना १३:३१ पण जे पुरुष त्याच्याबरोबर गेले होते ते म्हणाले, "त्या लोकांवर स्वारी करण्यास आपण मुळीच समर्थ नाही, कारण ते आपल्याहून बलाढ्य आहेत."त्याचप्रमाणे जो देश हेरून ते आले होते त्याविषयी इस्राएल लोकांना त्यांनी अनिष्ट बातमी दिली; ते म्हणाले, "जो देश हेरण्यासाठी आम्ही गेलो होतो तो तेथील

रहिवाशांना ग्रासून टाकणारा आहे; तेथे आम्ही पाहिलेले सर्व लोक मोठे धिप्पाड आहेत.

... १४: ९ तुम्ही परमेश्वराविरुद्ध बंड मात्र करू नका; आणि त्या देशाच्या लोकांची भीती बाळगू नका, कारण ते आमचे भक्ष्य होतील; त्यांचा आधार तुटला आहे, पण आमच्याबरोबर परमेश्वर आहे; त्यांची भीती बाळगू नका."

निष्कर्ष:

- त्या हेरांनी जाहीर केले की ते या लोकांवर चढाई करू शकत नाहीत कारण ते इस्राएली लोकांपेक्षा बलवान आहेत. पण देवाने त्यांना आधीच सांगितले होते की ती राष्ट्रे त्यांच्यापेक्षा बलवान आहेत.
- स्पष्टपणे, हेर स्वतःकडे आणि स्वतःच्या क्षमतेकडे पाहत होते आणि ते विसरले की देवच रहिवाशांना त्यांच्या दुष्टतेला शिक्षा देऊन देशाबाहेर काढणार होता. त्यांना वाटले की त्यांना स्वतःच ते जिंकावे लागेल.
- दुसरीकडे, यहोशवा आणि कालेबची साक्ष अशी आहे की त्या देशातील रहिवाशांना आता देवाचे संरक्षण राहिले नाही. त्याचे संरक्षण त्यांच्यापासून गेले होते आणि परमेश्वर इस्राएलसोबत होता: त्यांना फक्त विश्वासाने पुढे जायचे होते आणि जमीन त्यांची होती.
- इस्राएल लोकांनी बंड केले आणि त्या देशात प्रवेश करण्यास नकार दिला. मग देव त्यांना त्यांची इच्छा देतो, त्यांना सांगतो की ते अरण्यात परत जातील आणि ४० वर्षे तिथे भटकतील. त्यांच्या हृदयात देवाच्या प्रत्येक शब्दाविरुद्ध बंड होते, म्हणून आता त्यांना परत यायचे नाही, तर कनान देश जिंकायचा आहे.

अनुवाद १:४१ तेव्हा तुम्ही मला असे उत्तर दिले की, 'आम्ही परमेश्वराविरुद्ध पाप केले आहे, तरी आमचा देव परमेश्वर ह्याने आम्हांला आज्ञा केल्याप्रमाणे आम्ही वर चढून जाऊ व युद्ध करू;' आणि तुमच्यापैकी प्रत्येकाने आपली युद्धाची शस्त्रे धारण केली आणि तुम्ही डोंगराळ प्रदेशात चढून जाण्यास तयार झालात.

- पण, ते काय म्हणतात? "आम्ही वर जाऊन लढू." किती भयानक अंधत्व! "देवाने आम्हाला आज्ञा दिल्याप्रमाणे आम्ही लढू." त्यांचे मन किती कठोर होते की त्यांना देवाचे शब्द ऐकू येत नव्हते आणि ते ऐकूही शकत नव्हते! देवच त्यांना जमीन देणार होता आणि इजिप्तप्रमाणेच ते होणार होते. त्यांचा नाश करण्यासाठी त्यांना

फक्त पुढे जाऊन जमीन ताब्यात घ्यायची होती, युती करू नये, त्या राष्ट्रांशी लग्न करू नये आणि मूर्तिपूजक पंथांशी संबंधित सर्व घटकांचा नाश करावा लागला. तथापि, त्यांच्या बंडात त्यांचा असा विश्वास होता की देव त्यांना जबरदस्तीने, लढाई करून जमीन ताब्यात घ्यायची होती.

गणना २१:२ तेव्हा इस्राएलाने परमेश्वराला असा नवस केला की, “जर तू खरोखर ह्या लोकांना माझ्या हाती देशील तर मी त्यांच्या नगरांचा समूळ नाश करीन.”इस्राएलाचे हे म्हणणे ऐकून परमेश्वराने कनानी लोकांना त्याच्या हाती दिले आणि त्याने त्यांचा व त्यांच्या नगरांचा समूळ नाश केला; म्हणून त्या ठिकाणाचे नाव हर्मा (म्हणजे विनाश) असे पडले.

निष्कर्ष:

- ४० वर्षांनंतर, इस्राएलच्या लोकांनी देवाला वचन दिले की जर त्याने कनानी लोकांना त्यांच्या हाती दिले तर ते त्यांची शहरे नष्ट करतील. देव त्यांना त्यांच्या हाती सोपवतो, कारण त्यांनी त्याला त्यांच्या जीवनातून पूर्णपणे काढून टाकल्यामुळे तो त्यांचे रक्षण करू शकत नव्हता.
- किमान इस्राएल लोक देवाचे अनुसरण करण्याचा दावा करत होते आणि जरी त्यांची अंतःकरणे कठोर होती, तरी ते स्वतःच्या गुणवत्तेवर देवाचे कार्य करण्याचा प्रयत्न करत होते. या आधारावर, देव त्यांना हे दाखवून देईल की त्याच्याशिवाय ते काहीही करू शकत नाहीत, फक्त देवच त्यांना वाचवू शकतो.
- इस्रायल काय करते? ते वचन दिल्याप्रमाणे त्यांची शहरेच नष्ट करत नाहीत तर तेथील रहिवाशांनाही मारतात.
- अशाप्रकारे, इस्राएल लोकांमध्ये तलवारीचा वापर पक्का झाला आहे. कनानी राष्ट्रांचे इस्राएलच्या हाती सोपवल्याने त्यांना खात्री पटली की ही देवाची इच्छा आहे. ते या मार्गावर चालत असताना, देव त्यांना शेवटी त्यांच्या हृदयाची इच्छा देतो आणि युद्धाच्या सूचना देतो - असे कायदे जे चांगले नव्हते ज्यांच्याद्वारे ते जगू शकणार नव्हते.
- अनेक वर्षांनंतर, जेव्हा इस्रायलला रक्त आणि युद्धाच्या धुंदीत स्वतःच्या

पद्धतींचा तिरस्कार वाटू लागला, तेव्हा खालील साक्ष देण्यात आल्या:
१ राजे १९:११ … त्याने त्याला म्हटले, "तू येथून बाहेर निघून जा; पर्वतावर परमेश्वरासमोर उभा राहा." तेव्हा पाहा, परमेश्वर जवळून जात असताना त्याच्यासमोरून मोठा सुसाट्याचा वारा सुटून डोंगर विदारत व खडक फोडत होता; पण त्या वाऱ्यात परमेश्वर नव्हता. वारा सुटल्यानंतर भूमिकंप झाला; पण त्या भूमिकंपातही परमेश्वर नव्हता.भूमिकंपानंतर अग्नी प्रकट झाला; पण त्या अग्नीतही परमेश्वर नव्हता; त्या अग्नीनंतर शांत, मंद वाणी झाली.

जखऱ्या ४:६ … तेव्हा त्याने मला उत्तर केले, "जरूब्बाबेलास परमेश्वराचे हे वचन आहे : बलाने नव्हे, पराक्रमाने नव्हे, तर माझ्या आत्म्याने कार्यसिद्धी होईल असे सेनाधीश परमेश्वर म्हणतो.

मत्तय २६:५२ तेव्हा येशू त्याला म्हणाला, "तुझी तलवार परत जागच्या जागी घाल, कारण तलवार धरणारे सर्व जण तलवारीने नाश पावतील.

मत्तय ५:२१ 'खून करू नकोस आणि जो कोणी खून करील तो न्यायसभेच्या दंडास पात्र होईल,' असे प्राचीन लोकांना सांगितले होते, हे तुम्ही ऐकले आहे.मी तर तुम्हांला सांगतो, जो कोणी आपल्या भावावर [उगाच] रागावेल तो न्यायसभेच्या शिक्षेस पात्र होईल; जो कोणी आपल्या भावाला, 'अरे वेडगळा,' असे म्हणेल तो वरिष्ठ सभेच्या शिक्षेस पात्र होईल आणि जो कोणी त्याला 'अरे मूर्खा,' असे म्हणेल, तो नरकाग्नीच्या शिक्षेस पात्र होईल.... ४३ 'आपल्या शेजाऱ्यावर प्रीती कर व आपल्या वैऱ्याचा द्वेष कर,' असे सांगितले होते, हे तुम्ही ऐकले आहे.मी तर तुम्हांला सांगतो, तुम्ही आपल्या वैऱ्यांवर प्रीती करा, [जे तुम्हांला शाप देतात त्यांना आशीर्वाद द्या, जे तुमचा द्वेष करतात त्यांचे बरे करा] आणि जे तुमचा छळ करतात [व तुमच्या पाठीस लागतात] त्यांच्यासाठी प्रार्थना करा.अशासाठी की, तुम्ही आपल्या स्वर्गातील पित्याचे पुत्र व्हावे; कारण तो वाइटांवर व चांगल्यांवर आपला सूर्य उगववतो आणि नीतिमानांवर व अनीतिमानांवर पाऊस पाडतो.

"ई. जी. व्हाइट यांचे उद्धरणे" :

१) मिसरकराचा वध करताना मोशे आपल्या पूर्वजांनी अनेकदा केलेली तीच चूक करीत होता — म्हणजे देवाने स्वतः करण्याचे वचन दिलेले कार्य स्वतःच्या हातात घेणे. देवाची इच्छा ही युद्धाद्वारे आपल्या लोकांना सोडविण्याची नव्हती, जशी मोशेची कल्पना होती, तर आपल्या स्वतःच्या महान सामर्थ्याने, जेणेकरून सर्व गौरव फक्त देवालाच दिला जाईल. तरीसुद्धा, या उतावळ्या कृतीलाही देवाने आपल्या उद्दिष्टांच्या पूर्ततेसाठी वापरले.मोशे अद्याप त्या महान कार्यासाठी तयार नव्हता. त्याला अजूनही अब्राहाम आणि याकोब यांना शिकविण्यात आलेला तोच धडा शिकायचा होता — म्हणजे मानवी शक्ती किंवा शहाणपणावर नव्हे, तर देवाच्या सामर्थ्यावर त्याच्या वचनांच्या पूर्ततेसाठी विश्वास ठेवणे. आणि इतरही काही धडे होते, जे मोशेने पर्वतांतील एकांतात शिकायचे होते.स्वत:च्या त्याग आणि कठीणाईच्या शाळेत त्याने संयम शिकायचा होता, आपल्या उत्कट भावनांवर नियंत्रण ठेवायचे होते. तोपर्यंत तो शहाणपणाने राज्य करू शकणार नव्हता, जोपर्यंत त्याने आज्ञाधारक होण्याचे प्रशिक्षण घेतले नव्हते. इस्राएलला देवाची इच्छा शिकविण्यापूर्वी त्याचे स्वतःचे हृदय पूर्णपणे देवाच्या इच्छेशी सुसंवादी झाले पाहिजे.स्वतःच्या अनुभवातून त्याने सर्व गरजू लोकांवर पितृतुल्य काळजी आणि दया दाखविण्याची तयारी करायची होती. **{PP 247.3}**

२) पापामुळे ते इतके भयंकर अंध झाले होते. प्रभूंनी त्यांना कधीच “जा आणि लढा” अशी आज्ञा दिली नव्हती. त्यांची ही भूमी युद्धाद्वारे जिंकण्याची देवाची इच्छा नव्हती, तर त्याच्या आज्ञांचे काटेकोर पालन करून ती मिळविण्याची होती. **{पू.पू. ३९२.३}**

३) दावीदाला मंदिर बांधण्याची परवानगी का नव्हती, याचे कारण घोषित करण्यात आले: “तू पुष्कळ रक्त सांडले आहेस आणि मोठ्या युद्धांत सहभागी झाला आहेस; म्हणून तू माझ्या नावासाठी घर बांधणार नाहीस... पाहा, तुझ्या घरी एक पुत्र जन्मेल, जो विश्रांतीचा मनुष्य असेल; आणि मी त्याला त्याच्या सर्व शत्रूंपासून विश्रांती देईन... त्याचे नाव सोलोमन [शांतताप्रिय] असेल, आणि मी त्याच्या दिवसांत इस्राएलला शांती व समाधान देईन. तो माझ्या नावासाठी एक घर बांधील.”

— १ इतिहास २२:८–१०. **{PP 712.2}**

४) ख्रिस्ताच्या राज्याशी संबंधित बाबींमध्ये कोणत्याही प्रकारचे बळजबरीचे किंवा विवेकावर दबाव टाकणारे कार्य अनुमतीचे नाही. कोणाचेही रक्त सांडले जाऊ नये, कोणतीही शस्त्रबल वापरली जाऊ नये, आणि जो देवाचे राज्य व त्याची धार्मिकता स्वीकारू इच्छित नाही त्याला कैद करण्यासाठी कोणतेही कारागृह उघडले जाऊ नये. ख्रिस्त फक्त त्या मनाच्या स्वेच्छेच्या सेवेला स्वीकारतो, जे सत्याद्वारे पवित्र केले गेले आहे. … **{RH,** २६ मार्च १८९५, परिच्छेद ५**}**

11. सर्वांचे तारण होईल का**?**

लूक १३:२३ तेव्हा कोणीएकाने त्याला म्हटले, "प्रभूजी, तारणप्राप्ती होत असलेले लोक थोडे आहेत की काय?"तो त्यांना म्हणाला, "अरुंद दरवाजाने आत जाण्याचा नेटाने प्रयत्न करा; कारण मी तुम्हांला सांगतो, पुष्कळ लोक आत जाण्यास पाहतील, परंतु त्यांना जाता येणार नाही.घरधन्याने उठून दार बंद केले म्हणजे तुम्ही बाहेर उभे राहून दार ठोकत म्हणू लागाल, 'प्रभूजी, आमच्यासाठी दार उघडा.' तेव्हा तो तुम्हांला उत्तर देईल, 'तुम्ही कोठले आहात, हे मला माहीत नाही.'तेव्हा तुम्ही म्हणू लागाल, 'आम्ही तुमच्यासमोर खाणेपिणे केले, आणि तुम्ही आमच्या रस्त्यांवर शिक्षण दिले.'परंतु तो म्हणेल, 'मी तुम्हांला सांगतो, तुम्ही कोठले आहात हे मला माहीत नाही; अहो, सर्व अन्याय करणाऱ्यांनो, तुम्ही माझ्यापासून दूर व्हा.'तुम्ही जेव्हा अब्राहाम, इसहाक, याकोब व सर्व संदेष्टे ह्यांना देवाच्या राज्यात असलेले व आपणांस बाहेर टाकलेले पाहाल, तेव्हा तेथे रडणे व दात खाणे चालेल.पूर्वेकडून व पश्चिमेकडून, उत्तरेकडून व दक्षिणेकडून लोक येऊन देवाच्या राज्यात बसतील.आणि पाहा, जे पहिले होतील असे काही शेवटले आहेत, आणि शेवटले होतील असे काही पहिले आहेत."

मत्तय ७:१३ अरुंद दरवाजाने आत जा; कारण नाशाकडे जाण्याचा दरवाजा रुंद व मार्ग पसरट आहे आणि त्यातून आत जाणारे पुष्कळ आहेत;परंतु जीवनाकडे जाण्याचा दरवाजा अरुंद व मार्ग संकुचित आहे आणि ज्यांना तो सापडतो ते थोडके आहेत.

योहान १०:९ मी दार आहे. माझ्या द्वारे कोणी आत जाईल तर त्याला तारणप्राप्ती होईल; तो आत येईल व बाहेर जाईल आणि त्याला खाण्यास मिळेल.... माझी मेंढरे माझी वाणी ऐकतात; मी त्यांना ओळखतो व ती माझ्यामागे येतात;मी त्यांना सार्वकालिक जीवन देतो; त्यांचा कधीही नाश होणार नाही आणि त्यांना माझ्या हातातून कोणी हिसकून घेणार नाही.

निष्कर्ष:

- येशू हा पित्याचा परिपूर्ण प्रकटीकरण आहे आणि त्याने स्वतःच्या शब्दांत त्याला नाकारणाऱ्यांचा अंत जाहीर केला. या भागात ख्रिस्ताचे तेच शब्द विशेष काळजीपूर्वक लक्षात घ्या जे त्याला नाकारणाऱ्यांचे स्वतःहून झालेले नुकसान प्रकट करतात.
- दोन दरवाजे आहेत, एक अरुंद आणि दुसरा रुंद. दरवाज्यांमधून आत जाताना, दोन मार्ग आहेत: एक अरुंद आणि दुसरा रुंद. अरुंद दरवाजा, अरुंद मार्ग असलेला, जीवनाकडे घेऊन जातो आणि फार कमी लोकांना तो सापडतो. तो दरवाजा ख्रिस्त आहे. जे ख्रिस्ताद्वारे आत जातात त्यांचे तारण होईल. तारण मिळवणे म्हणजे ख्रिस्त त्यांना अनंतकाळचे जीवन देतो आणि ते कधीही नाश पावणार नाहीत. ख्रिस्ताद्वारे आत जाणे म्हणजे त्याचा आवाज ऐकणे आणि त्याचे अनुसरण करणे.
- रुंद दरवाजा, रुंद मार्ग असलेला दरवाजा, विनाशाकडे घेऊन जातो आणि त्यातून बरेच जण आत जातात. ते ख्रिस्ताचा आवाज ऐकत नाहीत आणि त्याचे अनुसरण करत नाहीत, म्हणजेच ते अरुंद दरवाजाने आत जात नाहीत, परिणामी त्यांचे तारण होत नाही, कारण ख्रिस्त त्यांना अनंतकाळचे जीवन देऊ शकत नाही आणि ते कायमचे नष्ट होतील. हा विनाश आहे. या मार्गाचा शेवट जीवन नाही तर विनाश आहे.
- जे आत आहेत ते देवाच्या राज्यात आहेत.
- बरेच जण आत जाण्याचा प्रयत्न करतील पण ते शक्य होणार नाहीत. ते स्वतःच्या प्रयत्नात स्वतःचे तारण मिळवण्याचा प्रयत्न करतील, त्याऐवजी येशूला स्वीकारणे आणि त्यांचे तारण करू देणे. जे बाहेर राहतात ते अधर्म करणारे आहेत. जे बाहेर आहेत ते वगळलेले आहेत; ते देवाच्या राज्याचा भाग नाहीत.
- प्रत्येक मार्गाचा स्वतःचा शेवट असतो. अरुंद दरवाजाने आत जाणाऱ्यांना अनंतकाळचे जीवन मिळते.

जे लोक रुंद दरवाजाने आत येतात त्यांना अरुंद दरवाजा आणि जीवनातून बाहेर काढण्यात आले आहे आणि त्यांचा मार्ग विनाशात संपतो. जे लोक या मार्गाने चालतात ते देवाकडून ऐकतात, "अहो सर्व दुष्ट काम करणाऱ्यांनो, माझ्यापासून दूर

जा.” या विनाशाच्या मार्गाच्या शेवटी जीवन नाही.

स्तोत्र ३७:७ परमेश्वराच्या अधीन होऊन स्वस्थ राहा; त्याची प्रतीक्षा शांतपणे करीत राहा; जो मनुष्य आपल्या मार्गाने उत्कर्ष पावतो, जो मनुष्य दुष्ट संकल्प सिद्धीस नेतो त्याच्यावर जळफळू नकोस.राग सोडून दे, क्रोधाविष्टपणाचा त्याग कर; जळफळू नकोस, अशाने दुष्कर्माकडे प्रवृत्ती होते.दुष्कर्म करणाऱ्यांचा उच्छेद होईल; पण परमेश्वराची प्रतीक्षा करणारे पृथ्वीचे वतन पावतील. थोडक्याच अवधीत दुर्जन नाहीसा होईल; तू त्याचे ठिकाण शोधशील तरी त्याचा पत्ता लागणार नाही;पण लीन जन पृथ्वीचे वतन पावतील; ते उदंड शांतिसुखाचा उपभोग घेतील.

स्तोत्र९२:६ पशुतुल्य मनुष्याला कळत नाही, मूर्खाला समजत नाही की,दुर्जन गवताप्रमाणे उगवले व सर्व दुष्कर्मी उत्कर्ष पावले, म्हणजे त्यांचा कायमचा विध्वंस ठरलाच.... १२नीतिमान खजुरीसारखा समृद्ध होईल, तो लबानोनावरील गंधसरूसारखा वाढेल. जे परमेश्वराच्या घरात रोवलेले आहेत ते आपल्या देवाच्या अंगणात समृद्ध होतील.वृद्धपणातही ते फळ देत राहतील; ते रसभरित व टवटवीत असतील;

निष्कर्ष:

- दोन गट स्पष्टपणे रेखाटले आहेत.
- दुष्ट दुष्कर्म्यांचा नाश होईल. थोड्याच वेळात ते अस्तित्वात राहणार नाहीत; त्यांचे स्थान राहणार नाही. दुष्टांचा कायमचा नाश होईल. हे त्यांना समजत नाही आणि देवाच्या लोकांनी प्रभूवर आशा ठेवावी आणि त्यांच्या सध्याच्या स्पष्ट समृद्धीमुळे अस्वस्थ होऊ नये.
- तरी जे परमेश्वरावर आशा ठेवतात ते पृथ्वीचे वतन पावतील आणि ते शांतीने आनंद करतील. ते तारुण्याच्या जोमाने परमेश्वराच्या घरात सदैव राहतील.

योहान ३:३ येशू त्याला म्हणाला, “मी तुम्हांला खचीत सांगतो, नव्याने जन्मल्यावाचून कोणालाही देवाचे राज्य पाहता येत नाही.”. ... [५] येशूने उत्तर दिले की,

“मी तुम्हांला खचीत सांगतो, पाण्यापासून व आत्म्यापासून जन्म घेतल्यावाचून कोणीही देवाच्या राज्यात प्रवेश करू शकत नाही.

मत्तय ७:२१ मला ‘प्रभूजी, प्रभूजी’ असे म्हणणाऱ्या प्रत्येकाचा प्रवेश स्वर्गाच्या राज्यात होईल असे नाही; तर जो माझ्या स्वर्गीय पित्याच्या इच्छेप्रमाणे वागतो त्याचा होईल..

मार्क १६:१६ तो ते विश्वास ठेवतो आणि आहेबाप्तिस्मा घेतलेला वाचेल; पण जो विश्वास ठेवत नाही तो दोषी ठरेल.

मत्तय १८:३ “मी तुम्हांला खचीत सांगतो, तुमचा पालट होऊन तुम्ही बालकांसारखे झाल्याशिवाय स्वर्गाच्या राज्यात तुमचा प्रवेश होणारच नाही.

योहान ३:१५ ह्यासाठी की, जो कोणी विश्वास ठेवतो त्याला त्याच्या ठायी सार्वकालिक जीवन प्राप्त व्हावे.देवाने जगावर एवढी प्रीती केली की, त्याने आपला एकुलता एक पुत्र दिला, अशासाठी की, जो कोणी त्याच्यावर विश्वास ठेवतो त्याचा नाश होऊ नये तर त्याला सार्वकालिक जीवन प्राप्त व्हावे. देवाने आपल्या पुत्राला जगाचा न्यायनिवाडा करण्यासाठी नव्हे, तर त्याच्या द्वारे जगाचे तारण व्हावे म्हणून पाठवले.जो त्याच्यावर विश्वास ठेवतो त्याच्यावर न्याय-निवाड्याचा प्रसंग येत नाही. जो विश्वास ठेवत नाही त्याचा न्यायनिवाडा होऊन चुकला आहे; कारण त्याने देवाच्या एकुलत्या एक पुत्राच्या नावावर विश्वास ठेवला नाही.निवाडा हाच आहे की, जगात प्रकाश आला आहे आणि मनुष्यांनी प्रकाशापेक्षा अंधाराची आवड धरली; कारण त्यांची कृत्ये दुष्ट होती.... ३६ जो पुत्रावर विश्वास ठेवतो त्याला सार्वकालिक जीवन प्राप्त झाले आहे; परंतु जो पुत्रावर विश्वास ठेवीत नाही त्याच्या दृष्टीस जीवन पडणार नाही; पण देवाचा क्रोध त्याच्यावर राहतो.

योहान ११:२५ येशूने तिला म्हटले, “पुनरुत्थान व जीवन मीच आहे; जो माझ्यावर विश्वास ठेवतो तो मेला असला तरी जगेल;आणि जिवंत असलेला प्रत्येक जण जो माझ्यावर विश्वास ठेवतो तो कधीही मरणार नाही, हे तू खरे मानतेस काय?”

योहान ५:२४ मी तुम्हांला खचीत खचीत सांगतो, जो माझे वचन ऐकतो आणि ज्याने मला पाठवले त्याच्यावर विश्वास ठेवतो त्याला सार्वकालिक जीवन प्राप्त झाले आहे; आणि त्याच्यावर न्यायाचा प्रसंग येणार नाही, तो मरणातून जीवनात पार गेला आहे.
योहान ८: [२४] म्हणून मी तुम्हांला सांगितले की, तुम्ही आपल्या पापांत मराल; कारण मी तो आहे**1** असा विश्वास तुम्ही न धरल्यास तुम्ही आपल्या पापांत मराल."

निष्कर्ष:

- जोपर्यंत मनुष्य पाण्याने आणि आत्म्याने जन्म घेत नाही तोपर्यंत तो देवाचे राज्य पाहू शकत नाही, त्यात प्रवेश करणे तर दूरच, त्याच्यासाठी ते अशक्य आहे.
- जो मनुष्य ख्रिस्ताच्या शब्दांवर तसाच विश्वास ठेवत नाही, जसा एखादं मूल ठेवतं, तो स्वर्गाच्या राज्यात प्रवेश करू शकणार नाही. हे अशक्य आहे.

- "प्रभु, प्रभू" म्हणणारे सर्वजण देवाच्या राज्यात प्रवेश करणार नाहीत. असे बरेच लोक असतील जे प्रवेश करणार नाहीत, ते अधर्म करणारे आहेत. जे पित्याच्या इच्छेप्रमाणे वागतात तेच देवाच्या राज्यात प्रवेश करतील.
- जो ख्रिस्तावर विश्वास ठेवतो तो नाश पावणार नाही, त्याला दोषी ठरवले जाणार नाही, तर त्याला सार्वकालिक जीवन मिळेल.
- जो विश्वास ठेवत नाही त्याला आधीच दोषी ठरवण्यात आले आहे आणि तो हरवला जाईल; त्याला अनंतकाळचे जीवन मिळणार नाही. म्हणजेच तो अनंतकाळ मरेल. जो पुत्रावर विश्वास ठेवण्यास नकार देतो त्याला जीवन दिसणार नाही.
- जो विश्वास ठेवतो, विश्वास ठेवून, त्याला अनंतकाळचे जीवन मिळते आणि तो मृत्यूतून जीवनात गेला आहे. मानवाची सुरुवातीची अवस्था म्हणजे मृत्यू आणि निंदा
- जोपर्यंत तो येशूवर विश्वास ठेवत नाही. विश्वास ठेवून तो विनाश, निंदा आणि अनंतकाळच्या मृत्यूतून बाहेर पडतो.
-

योहान २०:३१ पण ही लिहिली आहेत यासाठी की, येशू हा देवाचा पुत्र ख्रिस्त आहे असा तुम्ही विश्वास ठेवावा, आणि विश्वास ठेवून तुम्हांला त्याच्या नावाने जीवन प्राप्त व्हावे म्हणून ही लिहिली आहेत.

लूक १३:३ मी तुम्हांला सांगतो, नव्हते; तरीपण जर तुम्ही पश्चात्ताप केला नाही तर तुम्हा सर्वांचा त्यांच्यासारखा नाश होईल."किंवा ज्या अठरा जणांवर शिलोहातील बुरूज पडला आणि ते ठार झाले, ते यरुशलेमेत राहणाऱ्या सर्व माणसांपेक्षा अधिक अपराधी होते असे तुम्हांला वाटते काय?मी तुम्हांला सांगतो, नव्हते; पण जर तुम्ही पश्चात्ताप केला नाही तर तुम्हा सर्वांचा त्यांच्याप्रमाणे नाश होईल."

मत्तय २५:११ नंतर त्या दुसऱ्याही कुमारी येऊन म्हणाल्या, 'प्रभूजी, प्रभूजी, आमच्यासाठी दार उघडा.'त्याने उत्तर दिले, 'मी तुम्हांला खचीत सांगतो, मी तुम्हांला ओळखत नाही.'म्हणून तुम्ही जागृत राहा, कारण कोणत्या दिवशी किंवा कोणत्या घटकेस मनुष्याचा पुत्र येईल हे तुम्हांला ठाऊक नाही.

मत्तय २५:४१ मग डावीकडच्यांनाही तो म्हणेल, 'अहो शापग्रस्तहो, माझ्यापुढून निघा आणि सैतान व त्याचे दूत ह्यांच्यासाठी जो सार्वकालिक अग्नी सिद्ध केला आहे त्यात जा.कारण मी भुकेला होतो तेव्हा तुम्ही मला खायला दिले नाही, तान्हेला होतो तेव्हा मला प्यायला पाणी दिले नाही,... ४६'ते तर सार्वकालिक' शिक्षा भोगण्यास जातील; आणि नीतिमान 'सार्वकालिक जीवन उपभोगण्यास' जातील."'

निष्कर्ष:

- मूर्ख कुमारिकांसाठी दार उघडले जात नाही. त्यांनी दार बंद केले आणि ख्रिस्त त्यांच्यासाठी कायमचा गेला. या विलंबासाठी त्यांच्याकडे तेल नाही.
- डाव्या बाजूला असलेल्यांना तो म्हणेल: "शापितांनो, माझ्यापासून दूर जा." त्यांना कुठे जायचे आहे? सार्वकालिक अग्नीकडे. तीच अग्नीची भट्टी आहे, जिथे ते भस्म होतात. ही अग्नीची भट्टी सैतान आणि त्याच्या दूतांसाठी तयार करण्यात आली होती. ही अग्नीची भट्टी मूळतः मानवजातीसाठी तयार करण्यात आली नव्हती!
- ते तिथे काय करत आहेत? त्यांनी ख्रिस्ताला नाकारले आहे. त्यांनी ख्रिस्ताचा तिरस्कार केला आहे, त्यांनी त्याला वधस्तंभावर खिळले आहे, त्यांनी पाप केले आहे. त्याच्या आत्म्याविरुद्ध अपूरणीय मार्गाने, म्हणून देव शेवटी त्यांची

इच्छा पूर्ण करतो. ही एक शाश्वत आग आहे. ही एक शाश्वत शिक्षा आहे. ते शाश्वत न्यायदंडाचे दोषी आहेत.

- दुसरीकडे, नीतिमान लोक अनंतकाळच्या जीवनाकडे जातात. नीतिमानांना जीवन असते. दुष्टांना अनंतकाळची शिक्षा मिळते, एक अनंतकाळचा शाप, जो जीवन नसलेल्या शाश्वत अग्नीत जाईल. ही आग, ही शिक्षा, कधीही विझवता येणार नाही, कारण ती शाश्वत आहे.

प्रकटीकरण२०:७ आणि जेव्हा हजार वर्षे संपतील, तेव्हा सैतानाला त्याच्या तुरुंगातून सोडण्यात येईल. ८ तो पृथ्वीच्या चारही कोपऱ्यात असलेल्या राष्ट्रांना, गोग आणि मागोगला, फसविण्यासाठी बाहेर जाईल आणि त्यांना युद्धासाठी एकत्र करेल. त्यांची संख्या समुद्राच्या वाळूइतकी आहे. ९ ते पृथ्वीच्या रुंदीवर चढून गेले आणि त्यांनी संतांच्या छावणीला आणि प्रिय नगराला वेढले. आणि स्वर्गातून देवाकडून अग्नि उतरला आणि त्यांना खाऊन टाकले. १० आणि त्यांना फसवणाऱ्या सैतानाला अग्नि आणि गंधकाच्या तळ्यात टाकण्यात आले, जिथे तो पशू आणि खोटा संदेष्टा आहे. आणि त्यांना रात्रंदिवस अनंतकाळ पीडा सहन करावी लागेल.

प्रकटीकरण ७:९ ह्यानंतर मी पाहिले तो सर्व राष्ट्रे, वंश, लोक व निरनिराळ्या भाषा बोलणारे ह्यांच्यापैकी कोणाला मोजता आला नाही असा, शुभ्र झगे परिधान केलेला व हातांत झावळ्या घेतलेला मोठा लोकसमुदाय राजासनासमोर व कोकऱ्यासमोर उभा राहिलेला माझ्या दृष्टीस पडला.ते उच्च स्वराने म्हणत होते :“राजासनावर बसलेल्या आमच्या देवाकडून व कोकऱ्याकडून, तारण आहे!”

निष्कर्ष:

- तारण पावलेले लोक म्हणजे सर्व राष्ट्रे, जमाती, लोक आणि भाषा यातील एक मोठा समुदाय आहे, ज्यांची गणना कोणीही करू शकत नाही.
- ज्यांना अग्नीच्या आणि गंधकाच्या सरोवरात टाकण्यात आले आणि त्यात भस्मसात झाले त्यांची संख्या समुद्राच्या वाळूइतकी आहे.
- अग्नीचे सरोवर म्हणजे काय?

प्रकटीकरण २:११ आत्मा मंडळ्यांना काय म्हणतो हे ज्याला कान आहेत तो ऐको. जो विजय मिळवतो त्याला दुसऱ्या मरणाची बाधा होणारच नाही.
प्रकटीकरण २१:७ जो कोणी विजय मिळवतो त्याला ह्या गोष्टी वारशाने मिळतील; 'मी त्याचा देव होईन, आणि तो माझा पुत्र होईल.'परंतु भेकड, विश्वास न ठेवणारे, अमंगळ, 'खून करणारे,' जारकर्मी, चेटकी, मूर्तिपूजक, व सर्व लबाड माणसे ह्यांच्या वाट्यास 'अग्नीचे व गंधकाचे' सरोवर येईल; हेच ते दुसरे मरण आहे."

निष्कर्ष:

- जे विजय मिळवतात त्यांची नावे जीवनाच्या पुस्तकात लिहिली जातील, आणि ते सर्व गोष्टींचे वारस होतील. त्यांना दुसऱ्या मृत्यूचा त्रास होणार नाही. त्यांचा देव त्यांच्या देव आणि पित्यासारखा असेल. हाच त्यांचा भाग किंवा वारसा आहे.
- दुसरीकडे, दुष्ट लोक — ज्यांची नावे जीवनाच्या पुस्तकात लिहिली गेलेली नाहीत — ते अग्नी आणि गंधकाच्या तळ्याचा वारसा मिळवतील, जो दुसरा मृत्यू आहे. हाच त्यांचा भाग किंवा वारसा आहे.
- अग्नीचे तळे म्हणजे काय? अग्नीचे तळे म्हणजे दुसरे मृत्यु.
- दुसरे मृत्यु म्हणजे काय?

यहेज्केल २८:१९राष्ट्रांमध्ये तुझ्या ओळखीचे सर्व तुला पाहून विस्मय पावले आहेत, तुझी दशा पाहून लोकांना दहशत पडली आहे, तू कायमचा नष्ट झाला आहेस."

दानिएल ७:११त्या वेळी त्या शिंगांतून निघालेला मोठा शब्द ऐकून मी पाहत असता त्या श्वापदाचा वध करण्यात आला; त्याचे शरीर छिन्नभिन्न करण्यात आले; व ते जळावे म्हणून अग्नीत टाकण्यात आले; एवढे मी पाहिले.
प्रकटीकरण २०:१४ तेव्हा मरण व अधोलोक हे अग्नीच्या सरोवरात टाकले गेले. अग्नीचे सरोवर हे दुसरे मरण होय.ज्या कोणाचे नाव 'जीवनाच्या पुस्तकात लिहिलेले सापडले नाही' तो अग्नीच्या सरोवरात टाकला गेला.

प्रकटीकरण २१:४ 'तो' त्यांच्या डोळ्यांचे 'सर्व अश्रू पुसून टाकील;' ह्यापुढे मरण नाही; 'शोक, रडणे' व कष्ट हे नाहीत; कारण 'पहिल्या गोष्टी' होऊन गेल्या."

होशेय १३:१४ अधोलोकाच्या तावडीतून मी त्यांना उद्धरीन काय? मृत्यूपासून त्यांना मुक्त करीन काय? अरे मृत्यू, तुझ्या महामाऱ्या कोठे आहेत? अरे अधोलोका, तुझ्याकडून होणारा विनाश कोठे आहे? माझ्या दृष्टीपासून कळवळा लपला आहे.
१करिंथकरांस १५:२६ जो शेवटला शत्रू नाहीसा केला जाईल तो मृत्यू होय.

निष्कर्ष:

- जे अग्नीच्या सरोवरात टाकले जाते ते नष्ट होते, अस्तित्वात राहत नाही.
- सैतान कायमचा नाहीसा होतो.
- त्या प्राण्याला मारण्यात आले, त्याचे शरीर नष्ट करण्यात आले आणि ते अग्नीत जाळण्यासाठी देण्यात आले. क्रम लक्षात घ्या.
- मृत्यू आणि नरक यांना अग्नीच्या तळ्यात टाकण्यात आले, जे दुसरे मृत्यू आहे. हे मृत्यूचे विलोपन आहे, ते नष्ट होईल आणि पुन्हा कधीही होणार नाही. हा शेवटचा शत्रू आहे जो नष्ट केला जाईल. तो प्रथम नष्ट होणार नाही, तर शेवटचा होईल.
- ज्यांचे नाव जीवनाच्या पुस्तकात लिहिलेले आढळणार नाही त्यांनाही अग्नीच्या तळ्यात टाकले जाईल आणि ते असे राहणार नाहीत.

मत्तय १०:२८ जे शरीराचा घात करतात पण आत्म्याचा घात करण्यास समर्थ नाहीत त्यांना भिऊ नका, तर आत्मा व शरीर ह्या दोहोंचा नरकात नाश करण्यास जो समर्थ आहे त्याला भ्या.दोन चिमण्या दमडीला विकतात की नाही? तथापि तुमच्या पित्याच्या आज्ञेवाचून त्यांतून एकही भूमीवर पडणार नाही.तुमच्या डोक्यावरील सर्व केसदेखील मोजलेले आहेत.म्हणून भिऊ नका; पुष्कळ चिमण्यांपेक्षा तुमचे मोल अधिक आहे.

योहान १०:२७ माझी मेंढरे माझी वाणी ऐकतात; मी त्यांना ओळखतो व ती माझ्यामागे येतात;मी त्यांना सार्वकालिक जीवन देतो; त्यांचा कधीही नाश होणार नाही आणि त्यांना माझ्या हातातून कोणी हिसकून घेणार नाही.

२ थेस्सलनीकाकरांस १:८ तेव्हा जे देवाला ओळखत नाहीत व आपल्या प्रभू येशू

ख्रिस्ताची सुवार्ता मानत नाहीत त्यांचा तो सूड उगवील.आपल्या पवित्र जनांच्या ठायी गौरव मिळावा म्हणून, आणि त्या दिवशी विश्वास ठेवणाऱ्या सर्वांच्या ठायी आश्चर्यपात्र व्हावे म्हणून तो येईल, कारण आम्ही दिलेल्या साक्षीवर तुम्ही विश्वास ठेवला आहे. तेव्हा त्यांना प्रभूच्या समोरून व त्याच्या सामर्थ्याच्या गौरवापासून दूर करण्यात येऊन युगानुयुगाचा नाश ही शिक्षा त्यांना मिळेल.

निष्कर्ष:

- जो नरकात आत्मा आणि शरीर दोन्ही नष्ट करू शकतो, त्याच्यापासून भय बाळगावे. तो नरकात आत्मा आणि शरीर दोन्ही नष्ट किंवा ठार करू शकतो. परंतु तो आपला स्वर्गीय पिता नाही, कारण ख्रिस्त आपल्याला सांगतो, “भिऊ नका,” कारण तुम्ही तुमच्या स्वर्गीय पित्याच्या दृष्टीने अतिशय मौल्यवान आहात. मग आपण कोणापासून भिऊ नये? तो ज्याने आपले डोक्यावरील केसही मोजले आहेत..
- तर, आपण कोणाची भीती बाळगावी?

मत्तय ५:२९ तुझा उजवा डोळा तुला पापास प्रवृत्त करत असेल तर तो उपटून टाकून दे; कारण तुझे संपूर्ण शरीर नरकात टाकले जावे ह्यापेक्षा तुझ्या एका अवयवाचा नाश व्हावा हे तुझ्या हिताचे आहे.

मार्क ९:४३तुझा हात तुला पापास प्रवृत्त करीत असेल तर तो तोडून टाक;दोन हात असून नरकात म्हणजे न विझणाऱ्या अग्नीत जावे, ह्यापेक्षा व्यंग होऊन जीवनात जावे हे तुझ्या हिताचे आहे.तुझा पाय तुला पापास प्रवृत्त करीत असेल तर तो तोडून टाक; दोन पाय असून नरकात टाकले जावे ह्यापेक्षा पंगू होऊन जीवनात जावे हे तुझ्या हिताचे आहे.तुझा डोळा तुला पापास प्रवृत्त करत असेल तर तो उपटून टाक; दोन डोळे असून जेथे ‘त्यांचा किडा मरत नाही व अग्नी विझत नाही’ अशा नरकात टाकले जावे, ह्यापेक्षा एकडोळ्या होऊन देवाच्या राज्यात जावे हे तुझ्या हिताचे आहे.

आपण स्वतःला घाबरले पाहिजे. मी स्वतःला नष्ट करू शकतो. तुम्ही स्वतःला नष्ट करू शकता.

- ज्या नरकात त्यांना टाकले जाते ती एक अशी आग आहे जी विझवता येत नाही.. ती विझवणे अशक्य आहे.

- दुसरे मृत्यु, अग्नीच्या तळ्यात टाकले जाणे, म्हणजे शरीर आणि आत्म्याचा नाश. ते अनंतकाळचे जीवन मिळवण्यासाठी नाही तर कायमचे नष्ट होण्यासाठी आहे. ते अनंतकाळचे मरणे आहे.
- जीवनाचे नुकसान, जे जीवनात किंवा देवाच्या राज्यात प्रवेश करत नाही, ते कायमचे विनाश आहे. जीवन कायमचे गमावले जाते. एखाद्याला प्रभूच्या उपस्थितीपासून कायमचे वगळले जाते.

मत्तय १२:३१ ह्यास्तव मी तुम्हांला सांगतो की, प्रत्येक पाप व दुर्भाषण ह्यांची माणसांना क्षमा होईल, परंतु पवित्र आत्म्याविरुद्ध जे दुर्भाषण आहे त्याची क्षमा होणार नाही.मनुष्याच्या पुत्राविरुद्ध कोणी काही बोलेल तर त्याची त्याला क्षमा होईल, परंतु जो कोणी पवित्र आत्म्याविरुद्ध बोलेल त्याची त्याला क्षमा होणार नाही; ह्या युगात नाही व येणाऱ्या युगातही नाही. ... ३७ कारण तू आपल्या बोलण्यावरून निर्दोषी ठरशील आणि आपल्या बोलण्यावरून दोषी ठरशील.”

मार्क ३:२८ मी तुम्हांला खचीत सांगतो की, मानवपुत्रांना सर्व प्रकारच्या पापांची व त्यांनी केलेल्या दुर्भाषणांची क्षमा होईल,परंतु जो कोणी पवित्र आत्म्याची निंदा करील त्याला क्षमा नाहीच, तर तो सार्वकालिक पापाचा दोषी आहे.”

निष्कर्ष:

- पवित्र आत्म्याविरुद्ध केलेल्या निंदाना कधीही क्षमा केली जाणार नाही. या जगातही नाही, येणाऱ्या जगातही नाही. ती कधीही क्षमा केली जाणार नाही.
- मत्तय १२: आणि जो कोणी मनुष्याच्या पुत्राविरुद्ध काही बोलेल त्याला क्षमा केली जाईल, परंतु जो कोणी पवित्र आत्म्याविरुद्ध बोलेल त्याला क्षमा केली जाणार नाही, या युगातही नाही आणि येणाऱ्या युगातही नाही. **ESV**

- पवित्र आत्म्याविरुद्धचा पाप म्हणजे काय? ते म्हणजे देवाच्या कार्यांना सैतानाकडे जोडणे होय. ते म्हणजे चांगल्या मेंढपाळाच्या (येशूच्या) बोलावण्याला विरोध करणे होय. त्याचा आवाज ऐकण्यास नकार देणे आणि आपले हृदय कठीण

करणे हे त्याचे स्वरूप आहे. पवित्र आत्म्याविरुद्धची निंदा म्हणजे देवाच्या दयेच्या आमंत्रणाला नाकारणे, न ऐकणे आणि सतत नाकारत राहणे — आणि अखेरीस स्वतःच्या इच्छेवर सोपविले जाणे. जेव्हा माणूस त्या अवस्थेला पोहोचतो, तेव्हा देवाकडे मनुष्याला वाचविण्याचे एकमेव साधन — पवित्र आत्मा — मनुष्याने स्वतःच निष्क्रिय केलेले असते, कारण त्याने स्वतःच आपल्या आत्म्यावरची दारं बंद केली असतात. देव या निर्णयाचा आदर करतो आणि तो माणसालाच देतो. देव कोणावरही जबरदस्ती करत नाही. हे असे नुकसान आहे जे मनुष्य स्वतःवर करतो आणि जे परतफेड करता येत नाही. एकदा ही अवस्था प्राप्त झाली की, ती कायमची ठरते — शाश्वत. हे पाप क्षमायोग्य नाही, कारण अशा स्थितीत देव पुन्हा त्या माणसापर्यंत पोहोचू शकत नाही.

- स्तोत्रसंहिता १३६:१ परमेश्वराचे आभार माना, कारण तो चांगला आहे; कारण त्याची दया सर्वकाळ टिकते.

देवाची दया सदैव टिकते; ती कधीही संपत नाही. पण माणसाने स्वतःला इतके नुकसान केले आहे की, तो सतत नकार देण्याच्या स्थितीत अडकला आहे. तो असा विश्वास करतो की, देवाचे कार्य सैतानाचे आहे आणि त्याला त्या फसवणुकीपासून कसे वाचवता येईल?

- या जगात, नवीन पृथ्वीत, या काळात, येणाऱ्या काळात, या युगात, किंवा पुढच्या युगात, हे पाप करणाऱ्याने मानवजातीला केलेले नुकसान कधीही भरून निघणार नाही. म्हणूनच बायबल एका शाश्वत अग्नीबद्दल बोलते, जी कोणीही विझवू शकत नाही.

मत्तय १३:३७त्याने उत्तर दिले की, “चांगले बी पेरणारा हा मनुष्याचा पुत्र आहे;शेत हे जग आहे; चांगले बी हे राज्याचे पुत्र आहेत; निदण हे त्या दुष्टाचे पुत्र आहेत;ते पेरणारा वैरी हा सैतान आहे; कापणी ही युगाची समाप्ती आहे; आणि कापणारे हे देवदूत आहेत. … ३० कापणीपर्यंत दोन्ही बरोबर वाढू द्या; मग कापणीच्या वेळेस मी कापणाऱ्यांना सांगेन की, आधी निदण गोळा करा व जाळण्यासाठी त्याच्या पेंढ्या बांधा; परंतु गहू माझ्या कोठारात साठवा.’”… [४०] तेव्हा जसे निदण गोळा करून अग्नीत जाळतात तसे युगाच्या समाप्तीस होईल.मनुष्याचा पुत्र आपल्या दूतांना पाठवील, आणि ते सर्व ‘अडखळवणाऱ्यांना व अनाचार करणाऱ्यांना’ त्याच्या

राज्यातून जमा करून त्यांना अग्नीच्या भट्टीत टाकतील; तेथे रडणे व दात खाणे चालेल.तेव्हा ‘नीतिमान’ आपल्या पित्याच्या राज्यात सूर्यासारखे ‘प्रकाशतील.’ ज्याला कान आहेत तो ऐको.

निष्कर्ष:

- निदण हे दुष्टाची, सैतानाची मुले आहेत.
- पीक कापणी म्हणजे जगाचा शेवट होय. हा वर्तमान काळ म्हणजे तोच काळ आहे, ज्यामध्ये पवित्र आत्म्याविरुद्धचे पाप केले जाते — जे या युगात क्षम्य नाही. या युगाचा शेवट म्हणजेच पीक कापणी — म्हणजेच धर्मी आणि अधर्मी यांच्यातील विभाजन. आणि येणाऱ्या युगातदेखील त्या पापाची क्षमा नाही.
- प्रथम तणांचे गठ्ठे बांधले जातात. ते गठ्ठे केले जातात. गटबद्धीकरण कसे केले जाते?
- ते जाळण्यासाठी एकत्र बांधले जाते. दुष्टांना जाळले जाईल. हा म्हणजे युगाचा शेवट आहे. म्हणजेच, ते जळून भस्मसात झाल्यानंतरही — पुढील युगातदेखील — पवित्र आत्म्याविरुद्धच्या पापासाठी क्षमा नाही.

- जे जाळले जातील ते अडखळणारे आहेत, जे इतरांना पाप करायला लावतात, जे राज्याचे दरवाजे बंद करतात आणि जे अधर्म करतात. त्यांना अग्नीच्या भट्टीत टाकले जाईल, तेथे रडणे आणि दात खाणे चालेल.
- मग पुढील युग, किंवा पुढील जग येते, आणि धर्मी लोक सदैव तेजाने चमकतील. निंद्य गहू (कुड) अग्नीने भस्मसात झालेले असतील.

मत्तय १६:२५कारण जो कोणी आपला जीव वाचवू पाहतो तो आपल्या जिवाला मुकेल आणि जो कोणी माझ्याकरता आपल्या जिवाला मुकेल त्याला तो मिळेल.मनुष्याने

सर्व जग मिळवले आणि आपला जीव गमावला तर त्याला काय लाभ? अथवा मनुष्य आपल्या जिवाबद्दल काय मोबदला देणार? मनुष्याचा पुत्र आपल्या पित्याच्या गौरवानिशी आपल्या दूतांसह येईल त्या वेळी ‘तो प्रत्येकाला ज्याच्या त्याच्या कृत्याप्रमाणे फळ देईल.’

निष्कर्ष:

- जो कोणी आपला जीव वाचवू इच्छितो तो तो गमावेल.
- जो कोणी ख्रिस्तासाठी आपला जीव गमावतो त्याला तो मिळेल.
- जर माणूस आपला आत्मा गमावला तर तो काय करू शकतो? तो आपल्या आत्म्यासाठी काय देईल? हा एक वक्तृत्वपूर्ण प्रश्न आहे, कारण तो काहीही करू शकत नाही. त्याने ते गमावले आहे आणि तो परत मिळवू शकत नाही. त्याने ते गमावले आहे आणि ते परत मिळवण्यासाठी तो काहीही देऊ शकत नाही.

स्तोत्रसंहिता ४९:७ कोणाही मनुष्यास आपल्या भावाला मुक्त करता येत नाही; किंवा त्याच्याबद्दल देवाला खंडणी देता येत नाही.त्याने सर्वदा जगावे, त्याला कधी गर्तेचा अनुभव घडू नये, म्हणून त्याला देवाला खंडणी भरून देता येत नाही;कारण त्याच्या जिवाची खंडणी इतकी मोठी आहे की तिची भरपाई करण्याचे नेहमी अपुरेच राहणार.

- ख्रिस्त जेव्हा येईल, तेव्हा तो प्रत्येकाला त्याचे फळ देईल. ख्रिस्त आपल्या लोकांसाठी बक्षीस घेऊन येतो. परंतु इतर लोकांना तो त्यांच्या पापांवर सोपवतो, आणि पाप त्यांना त्यांच्या कर्माचे वेतन देते. अशा रीतीने ख्रिस्त प्रत्येकाला त्याच्या न्यायानुसार देतो — प्रत्येकाला त्याच्या मार्गाचे फळ मिळते, प्रत्येकाला त्याच्या शेवटाचा परिणाम मिळतो.

रोमकरांस पत्र १:१८ वास्तविक जी माणसे अनीतीने सत्य दाबून ठेवतात त्यांच्या अभक्तीवर व अनीतीवर देवाचा क्रोध स्वर्गातून प्रकट होतो.कारण देवाविषयी प्राप्त होणारे ज्ञान त्यांच्यात दिसून येते; कारण देवाने ते त्यांना दाखवून दिले आहे.कारण

सृष्टीच्या निर्मितीपासून त्याच्या अदृश्य गोष्टी म्हणजे त्याचे सनातन सामर्थ्य व देवपण ही निर्मिलेल्या पदार्थांवरून ज्ञात होऊन स्पष्ट दिसत आहेत; अशासाठी की, त्यांना कसलीही सबब राहू नये.देवाला ओळखूनसुद्धा त्यांनी देव म्हणून त्याचा गौरव केला नाही किंवा त्याचे आभार मानले नाहीत; पण ते आपल्या कल्पनांनी शून्यवत झाले आणि त्यांचे निर्बुद्ध मन अंधकाराने भरून गेले.

.. २४ ह्यामुळे ते आपल्या मनाच्या वासनांत असताना देवाने त्यांना अशुद्धतेच्या स्वाधीन केले; असे की, त्यांच्या देहांची त्यांच्यात्यांच्यातच विटंबना व्हावी.... २६ ह्या कारणांमुळे देवाने त्यांना दुर्वासनांच्या स्वाधीन केले; त्यांच्यातल्या स्त्रियांनी शरीराचा नैसर्गिक उपभोग सोडून विपरीत आचरण केले.... २८ आणखी ज्या अर्थी देवाची जाणीव ठेवण्यास ते मान्य झाले नाहीत, त्या अर्थी देवाने त्यांना अनुचित कर्मे करण्यास विपरीत मनाच्या स्वाधीन केले... ३२ जे ह्या रीतीने वागतात ते मरणास पात्र आहेत, हा देवाचा निर्णय त्यांना ठाऊक असूनही ते स्वतः त्याच गोष्टी करत असतात; इतकेच केवळ नव्हे तर त्या करणाऱ्यांना संमतीही देतात.

२:५ की, आपल्या हटवादीपणाने पश्चात्तापहीन अंतःकरणाने देवाचा क्रोध व यथोचित न्याय ह्यांच्या प्रकटीकरणाच्या दिवसासाठी स्वतःकरता क्रोध साठवून ठेवतोस?तो प्रत्येकाला ज्याच्या-त्याच्या कृत्यांप्रमाणे फळ देईल.म्हणजे जे कोणी धीराने सत्कर्मे करत राहून गौरव, सन्मान व अक्षयता ही मिळवण्याचा प्रयत्न करतात, त्यांना तो सार्वकालिक जीवन देईलच;परंतु जे तट पाडणारे आहेत व सत्याला न मानता अनीतीला मानतात त्यांच्यावर क्रोध व कोप, संकट व क्लेश येतील.म्हणजे दुष्कृत्य करणारा मनुष्य, प्रथम यहूदी आणि मग हेल्लेणी अशा प्रत्येकाच्या जिवावर ती येतील;पण सत्कृत्य करणारा प्रत्येक, प्रथम यहूदी आणि मग हेल्लेणी, ह्यांना गौरव, सन्मान व शांती ही मिळतील.

निष्कर्ष:

- मनुष्य, त्याच्या कठोर आणि पश्चात्तापी अंतःकरणात, स्वतःसाठी क्रोध साठवतो. देवाच्या नीतिमान न्यायाच्या प्रकटीकरणाचा दिवस हा क्रोधाचा दिवस आहे.

- त्या दिवशी, देव प्रत्येकाला त्याच्या कर्मानुसार फळ देईल. माणूस जे पेरतो तेच त्याला मिळेल.
- जे चांगले ते करत राहतात त्यांना अनंतकाळचे जीवन, अमरत्व, गौरव आणि सन्मान मिळो.
- जे वाईट करतात त्यांच्यावर कोप, रोष, क्लेश आणि यातना येतील.
- जे लोक अनीतिमध्ये आनंद मानतात, जे सत्याच्या आत्म्याविरुद्ध लढतात आणि ख्रिस्ताला दडपतात त्यांच्यावर देवाचा क्रोध प्रकट होतो.
- देवाचा कोप फक्त त्यांच्यावर प्रकट होतो ज्यांनी आपले हृदय कठोर केले आहे आणि सत्य — म्हणजे येशू — दाबून टाकले आहे. त्यांच्याकडे कोणताही सबब नाही, कारण देवाने स्वतःला त्यांच्यासमोर प्रकट केले आहे. त्यांनी देवाला जाणले, तरी त्याला ओळखले नाही; आणि देवाचा न्याय जाणूनसुद्धा ते वाईट कर्मांत रमले.

- म्हणून, त्यांच्याकडे कोणतेही निमित्त नाही.
- आणि देवाचा क्रोध प्रकट होतो: तो त्यांना अशुद्धतेला, लज्जास्पद वासनेला, नीच मनाच्या स्वाधीन करतो, तो त्यांना सोडून देतो आणि त्यांना त्यांच्या स्वतःच्या स्वाधीन करतो. अशाप्रकारे ते क्रोधाने, रोषाने , क्लेशाने आणि वेदनांनी भरलेले असतात.

“ई. जी. व्हाइट यांचे उद्धरणे”:

१) शाश्वत यातनेचा सिद्धांत ज्यांना अत्यंत घृणास्पद वाटतो, अशा मोठ्या वर्गातील लोक उलट दिशेच्या चुकीत पडतात. त्यांना दिसते की शास्त्र देवाला प्रेम आणि करुणेने भरलेला एक अस्तित्व म्हणून दाखवतात, आणि ते विश्वास ठेवू शकत नाहीत की देव आपल्या निर्मितीला अनंतकाळपर्यंत जळणाऱ्या नरकाच्या अग्नीत फेकून देईल. पण आत्मा स्वाभाविकपणे अमर आहे, ही कल्पना धरून, त्यांना दुसरा पर्याय दिसत नाही, म्हणून ते निष्कर्ष काढतात की अखेरीस सर्व मानवजात तारण पावेल. बायबलमधील धमक्या या फक्त मनुष्यांना आज्ञाधारक बनवण्यासाठी दिल्या गेल्या आहेत, प्रत्यक्षात त्यांची पूर्ती होणार नाही, असे अनेकांचे मत आहे. अशा प्रकारे पापी व्यक्ती देवाच्या आज्ञांची उपेक्षा करून स्वार्थी

सुखात जगू शकतो, आणि तरीही शेवटी देवाच्या कृपेत स्थान मिळेल, अशी अपेक्षा ठेवतो. अशी शिकवण, जी देवाच्या कृपेचा आधार घेते पण त्याच्या न्यायाकडे दुर्लक्ष करते, ती देहधारी मनाला सुखावते आणि दुष्टांना त्यांच्या पापात निर्भय करते. ... **{IC 15.7}** जर हे खरे असते की सर्व लोकांच्या आत्मा मृत्युच्या क्षणी थेट स्वर्गात जातात, तर मग आपण जीवनापेक्षा मृत्यूची अधिक इच्छा धरली असती. या विश्वासामुळे अनेकांनी आपले जीवन संपवण्याचा मार्ग निवडला आहे. जेव्हा मनुष्य संकट, गोंधळ आणि निराशेने व्यापलेला असतो, तेव्हा जीवनाचा हा नाजूक दोरा तोडून शाश्वत जगाच्या आनंदात उडून जाणे सोपे वाटते. **{IC 15.8}** देवाने आपल्या वचनात स्पष्ट पुरावा दिला आहे की तो आपल्या नियमाचे उल्लंघन करणाऱ्यांना शिक्षा करील. जे लोक स्वतःला फसवतात आणि म्हणतात की देव इतका दयाळू आहे की तो पाप्यांवर न्यायाची अंमलबजावणी करणार नाही, त्यांनी फक्त *कॅलवरीकडे* (क्रुसाकडे) पाहावे. देवाच्या निष्पाप पुत्राच्या मृत्यूचे साक्ष देते की "पापाचे वेतन म्हणजे मृत्यू" — म्हणजेच देवाच्या नियमाचे प्रत्येक उल्लंघन योग्य बदला मागते. ख्रिस्त, जो निष्पाप होता, तो मनुष्यासाठी पाप बनला. त्याने अपराधाचा दोष, आणि आपल्या पित्याच्या चेहऱ्याचे लपणे यांचा भार सहन केला, जोपर्यंत त्याचे हृदय तुटले आणि त्याचे जीवन संपले नाही. हे सर्व बलिदान या उद्देशाने केले गेले की पापी तारण पावतील. पापाच्या शिक्षेतून मनुष्याला मुक्त करण्याचा दुसरा कोणताही मार्ग नव्हता. आणि जो प्रत्येक आत्मा अशा किंमतीवर दिलेल्या या प्रायश्चित्ताचा भागीदार होण्यास नकार देतो, त्याला स्वतःच्या अंगावर पापाचा दोष आणि त्याची शिक्षा सहन करावी लागेल. ... **{IC 16.1}**

२) संदेष्टा यशया दुष्टांवर येणाऱ्या भयंकर फसवणुकीचे दर्शन घडवतो, ज्यामुळे ते स्वतःला देवाच्या न्यायापासून सुरक्षित समजतील:
तुम्ही म्हणता, "आम्ही मृत्यूबरोबर करार केला आहे, अधोलोकाबरोबर संकेत केला आहे; संकटाचा लोट येईल तेव्हा तो आमच्यावर येणार नाही, कारण आम्ही लबाडीचा आश्रय केला आहे व कपटाखाली दडून राहिलो आहोत." [यशया २८;१५]

येथे वर्णन केलेल्या वर्गात ते सर्व लोक येतात, जे त्यांच्या हट्टी व पश्चात्ताप न करणाऱ्या वृत्तीमुळे स्वतःला या खात्रीने सान्त्वना देतात की, पाप्याला काही शिक्षा होणार नाही; सर्व मानव, कितीही भ्रष्ट असले तरी, स्वर्गात उंचावले जातील आणि

देवदूतांप्रमाणे होतील. पण त्याहून अधिक स्पष्टपणे “मृत्यूशी करार” आणि “अधोलोकाशी करार” करणारे ते लोक आहेत, जे स्वर्गाने धार्मिकांना संकटाच्या दिवशी संरक्षण म्हणून दिलेल्या सत्यांचा त्याग करतात, आणि त्याऐवजी सैतानाने दिलेल्या खोट्या आश्रयाला स्वीकारतात—म्हणजेच आत्म्यांच्या फसव्या दाव्यांवर आधारित *आत्मवाद* **(Spiritualism). {GC88 560.3}**

या पिढीतील लोकांची अंधता इतकी अद्भुत आहे की ती शब्दात व्यक्त करणे कठीण आहे. हजारो लोक देवाच्या वचनाला अविश्वसनीय समजून नाकारतात, आणि उलट सैतानाच्या फसवणुकीचे आत्मविश्वासाने स्वागत करतात. शंका घेणारे आणि थट्टेखोर लोक, संदेष्टे आणि प्रेषितांच्या विश्वासाचे समर्थन करणाऱ्यांना संकुचित विचारसरणीचे म्हणून निंदित करतात, आणि ते ख्रिस्त, तारणाची योजना, आणि सत्य नाकारणाऱ्यांवर येणाऱ्या न्यायाविषयी शास्त्रातील गंभीर घोषणांची खिल्ली उडवण्यात मजा घेतात. ते अशा लोकांवर दया दाखवण्याचा आव आणतात, जे देवाच्या मागण्यांना मान्यता देतात आणि त्याच्या नियमांचे पालन करतात—अशांना ते संकुचित, दुर्बळ आणि अंधश्रद्धाळू म्हणतात. आणि तरीही ते इतके आत्मविश्वासाने वागतात जणू त्यांनी खरोखरच *मृत्यूशी करार* आणि *अधोलोकाशी करार* केला आहे—जणू त्यांनी स्वतः आणि देवाच्या कोपामध्ये एक अभेद्य, न भेदता येणारा भिंत उभारला आहे. काहीही त्यांना घाबरवू शकत नाही. त्यांनी सैतानाला इतक्या पूर्णपणे शरण गेले आहे, त्याच्याशी इतके घट्ट एकरूप झाले आहेत, आणि त्याच्या आत्म्याने इतके ओतप्रोत भरले आहेत, की त्याच्या सापळ्यातून बाहेर पडण्याची त्यांच्यात ना शक्ती आहे, ना इच्छा. **{GC88 561.1}**

सैतान बराच काळ जगाला फसवण्याच्या आपल्या अंतिम प्रयत्नासाठी तयारी करत आहे. त्याच्या कार्याची पायाभरणी एडनच्या बागेत ईव्हेला दिलेल्या आश्वासनाने झाली:

“तुम्ही नक्कीच मरणार नाही.” “सर्प स्त्रीला म्हणाला, “तुम्ही खरोखर मरणार नाही;कारण देवाला हे ठाऊक आहे की तुम्ही त्याचे फळ खाल त्याच दिवशी तुमचे डोळे उघडतील. आणि तुम्ही देवासारखे बरेवाईट जाणणारे व्हाल.” [उत्पत्ती ३:४,५]
हळूहळू त्याने आत्मवादाच्या **(Spiritualism)** विकासात आपल्या सर्वात मोठ्या

फसवणुकीच्या कलेसाठी मार्ग तयार केला आहे. त्याच्या उद्दिष्टांची संपूर्ण पूर्ती अजून झालेली नाही, परंतु ती शेवटच्या काळात पूर्ण होईल.

संदेष्टा म्हणतो:
नंतर 'बेडकासारखे' असलेले तीन अशुद्ध आत्मे अजगराच्या तोंडातून, श्वापदाच्या तोंडातून व खोट्या संदेष्ट्याच्या तोंडातून निघताना मी पाहिले.ते चिन्हे दाखवणारे भुतांचे आत्मे आहेत; ते सर्वसमर्थ देवाच्या त्या मोठ्या दिवसाच्या लढाईसाठी संपूर्ण जगातील राजांना एकत्र करण्यास त्यांच्याकडे बाहेर जातात. [प्रकटीकरण १६:१३-१४]
देवाच्या वचनावर विश्वास ठेवून, त्याच्या सामर्थ्याने ज्यांचे रक्षण केले जाते, त्यांच्याशिवाय संपूर्ण जग या फसवणुकीच्या लाटेत वाहून जाईल. लोक झोपेप्रमाणे एका *मृत्यूकारक सुरक्षिततेत* झोपी गेले आहेत, आणि त्यांना फक्त देवाच्या कोपाच्या प्रगटीकरणानेच जाग येईल. **{GC88 561.2}**

निष्कर्ष:

- अध्यात्मवाद म्हणजे पतित देवदूतांशी संवाद साधणे आणि शास्त्रवचनांचे आध्यात्मिकीकरण (पहा **ST** मे २८, १८९४, परिच्छेद ४, ५). सर्पाने "तुम्ही निश्चितच मरणार नाही" असे म्हटले तेव्हा आपल्याला दोन्ही अर्थ आढळतात, एक पतित देवदूत देवाच्या शब्दाचा अर्थ "तुम्ही निश्चितच मराल" असे आध्यात्मिकीकरण करतो.

३) काही लोक सैतानाच्या या दाव्यावर विश्वास ठेवतात की "दुसरी एक संधी" — म्हणजेच *पुनःप्रायश्चित्ताची* वेळ — मिळेल. ते म्हणतात की, जरी ते आत्ता देवाच्या आत्म्याला विरोध करत आहेत आणि कृपेच्या दिवसाचा उपयोग करण्यास नकार देत आहेत, तरी त्यांना स्वर्ग मिळवण्यासाठी पुन्हा एक संधी दिली जाईल. पण असे मानणारे लोक एका अशा फसवणुकीच्या अधीन आहेत जी त्यांना विनाशाकडे नेते. जेव्हा देवाने ख्रिस्ताला या जगात दिले, तेव्हा त्याने त्या एका देणगीतून स्वर्गातील सर्व खजिने दिले. त्याने काहीही मागे ठेवले नाही. मनुष्याला पश्चात्तापाकडे आणण्यासाठी देवाने जे काही करता येईल ते सर्व केले आहे; त्याहून अधिक तो काही

करू शकत नाही. तारणासाठी देवाकडे आणखी कोणताही राखून ठेवलेला मार्ग किंवा साधन नाही. **{RH, 17 सप्टेंबर 1901, परिच्छेद 6}**

४) जसे दुष्ट लोक त्यांच्या कबरीत गेले, तसेच ते पुन्हा उठतील — ख्रिस्ताविषयी तीच वैरभावना आणि बंडखोरीचा तोच आत्मा घेऊन. त्यांना त्यांच्या पूर्वीच्या जीवनातील दोष सुधारण्यासाठी कोणतीही *नवी संधी* (पुनःप्रायश्चित्ताची वेळ) दिली जाणार नाही. अशा संधीने काहीही साध्य झाले नसते. पापात घालवलेल्या आयुष्याने त्यांच्या हृदयाला मऊ केलेले नाही. जर त्यांना दुसरी संधी दिली गेली असती, तरी ते ती पहिल्याप्रमाणेच वापरले असते — देवाच्या आज्ञांपासून पळ काढण्यासाठी आणि त्याच्या विरोधात बंड उभारण्यासाठी.
{DD 52.2}

५) ख्रिस्त आपल्या ऐकणाऱ्यांना हे समजवू इच्छितो की मृत्यूनंतर आत्म्याचे तारण प्राप्त करणे अशक्य आहे."मुला," असे अब्राहाम उत्तर देताना दाखविला आहे, "तू आपल्या जीवनकाळात तुझ्या चांगल्या गोष्टी घेतल्या, आणि लाझरने वाईट गोष्टी सहन केल्या; पण आता तो येथे सान्त्वना भोगत आहे, आणि तू यातना सहन करीत आहेस. आणि या सर्वांच्या व्यतिरिक्त, आमच्यात आणि तुमच्यात एक मोठी खाई निर्माण केली गेली आहे; म्हणून जे इथून तुमच्याकडे जावेसे वाटतात, ते जाऊ शकत नाहीत; आणि जे तिकडून आमच्याकडे यावयाचे इच्छितात, तेही येऊ शकत नाहीत."या प्रकारे ख्रिस्ताने दाखविले की दुसऱ्या *पुनःप्रायश्चित्ताची* **(second probation)** कोणतीही आशा ठेवणे व्यर्थ आहे. हेच जीवन म्हणजे मनुष्याला अनंतकाळासाठी तयार होण्यासाठी दिलेला एकमेव काळ आहे. **{COL 263.3}**

६) जगावर दया दाखवून देवाने नोहाच्या काळात त्यातील दुष्ट रहिवाशांना नष्ट केले. त्याचप्रमाणे, करुणेनेच त्याने सोदोममधील भ्रष्ट लोकांनाही नाश केला. सैतानाच्या फसवणुकीच्या शक्तीमुळे पापाचे काम करणारे लोक सहानुभूती आणि प्रशंसा मिळवतात, आणि त्यामुळे ते इतरांनाही बंडाकडे खेचतात. हे कैनच्या काळातही तसेच झाले, नोहाच्या काळातही तसेच झाले, अब्राहाम आणि लोट यांच्या काळातही तसेच झाले — आणि आजही तसेच घडत आहे. म्हणूनच, देवाच्या कृपेला

नाकारणाऱ्यांचा शेवटी नाश करणे हे विश्वावर दया दाखवण्याचेच एक कृत्य आहे. **{GC 543.3}**

कारण पापाचे वेतन मरण आहे; पण देवाचे कृपादान आपल्या प्रभू येशू ख्रिस्तामध्ये सार्वकालिक जीवन आहे.(रोमकरांस ६:२३)

धार्मिकांसाठी जीवन हे वारसा आहे, तर दुष्टांसाठी मृत्यू हा त्यांचा भाग आहे.
मोशेने इस्राएलला म्हटले:
पाहा, जीवन व सुख, आणि मरण व दुःख हे आज मी तुझ्यापुढे ठेवले आहेत; (अनुवाद ३०:१२) या शास्त्रवचनांमध्ये उल्लेख केलेला मृत्यू हा आदामावर घोषित झालेला मृत्यू नव्हे, कारण आदामाच्या अपराधामुळे सर्व मानवजात त्या शिक्षेत सहभागी झाली आहे. येथे उल्लेख आहे तो *"दुसरा मृत्यू"*, जो अनंतकाळच्या जीवनाच्या विरोधात ठेवला आहे. **{GC 544.1}**
आदामाच्या पापामुळे मृत्यू संपूर्ण मानवजातीवर आला. सर्व लोक कबरीत उतरतात. पण तारणाच्या योजनेतील देवाच्या व्यवस्थेमुळे सर्व लोक पुन्हा उठवले जातील. आणि [मृत झालेल्या] नीतिमानांचे व अनीतिमानांचे पुनरुत्थान होईल (प्रेषितांचीं कृत्यें २४:१५) कारण मनुष्याच्या द्वारे मरण आले, म्हणून मनुष्याच्या द्वारे मेलेल्यांचे पुनरुत्थानही आले आहे. (1 करिंथकरांस १५:२२)

परंतु या दोन वर्गांमध्ये स्पष्ट फरक केला आहे:
ह्याविषयी आश्चर्य करू नका; कारण कबरांतील सर्व माणसे त्याची वाणी ऐकतील आणि ज्यांनी सत्कर्मे केली ते जीवनाच्या पुनरुत्थानासाठी व ज्यांनी दुष्कर्मे केली ते न्यायाच्या पुनरुत्थानासाठी बाहेर येतील, अशी वेळ येत आहे.(योहान ५:२८-२९)

पहिल्या पुनरुत्थानात ज्याला भाग आहे तो धन्य व पवित्र आहे; अशा लोकांवर दुसऱ्या मरणाची सत्ता नाही, तर ते 'देवाचे' व ख्रिस्ताचे 'याजक' होतील; आणि त्याच्याबरोबर एक हजार वर्षे राज्य करतील. (प्रकटीकरण २०:६)

पण जे लोक पश्चात्ताप आणि विश्वासाद्वारे क्षमा मिळवू शकले नाहीत, त्यांना त्यांच्या अपराधाची शिक्षा — "पापाचे वेतन" — भोगावी लागेल. ते आपल्या कृत्यांनुसार विविध कालावधी आणि तीव्रतेनुसार शिक्षा भोगतील, पण शेवटी ती

शिक्षा *दुसऱ्या मृत्यूने* संपेल. देव आपल्या न्याय आणि करुणेशी विसंगत होईल असे काही करू शकत नाही. म्हणूनच, जो मनुष्य आपल्या पापांमध्येच राहतो, त्याला देव त्याच्या अस्तित्वापासून वंचित करतो — त्या जीवनापासून जो त्याच्या अपराधांमुळे गमावलेला आहे, आणि ज्यासाठी तो स्वतः अयोग्य ठरला आहे.

प्रेरित लेखक म्हणतो:
थोडक्याच अवधीत दुर्जन नाहीसा होईल; तू त्याचे ठिकाण शोधशील तरी त्याचा पत्ता लागणार नाही;(स्तोत्र ३७:१०)

आणखी एक म्हणतो: "ते असे होतील जणू ते कधी अस्तित्वातच नव्हते." (ओबद्य 16)
अपमानाने झाकलेले, ते निराश, शाश्वत विस्मृतीत बुडून जातील. **{GC 544.2}**अशा प्रकारे पाप आणि त्यातून उत्पन्न झालेली सर्व दु:ख, नाश आणि अशांतता यांचा शेवट केला जाईल.
स्तोत्रकार म्हणतो:
तू राष्ट्रांना धमकावले आहेस; दुर्जनांचा तू नाश केला आहेस; तू त्यांचे नाव सदासर्वकाळासाठी पुसून टाकले आहेस.वैऱ्यांचा समूळ नाश झाला आहे, त्यांचा कायमचा नायनाट झाला आहे; जी शहरे तू उजाड केली त्यांची आठवणदेखील नाहीशी झाली आहे. (स्तोत्र ९:५-६)

योहान, प्रकटीकरणात, अनंतकाळच्या अवस्थेकडे पाहतो आणि देवाला दिल्या जाणाऱ्या स्तुतीचा सार्वत्रिक गजर ऐकतो — जिथे एकही विसंवादाचा स्वर नाही.
आणि स्वर्गात, पृथ्वीवर, पृथ्वीच्या खाली व समुद्रावर जो प्रत्येक सृष्ट प्राणी आहे तो, आणि त्यांतील सर्व वस्तुजात ह्यांना मी असे म्हणताना ऐकले : (प्रकटीकरण ५:१३)
तेव्हा तिथे एकही हरवलेली आत्मा उरणार नाही जी देवाची निंदा करेल, ना नरकातील कोणताही दु:खी जीव जो तारण पावलेल्यांच्या स्तुतीगीतांमध्ये आपले आक्रोश मिसळेल. **{GC 545.1}**

७) मी पाहिले की देवदूत कधीही मनुष्याच्या इच्छेवर नियंत्रण ठेवत नाहीत. देव मनुष्यापुढे जीवन आणि मृत्यू ठेवतो — आणि त्याला निवड करण्याचे स्वातंत्र्य देतो. अनेक लोक जीवनाची इच्छा बाळगतात, परंतु तरीही ते विस्तीर्ण, विनाशाकडे नेणाऱ्या मार्गावर चालत राहतात. देवाने आपल्या पुत्राला त्यांच्यासाठी मरण्यास दिले, ही त्याची महान दया आणि करुणा असूनही ते देवाच्या राज्याविरुद्ध बंड करणेच निवडतात. जे लोक अशा मोठ्या किंमतीने दिलेले तारण स्वीकारण्याचे निवडत नाहीत, त्यांना शिक्षा मिळणारच. परंतु मी पाहिले की देव त्यांना अनंत यातना सहन करण्यासाठी नरकात कायम ठेवणार नाही; तसेच तो त्यांना स्वर्गातही घेऊन जाणार नाही, कारण शुद्ध आणि पवित्र लोकांच्या संगतीत असणे त्यांच्यासाठी अत्यंत वेदनादायक ठरेल. म्हणून देव त्यांचा पूर्णतः नाश करील आणि त्यांना *जणू ते कधी अस्तित्वातच नव्हते* तसे बनवील; आणि त्याने असे केल्यावर देवाचा न्याय पूर्ण होईल. देवाने मनुष्याला पृथ्वीच्या धुळीतून निर्माण केले, आणि जे आज्ञा न मानणारे व अपवित्र आहेत ते अग्नीने भस्म होतील आणि पुन्हा धुळीत परततील. मी पाहिले की या विषयात देवाची दयाळुता आणि करुणा अशी आहे की ती सर्वांना त्याच्या स्वभावाचे कौतुक करण्यास आणि त्याच्या पवित्र नावाची उपासना करण्यास प्रवृत्त करावी. जेव्हा दुष्ट लोक पृथ्वीवरून नष्ट केले जातील, तेव्हा संपूर्ण स्वर्गीय समुदाय एकमुखाने म्हणेल — “आमेन!” **{EW 221.1}**

८) गहू आणि तण यांचे तसेच जाळ्याचे रूपक स्पष्टपणे शिकवतात की असा कोणताही काळ येणार नाही जेव्हा सर्व दुष्ट लोक देवाकडे वळतील; गहू आणि तण पीककापणीपर्यंत एकत्र वाढतात आणि चांगले व वाईट मासे किनाऱ्यावर आणल्यानंतरच त्यांची अंतिम विभागणी केली जाते. ही रूपके दर्शवतात की न्यायानंतर दुसरी कोणतीही परीक्षाकाळ (probation) असणार नाही, कारण सुवार्तेचे कार्य पूर्ण होताच चांगल्यां आणि वाईटांमधील विभाजन होईल आणि प्रत्येक वर्गाचे भवितव्य कायमचे ठरले जाईल. देव कोणाच्याही विनाशाची इच्छा बाळगत नाही, तो म्हणतो, “मला दुष्टाच्या मृत्यूत आनंद नाही; परंतु दुष्टाने आपल्या मार्गावरून परतावे आणि जगावे” (यहेज्केल 33:11). या परीक्षाकाळात देवाचा आत्मा सतत मनुष्याला जीवनाची देणगी स्वीकारण्याची विनंती करत असतो, पण जे त्याच्या विनंतीला नाकारतात त्यांनाच नाशाला सोडले जाईल. देवाने घोषित केले

आहे की पापाचा नाश व्हायलाच हवा कारण ते संपूर्ण सृष्टीसाठी विनाशक वाईट आहे, आणि जे पापाला चिकटून राहतील ते त्याच्याबरोबर नाश पावतील. {सीओएल १२३.३}

९) आजच्या काळात देवाचे प्रेम अशा प्रकारे सादर केले जाते की जणू ते पाप्याचा नाश करणे प्रतिबंधित करते. माणसे आपल्या स्वतःच्या कमी दर्जाच्या न्याय व नीतीच्या मापदंडानुसार विचार करतात—"तू असा विचार केला की मी तुझ्यासारखाच आहे" **(स्तोत्र 50:21).** ते देवाला स्वतःसारखे समजतात आणि स्वतः जसे वागतील तसेच देवही वागेल असे अनुमान करतात. पण कोणत्याही राज्यात किंवा शासनव्यवस्थेत कायदे तोडणाऱ्यांना त्यांच्या शिक्षेबद्दल निर्णय घेण्याचा अधिकार दिला जात नाही. आपल्याकडे जे काही आहे, त्यातील प्रत्येक आशीर्वाद आणि कृपा आपण देवाचे देणे आहोत. अशा प्रेमळ, न्यायी आणि पवित्र देवाविरुद्ध केलेल्या पापाची तीव्रता आकाशाला हाताच्या एका पसरट मापाने मोजावी तशी मोजता येत नाही. देव हा फक्त पिता नाही, तर तो एक नैतिक शासक आहे, कायदादाता आहे, जो स्वतः कायदे करतो आणि त्यांची अंमलबजावणीही करतो. शिक्षा नसलेला कायदा म्हणजे निष्प्रभ कायदा आहे. काहीजण म्हणतील की प्रेमळ पिता आपल्या मुलांना अग्नीच्या शिक्षेत भोगताना पाहू शकत नाही, पण देव आपल्या राज्यातील सर्वांच्या भल्यासाठी आणि सुरक्षेसाठी अपराध्याला शिक्षा करतो. देव मनुष्याच्या पद्धतीने कार्य करत नाही; तो अनंत न्याय करू शकतो, जो मनुष्य आपल्या सहकाऱ्यावर करू शकत नाही. नोहाने जर एका चेष्टा करणाऱ्याला पाण्यात बुडविले असते, तर देव त्याच्यावर अप्रसन्न झाला असता; पण देवाने स्वतः संपूर्ण पापी जगाला पाण्यात बुडविले. लोटाला आपल्या जावयांना शिक्षा देण्याचा अधिकार नव्हता, परंतु देवाने त्यांच्यावर न्यायपूर्वक ती शिक्षा केली. तर मग कोण म्हणू शकेल की देव जे बोलला आहे ते तो करणार नाही? **{LDE 240.5–241.3}**

१०) मी त्या पश्चात्ताप न केलेल्या लोकांना विचारतो — देव हा न्यायाचा देव आहे याचे आणखी कोणते पुरावे तुम्हाला हवे आहेत? जर सर्वशक्तिमानाच्या सहकाऱ्यावर न्यायाच्या तलवारीने आपली ताकद दाखवली आणि ती देवाच्या एकुलत्या एक पुत्राच्या रक्तात भिजेपर्यंत म्यानात ठेवली गेली नाही, तर त्या लोकांची शिक्षा काय

असेल जे त्या प्रायश्चित्ताच्या बलिदानाला नाकारतात? जेव्हा देवपुत्राने मानवाच्या वतीने हस्तक्षेप केला आणि कॅलवरीवर स्वतःला नम्र केले, तेव्हा देवदूतही आश्चर्यचकित होऊन मागे सरकले. ज्यांच्यासाठी इतके महान बलिदान दिले गेले, ते जर या महान तारणाबद्दल उदासीन राहिले, तर ते देवाच्या क्रोधापासून कसे सुटतील? जे लोक पापातच राहणे पसंत करतात, त्यांच्याकडे कोणताही सबब उरणार नाही. कॅलवरी हेच त्यांच्याविरुद्ध वापरले जाणारे एकमेव युक्तिवाद असेल. {१८ मि. ३३६.४}

12. अदृश्य क्रूस

लूक ९:२१ मग हे कोणाला कळता कामा नये, अशी त्याने त्यांना निक्षून आज्ञा केली;आणि म्हटले, “मनुष्याच्या पुत्राने पुष्कळ दु:खे भोगावी, वडीलमंडळ, मुख्य याजक व शास्त्री ह्यांच्याकडून नाकारले जावे, जिवे मारले जावे, आणि तिसऱ्या दिवशी पुन्हा उठवले जावे, ह्याचे अगत्य आहे.”त्याने सर्वांना म्हटले, “जर कोणी माझ्यामागे येऊ पाहतो तर त्याने आत्मत्याग करावा व दररोज स्वतःचा वधस्तंभ उचलून घेऊन मला अनुसरावे.जो कोणी आपला जीव वाचवू पाहतो तो त्याला मुकेल; परंतु जो कोणी माझ्याकरता आपल्या जिवास मुकेल तो त्याला वाचवील.कारण जर कोणा मनुष्याने सगळे जग मिळवले आणि स्वतःला गमावले किंवा स्वतःचा नाश करून घेतला तर त्याला काय लाभ?

निष्कर्ष:

- ख्रिस्ताने त्यांना विचारले होते की तो कोण आहे. आणि पेत्राने उत्तर दिले होते की तो ख्रिस्त आहे, जिवंत देवाचा पुत्र. पित्याकडून आलेल्या या प्रकटीकरणाच्या पार्श्वभूमीवर, ख्रिस्ताने त्यांना कोणालाही सांगू नका अशी आज्ञा दिली. हे सत्य घोषित करण्याची गरज नव्हती म्हणून नाही, तर असे केल्याने असे सूचित झाले असते की इस्राएलच्या आध्यात्मिक नेतृत्वाने ख्रिस्ताविरुद्ध शस्त्रे उचलली असती आणि त्याला नष्ट करण्याचा प्रयत्न केला असता. या कारणास्तव शेवटी त्याला वधस्तंभावर खिळण्यात आले.
- येशू हाच ख्रिस्त, देवाचा पुत्र आहे या प्रचारामुळे ख्रिस्ताला अनेक दुःख सहन करावे लागतात आणि वडीलधारी, मुख्य याजक आणि शास्त्री त्याला नाकारतात. ते देवाच्या पुत्राच्या ओळखीखाली प्रकट होणाऱ्या चारित्र्याला विरोध करतात. आणि त्या नकारात, ख्रिस्त त्याच्या शिष्यांना काहीतरी आमंत्रित करतो. येशू काय म्हणतो ते काळजीपूर्वक लक्षात घ्या:

- "जर कोणी माझ्यामागे येऊ इच्छित असेल तर त्याने स्वतःला नाकारावे आणि दररोज आपला वधस्तंभ उचलून घ्यावा आणि माझ्यामागे यावे."

येशू त्यांना सूचित करतो की जर कोणाला ख्रिस्ताचे अनुसरण करायचे असेल तर त्याने ख्रिस्ताने जगलेल्या काही गोष्टी जगल्या पाहिजेत. एकदा ख्रिस्ताचे अनुसरण करण्याची इच्छा प्रकट झाली की, प्रथम स्वतःला नाकारण्याचे आवाहन केले जाते. दुसरे म्हणजे, वधस्तंभ उचलणे. आणि नंतर ख्रिस्ताचे अनुसरण करणे.

- ख्रिस्ताला जाणून घेतल्यावर, आपण त्याचे इतके कौतुक करू लागतो की त्याच्यामध्ये राहणारा आत्मा आपल्याकडे येतो आणि आपल्याला स्वतःला नाकारण्याचे आमंत्रण देतो. ज्याने स्वतःला रिक्त केले आणि वधस्तंभाच्या मृत्यूपर्यंत सेवक आणि आज्ञाधारक बनले त्याच्याकडे पाहून, आपण पाहतो की त्याने स्वतःला कसे नाकारले, स्वतःच्या गरजा पूर्ण करण्याचा प्रयत्न केला नाही तर इतरांच्या गरजा पूर्ण करण्याचा प्रयत्न केला. ख्रिस्ताला पाहून, आपण त्याचे कौतुक करतो, आपण त्याच्यासारखे होऊ इच्छितो आणि आपल्याला त्याचे अनुसरण करण्याची इच्छा आहे.

- या आत्म-नकारामुळे वधस्तंभ उचलणे शक्य होते आणि तो त्याला कारणीभूत ठरतो. ज्याप्रमाणे ख्रिस्ताने स्वतःला नाकारले आणि वधस्तंभ उचलला, त्याचप्रमाणे आपल्याला स्वतःला नाकारण्याचे, आपला वधस्तंभ उचलण्याचे आणि ख्रिस्ताचे अनुसरण करण्याचे आमंत्रण दिले आहे.

क्रूस उचलणे म्हणजे काय? क्रूस वहाण्याचा अर्थ काय?

o सुरुवातीला मला वाटले की क्रूस वाहून नेणे म्हणजे एखाद्या व्यक्तीला असलेले अपंगत्व वाहणे होय.

o नंतर मला जाणवले की केवळ शारीरिक समस्याच नाहीत तर प्रत्येकाला जीवनातील परिस्थिती देखील येते. एखाद्याचा जन्म कुठे झाला, त्याचे संगोपन झाले, त्याच्या पालकांचा वारसा - हे सर्व एकतर आशीर्वाद असू शकते किंवा क्रॉस असू शकते आणि ज्याच्याकडे क्रॉस वाहून नेण्यासाठी आहे त्याला तो ख्रिस्ताप्रमाणेच नम्रपणे वाहून नेला पाहिजे.

o आणि इतकेच नाही तर काम, मित्र, शेजारी, आपण ज्या संपूर्ण संदर्भात

किंवा वातावरणात राहतो त्यामध्ये असे घटक असू शकतात जे काही परिस्थितीत ख्रिस्ती लोक वाहून नेण्यासाठी क्रूस बनतात.

o मग, काळ जसजसा पुढे गेला तसतसे मला हा वचन ख्रिस्ताने केलेले त्याच्या मागे येण्याचे आवाहन म्हणून समजू लागला. क्रूस उचलणे म्हणजे माझी नाही तर त्याची इच्छा पूर्ण करणे, असे मी समजू लागलो. आणि हा दृष्टिकोन काही काळ टिकला, नंतर मी 'स्व' मरायला हवे, जुना मनुष्य क्रूसावर खिळला गेला पाहिजे, यावर अधिक भर देऊ लागलो — जेणेकरून प्रत्यक्षात क्रूस उचलून ख्रिस्ताच्या मागे चालता येईल.

- आता, माझ्या डोळ्यांसमोर एक नवीन दृष्टिकोन उलगडत आहे. कदाचित सुरुवातीला, जसे तुम्ही पाहिले असेल, माझे विचार आणि लक्ष मी काय करत होतो आणि जगत होतो यावर केंद्रित होते. पण मी ख्रिस्तावर आणि ख्रिस्ताला काय वाटले आणि जगले यावर लक्ष केंद्रित केले नव्हते. लक्षात घ्या की जेव्हा तो आपल्याला त्याचे अनुसरण करण्यास सांगतो तेव्हा तो आपल्याला सांगत असतो की तो स्वतः स्वतःला नाकारतो आणि त्याचा वधस्तंभ उचलतो. आणि या विधानात इतके आश्चर्यकारक काय आहे? ख्रिस्त पुष्टी करतो की तो आधीच वधस्तंभ वाहत होता. त्या वधस्तंभात मुख्य धार्मिक नेत्यांचा नकार आणि विरोधाभास होता. तो वधस्तंभ असा होता की त्यांनी देवाच्या पुत्राच्या त्याच्या व्यक्तिरेखेत त्याला नाकारले. ख्रिस्ताला वधस्तंभावर खिळल्यासारखे हा नकार सहन करावा लागला. त्यामुळे त्याला नाकारण्यात आले. हे दुःख या वस्तुस्थितीमध्ये केंद्रित होते की, तो त्यांच्यासाठी आपले जीवन देण्यास तयार असताना, त्यांना त्याचे प्रेम दिसले नाही आणि त्याला नाकारण्यात त्यांच्या अंधत्वात, त्यांनी जीवनाचा प्रतिकार केला आणि त्यांच्या आत्म्यांचा नाश निवडला. त्या नकाराने आणि त्यांच्या जीवनाच्या नुकसानाने त्याला वेदना आणि भीतीने भरले.

- कारण आपण हे लक्षात ठेवूया की, ख्रिस्ताने त्यांना जीवन देण्यासाठी आधीच आपले जीवन समर्पित केले होते. म्हणून त्याचे दुःख त्या नकाराचा परिणाम काय होईल हे जाणून घेण्यामुळे आहे. तो नाकारला गेला म्हणून तो नाराज आहे म्हणून नाही. त्यांच्या नकारात ते हरवले आहेत हे जाणून घेण्यामुळे ते दुःख आणि वेदना आहे. हा मार्ग त्यांना विनाशाकडे घेऊन जातो हे जाणून घेतल्यामुळे तो दुःख आणि वेदना आहे. आणि तो वधस्तंभ आपल्यासोबत वाहून नेला, कारण त्यांच्यापर्यंत पोहोचण्याच्या आणि त्यांना जीवन देण्याच्या त्याच्या इच्छेमध्ये,

त्याला प्रतिकार आणि नकार सहन करावा लागतो. आणि ख्रिस्त स्वतःला नाकारतो, त्यांना आशीर्वाद देण्यासाठी तो त्या नकाराचा सामना करतो. हे प्रथम

त्यांच्याकडून अदृश्यपणे नकार दिल्यास नंतरचा नकार दृश्यमान क्रॉसच्या स्वरूपात प्रकट होईल.

- जर शिष्यांशी झालेल्या त्या संवादात ख्रिस्त आधीच वधस्तंभ घेऊन जात होता, तर वधस्तंभ फक्त येशूच्या अवताराच्या काळापुरता मर्यादित आहे का? ख्रिस्ताचे दुःख आणि नकारामुळे होणारे दुःख केवळ त्याच्या पार्थिव जीवनापुरते मर्यादित होते का?

१ करिंथकरांस २:१ बंधुजनहो, मी तर तुमच्याकडे आलो तो वक्तृत्वाच्या अथवा ज्ञानाच्या श्रेष्ठतेने देवाचे रहस्य तुम्हांला सां असे नाही.कारण येशू ख्रिस्त, म्हणजे वधस्तंभावर खिळलेला येशू ख्रिस्त, ह्याच्याशिवाय मी तुमच्याबरोबर असताना दुसरे काही जमेस धरू नये असा मी ठाम निश्चय केला.

गलतीकर ३:१ अहो बुद्धिहीन गलतीकरांनो, वधस्तंभावर खिळलेला येशू ख्रिस्त ज्यांच्या डोळ्यांपुढे वर्णन करून ठेवला होता, त्या [तुम्ही सत्याचे पालन करू नये म्हणून] तुम्हांला कोणी भुरळ घातली?

गलतीकर२:२० मी ख्रिस्ताबरोबर वधस्तंभावर खिळलेला आहे; आणि ह्यापुढे मी जगतो असे नाही, तर ख्रिस्त माझ्या ठायी जगतो; आणि आता देहामध्ये जे माझे जीवित आहे ते देवाच्या पुत्रावरील विश्वासाच्या योगाने आहे; त्याने माझ्यावर प्रीती केली व स्वत:ला माझ्याकरता दिले

निष्कर्ष:

- पौलाने करिंथकरांमध्ये फक्त ख्रिस्त आणि त्याला वधस्तंभावर खिळले होते हे जाणून घेण्याचा प्रयत्न केला. हे आपल्याला येशू ख्रिस्त आणि त्याला वधस्तंभावर खिळले होते याच्या सत्याची शक्ती आणि खोली सांगते.
- पौलाला वधस्तंभावर खिळलेल्या येशू ख्रिस्ताला जाणून घ्यायचे होते. केव्हा? तिथे, त्याच क्षणी.
- पौलाने गलतीकरांसमोर येशू ख्रिस्त कसा सादर केला होता? त्याला वधस्तंभावर खिळलेले म्हणून स्पष्टपणे सादर केले गेले होते. ख्रिस्त कुठे होता?

वधस्तंभावर खिळले? त्याच वेळी गलतीकरांमध्ये. हे कसे शक्य आहे?

- पौल आपल्याला सांगतो की तो ख्रिस्तासोबत क्रूसावर खिळला गेला होता. त्या क्षणी तो ख्रिस्ताबरोबर क्रूसावर खिळला गेला. आणि या क्रूसावर खिळल्या जाण्यात, या क्रूस वहाण्यात, पौल आता स्वतः जगत नव्हता, तर ख्रिस्त त्याच्यामध्ये जगत होता. याचा अर्थ काय?

- पौलाला ख्रिस्तासोबत वधस्तंभावर खिळले जाणे म्हणजे देहस्वभावाला वधस्तंभावर खिळणे, स्वतःला नाकारणे आणि ख्रिस्ताचे अनुसरण करणे असे होते.

- ख्रिस्ताला वधस्तंभावर खिळले जाणे म्हणजे स्वतःला नाकारणे आणि माणसाचा नकार सहन करणे. याचा अर्थ नाकारले जात असतानाही हृदयाचे दार ठोठावत राहणे. प्रत्येक वेळी जेव्हा एखादा मनुष्य पाप करतो तेव्हा तो सत्याच्या आत्म्याशी लढून असे करतो जो त्याला पापाची खात्री पटवून देण्याचा प्रयत्न करतो. पापाच्या खात्रीविरुद्धच्या त्या संघर्षात, माणूस जेव्हा पाप करतो तेव्हा तो ख्रिस्ताच्या देणगीला नाकारतो. माणूस ख्रिस्ताला नाकारतो. आणि ख्रिस्त आपल्या पापाने जखमी होतो, दुखावला जातो. कारण ख्रिस्त इतका संवेदनशील, इतका थोर, इतका शुद्ध, इतका चांगला आहे की जेव्हा तो ज्याच्यासाठी आपले जीवन देतो तो मृत्यू निवडतो तेव्हा त्याच्या आत्म्याच्या खोलवर त्याला दुखावतो. आपल्या पापाने आपल्याला दुखावले जाते हे त्याला दुखावते. तो आपले दुःख सहन करतो.

- देवाचा क्रोध (संबंधित विभाग पहा) ख्रिस्ताच्या दुःखाचा समावेश करतो. देव त्याच्या मुलांच्या अंतःकरणाच्या नकार आणि कठोरतेबद्दल असंवेदनशील नाही. देव आणि त्याचा पुत्र त्यांचे आशीर्वाद आणि संरक्षण काढून घ्यावे लागण्याच्या वस्तुस्थितीबद्दल अलिप्त आणि उदासीन नाहीत. दुष्टांनी मरावे असे देवाला वाटत नाही. देवाला ते अजिबात आवडत नाही. परंतु त्याच वेळी, तो त्याच्या स्वभावाने स्वतःला लादत नाही. तो त्याची उपस्थिती जिथे नको तिथे लादत नाही, तर मागे हटतो.

शास्ते १०:१६ मग ते आपल्यातील परके देव टाकून देऊन परमेश्वराची सेवा करू लागले. इस्राएलांचे हाल पाहून त्याच्या मनाला खेद झाला.

निष्कर्ष:

- इस्राएली लोक ज्या परिस्थितीत होते, त्यामुळे देव व्यथित आणि दु:खी झाला होता.आपल्या स्वतःच्या हातांनी निर्माण केलेल्या आपल्या मुलांच्या अडचणींकडे देव उदासीन नाही.ख्रिस्तासोबत चालताना आणि देवाने दिलेल्या सहानुभूतीचा वापर करताना, आपण हे समजू लागतो की देवाला कोणत्या भावना अनुभवाव्या लागतात, जेव्हा शेवटी त्याला मनुष्याला त्याच्या स्वतःच्या इच्छांवर सोडावे लागते.
- पिता आणि ख्रिस्त जेव्हा नाकारल्याचे परिणाम पाहतात तेव्हा त्यांना त्रास होतो, त्यांना त्यांच्या शत्रूंसमोर सोडावे लागल्याच्या वेदनांमुळे ते दुःखी होतात आणि रडतात, ही वस्तुस्थिती पतित मानवतेच्या इतिहासात पुनरावृत्ती झालेली आहे. ख्रिस्त मानवजातीचा नकार सहन करत आहे. हे आपल्याला आढळते की, जेव्हा तो देहधारी झाला तेव्हा पृथ्वीवरील त्याच्या सेवाकार्याच्या वर्षांपुरते मर्यादित नव्हते, तर पापात मनुष्याच्या संपूर्ण कालावधीला व्यापून टाकते. हा एक क्रूस आहे जो ख्रिस्त दररोज वाहून नेतो, जसे वचनात म्हटले आहे (लूक ९:२३), कारण ख्रिस्त हृदयाच्या दारावर ठोठावत आहे आणि अनेक वेळा त्याला वाट पाहत, दुर्लक्षित करून, त्याला नको आहे अशी टीका केली जाते. त्या नकाराचा आणि त्या नकारामुळे होणाऱ्या परिणामांचा अनुभव घेणे त्याच्यासाठी एक भयानक वेदना आहे. म्हणून आपण पाहतो की पित्याला आणि पुत्रालाही वेदना, क्लेश आणि दु:ख सहन करावे लागतात — ते केवळ मनुष्याच्या देवावरील नकारामुळेच नाही, तर मनुष्याच्या स्वतःच्या दु:खांमुळे आणि वेदनांमुळेही व्यथित होतात.

यशया ५३:३ तुच्छ मानलेला, मनुष्यांनी टाकलेला, क्लेशांनी व्यापलेला व व्याधींशी परिचित असलेला असा तो पुरुष पाहून लोक तोंडे फिरवत व त्याला तुच्छ लेखत; आणि त्याला आम्ही मानले नाही.खरोखर आमचे व्याधी त्याने आपल्यावर घेतले, आमचे क्लेश त्याने वाहिले; तरी त्याला ताडन केलेले, देवाने त्याच्यावर प्रहार केलेले व त्याला पिडलेले असे आम्ही त्याला लेखले.खरे पाहिले असता तो आमच्या अपराधांमुळे घायाळ झाला, आमच्या दुष्कर्मांमुळे ठेचला गेला; आम्हांला शांती देणारी अशी शिक्षा त्याला झाली; त्याला बसलेल्या फटक्यांनी आम्हांला आरोग्य

प्राप्त झाले.

निष्कर्ष:

- ख्रिस्तावर ज्या काळात अत्याचार झाला त्या काळाबद्दल यशया काय म्हणतो?

- यशया हे भूतकाळात सांगतो. जरी ते भविष्यसूचक आहे हे खरे असले तरी, यशया हे लिहिण्याच्या वेळी ख्रिस्ताच्या जीवनात आधीच घडल्याचे सांगतो हे देखील खरे आहे.

- आपण ख्रिस्ताचे काय केले?

- त्याला मानवांमध्ये तुच्छ लेखण्यात आले आणि नाकारण्यात आले. हे आपल्या पहिल्या पालकांपासून सुरू झाले, जेव्हा त्यांनी देवाऐवजी जुन्या सापाला मानणे पसंत केले. आणि हे काईन आणि त्याच्या अनुयायांसह आणि त्याच्या आत्म्याला दुःखी करणाऱ्या सर्व पूर्व पिढीसोबत घडले. ख्रिस्ताचा आणि त्याच्या जीवनाच्या आणि शाश्वत देणग्यांच्या ऑफरचा हा अवमान त्याला दुःखाचा माणूस बनवतो. त्याच्या व्यक्तिमत्त्वात तो इतर प्राण्यांना वैयक्तिकरित्या अनुभवणाऱ्या दुःखांचा योग आहे. त्याच्यामध्ये सर्व मानवजातीच्या भावना आणि अनुभव एकत्रित आहेत. यामुळे ख्रिस्त दुःखाचा अनुभवी माणूस बनतो. तो अनेक वेळा अश्रू ढाळण्यापर्यंत तुटला आहे.

- हे मला माझ्या मुला लुकासची आठवण करून देते. तो एक वर्षांचा होणार होता तेव्हा तो पायऱ्यांवरून पडला आणि त्याची जीभ चावली. जखम इतकी खोल होती की त्याला १३ टाके पडले. आणि त्याला त्रास होत असताना मी माझ्या हृदयातून किती वेदना होत होत्या हे मला आठवते. रडत असताना तो गिळूही शकत नव्हता. तो आपल्या लहान डोळ्यांनी माझ्याकडे पाहायचा, काहीतरी बडबड करण्याचा प्रयत्न करायचा, पण स्पष्ट बोलू शकत नव्हता. तो इतक्या वेदनेत होता की तो गिळू शकत नव्हता, आणि त्याच्या तोंडातून रक्ताळलेला थुंकी बाहेर येत होती.

- शेवटी रुग्णालयात त्याच्यावर उपचार करण्यात आले आणि तो २ दिवस तिथेच राहिला. माझ्या मुलाला त्रास होत असताना आणि काहीही करू न शकल्याने होणारा त्रास आणि वेदना, असहायता मला स्पष्टपणे आठवते.

ते. मी माझ्या मुलासोबत दुःख सहन केले आणि माझ्या मुलाला जे वाटले तेच मी अनुभवले. त्याचे दुःख माझे दुःख होते. आणि त्याच्या दुःखाने माझे हृदय पूर्णपणे प्रभावित झाले. पण मी त्याचे दुःख शक्य तितके कमी करण्याचा आणि त्यातून त्याला साथ देण्याशिवाय काय करू शकतो?

- खिस्त आणि पित्याला त्यांच्या मुलांचे नशीब असेच भोगावे लागते. जर मी वाईट असूनही, अशा भावना आहेत, तर देव आणि त्याचा पुत्र, जे शुद्ध, उदात्त, निष्कलंक आणि चांगले आहेत, किती जास्त? जगाच्या प्रेमापोटी ज्या देवाने आपला पुत्र दिला, जेणेकरून जो कोणी विश्वास ठेवतो त्याचे तारण व्हावे? या ग्रहावरील प्रत्येक जीवासाठी आपले जीवन देणाऱ्या खिस्ताला किती जास्त? प्रत्येक मानव ज्या वेदनांमधून जातो, ते खिस्ताच्या हृदयाला छेद देतात. म्हणूनच ते म्हणते की त्याने निश्चितच आपल्या दुर्बलता सहन केल्या. त्याने खरोखर त्या सहन केल्या. त्याने मानवजातीचे सर्व आजार सहन केले. म्हणूनच ते असेही म्हणते की त्याने आपले सर्व दुःख सहन केले. कोणत्याही मनुष्यानं अनुभवलेली अशी एकही वेदना नाही जी त्याच्या हृदयाला फाडून टाकलेली नाही.

- यशया म्हणतो की खिस्ताला वधस्तंभावर खिळताना झालेल्या वेदनांचे दृश्यमान प्रकटीकरण आपण देवाला देतो: देवाने ते खिस्ताला केले. म्हणूनच तो म्हणतो की आम्ही त्याला देवाने मारलेले आणि मारलेले मानले. तथापि, संदेष्टा घाईघाईने स्पष्टीकरण देतो: तो आपल्याला सांगतो की आपल्या बंडांमुळेच त्याच्या जखमा झाल्या. तो आपल्याला सांगतो की आपल्या पापांमुळे तो तुटला आणि चिरडला गेला. आपल्या बंडांमुळे आणि पापांमुळेच आपल्या प्रभूला चिरडले गेले.

यशया ६३:९ त्यांच्या सर्व दु:खाने तो दु:खी झाला, त्याची प्रत्यक्षता दर्शवणाऱ्या दिव्यदूताने त्यांचे तारण केले; त्याने आपल्या प्रीतीने व आपल्या करुणेने त्यांना उद्धरले; पूर्वीचे सर्व दिवस त्याने त्यांचे लालनपालन केले.तरी त्यांनी बंड केले व त्याच्या पवित्र आत्म्यास खिन्न केले; तेव्हा तो उलटला व त्यांचा शत्रू बनला, तो स्वत: त्यांच्याशी लढला.

निष्कर्ष:

- मानवाने भोगलेल्या सर्व दुःखात पिता दुःखी होता. मानवाने भोगलेल्या प्रत्येक दुःखामुळे देवाचे हृदय हलते आणि त्याला दुःखी करते. आपण त्याच्या निर्मितीची मुले आहोत, म्हणून जो त्याच्या शत्रूंसाठी इतके काही करण्यास तयार होता, तो मनुष्याच्या दुःखामुळे आणि दुःखाने थरथर कापतो.

- जो दूत देवाच्या उपस्थितीत उभा असतो — ख्रिस्त — त्याने आपल्या लोकांना, म्हणजेच मनुष्याला, तारले. त्याने त्यांना मुक्त केले, त्यांना उचलले आणि आपल्या खांद्यावर वाहिले.केव्हा? किती काळ? — प्राचीन काळापासूनच.मनुष्याने पाप केले त्या क्षणापासूनच ख्रिस्ताने मनुष्याला उचलले आहे; आणि त्या मनुष्याला वाहण्यात, तो मनुष्याच्या वेदना आणि दु:खात सहभागी होतो, त्या दु:खांसह तो स्वतःही दु:ख भोगतो.

- या सगळ्यातील भयानक गोष्ट म्हणजे माणूस देवाला आपला शत्रू मानतो. आणि तो देवाविरुद्ध लढतो. आणि तो देवाविरुद्ध बंड करतो. आणि तो देवाला त्याच्या आयुष्यातून काढून टाकू इच्छितो. आणि ते देवाच्या आत्म्याला दुखावते आणि त्याला दुःख देते. आणि ते देवाच्या आत्म्याला त्रास देते.

- देवाचा राग किंवा क्रोध म्हणजे काय? देवाच्या क्रोधावरील विभाग पुन्हा पहा.

- मोठ्या दु:खाने आणि वेदनेने, शेवटी देव त्यांच्याकडून फिरतो आणि त्यांच्याविरुद्ध लढतो. कशा अर्थाने? म्हणजे तो त्यांना सोडून देतो, त्यांना त्यांच्या इच्छांवर चालू देतो, आणि त्यांचे संरक्षण करणे थांबवतो. तो त्यांच्यासाठी परका होतो, आणि आपले "विलक्षण कार्य" करतो. वेदनांनी आणि दु:खाने तो पाहतो की ते त्यांच्या शत्रूंविरुद्धच्या संघर्षात नाश पावत आहेत. आणि कारण त्यांनी स्वतःच तसे मागितले होते, म्हणून तो त्यांना त्यांच्या शत्रूंच्या हाती सोपवतो. अशा रीतीने, तो त्यांचा शत्रू ठरतो. अशा रीतीने, तो त्यांच्याविरुद्ध "लढतो." देवाचे हे कृती — म्हणजे त्यांना त्यांच्या इच्छांवर सोडणे, त्यांच्या जीवनातून आपली उपस्थिती काढून घेणे — या सर्वांमुळे पित्याला आणि ख्रिस्ताला अपार वेदना आणि क्लेश होतात. ही वेदना म्हणजेच "क्रूस वाहणे" आणि "क्रूसावर खिळले जाणे" याच्या तुल्य आहे.

यिर्मया ४:१९ माझी आतडी तुटतात हो तुटतात! माझ्या हृदयकोशास वेदना होत हेत! माझे अंतर्याम अस्वस्थ झाले आहे! माझ्याने स्तब्ध राहवत नाही! कारण माझ्या जिवा, कर्ण्याचा नाद, रणशब्द तू ऐकला आहेस.नाशावर नाश पुकारला आहे; कारण सर्व देश लुटला आहे; माझे डेरे अकस्मात माझ्या कनाती क्षणात लुटल्या आहेत.मी ध्वजा कोठवर पाहू? कर्ण्याचा शब्द कोठवर ऐकू?“कारण माझे लोक मूर्ख आहेत, ते मला ओळखत नाहीत; ती निर्बुद्ध, असमंजस अशी मुले आहेत; वाईट करण्यात ती हुशार आहेत, पण बरे करण्याचे त्यांना ज्ञान नाही.”

निष्कर्ष:

- देव आपल्या लोकांच्या स्थितीवर शोक करतो, आणि त्यांना सोडून देण्यात काय सामावले आहे यामुळे त्याचे अंतःकरण व्यथित होते. त्याचे हृदय वेदनांनी भरते, त्याचे मन हलते; तो शांत राहू शकत नाही. मनुष्याने स्वतः निवडलेल्या नियतीचा साक्षीदार होणे त्याच्यासाठी क्लेशदायक ठरते; त्याचे हृदय आणि श्वास अस्वस्थ होतात, कारण त्याला आपल्या मुलांचा विनाश पाहावा लागतो.

इब्री लोकांस ११:२३ ‘मोशे जन्मल्यावर त्याच्या आईबापांनी विश्वासाने त्याला तीन महिने लपवून ठेवले,’ कारण ते मूल ‘सुंदर आहे असे त्यांनी पाहिले;’ व त्यांना राजाच्या आज्ञेचे भय वाटले नाही.‘मोशे प्रौढ झाल्यावर’ त्याने आपणास फारोच्या कन्येचा पुत्र म्हणवण्याचे विश्वासाने नाकारले.पापाचे क्षणिक सुख भोगणे ह्यापेक्षा देवाच्या लोकांबरोबर दुःख सोसणे हे त्याने पसंत करून घेतले.‘ख्रिस्ताप्रीत्यर्थ विटंबना सोसणे’ ही मिसर देशातील धनसंपत्तीपेक्षा अधिक मोठी संपत्ती आहे असे त्याने गणले; कारण त्याची दृष्टी प्रतिफळावर होती.

निष्कर्ष:

- मोशेला फारोच्या मुलीच्या मुलाचा दर्जा स्वीकारण्यास सांगण्यात आले, परंतु त्याने नकार दिला. तो इजिप्तचा राजपुत्र होणार होता आणि इजिप्तची सर्व संपत्ती त्याच्या आवाक्यात होती. मोशेच्या हातात एक आशादायक भविष्य होते.

त्याने हे सर्व बाजूला ठेवण्याचा निर्णय घेतला. या सर्व पृथ्वीवरील प्रलोभनांना तोंड देण्यासाठी त्याला सार्वजनिक आणि खाजगीरित्या गंभीर दबावाचा सामना करावा लागला. त्याच्या निर्णयाबद्दल किती थट्टा आणि अपमान झाला याची आपण कल्पना करू शकतो.

- त्याऐवजी, मोशेने आपले भविष्य एका तुच्छ गुलाम लोकांसोबत जोडण्यासाठी सर्वकाही सोडले. फारोच्या मुलीचा मुलगा म्हणवून घेण्यास नकार देऊन, त्याने देवाच्या लोकांसोबत गैरवापर करण्याचे निवडले. फारोच्या मुलीचा मुलगा म्हणवून घेण्यास नकार देऊन, त्याने पापाचे क्षणिक सुख उपभोगण्यास नकार दिला. देवाच्या लोकांसोबत गैरवापराचे निवडून, त्याने देवाचा मार्ग आणि इच्छा निवडली; त्याने पापाचे जीवन उपभोगण्यापेक्षा प्रभूच्या मार्गाचे अनुसरण करण्याचे निवडले. त्याने देवाचे वचन जपले आणि देवाच्या लोकांसोबत त्याचे हित आणि नशीब जोडून, त्याने ख्रिस्ताच्या स्वीकारले जपले आणि जपले.
- मोशेच्या काळातही ख्रिस्ताची निंदा अस्तित्वात होती.

इब्री लोकांस १३ १२-१३ म्हणून येशूनेही स्वरक्ताने लोकांना पवित्र करावे म्हणून वेशीबाहेर मरण सोसले.तर आता आपण त्याचा अपमान सोसत तळाबाहेर त्यांच्याकडे जाऊ या.

रोमकरांस पत्र १५:३ कारण ख्रिस्तानेही स्वतःच्या सुखाकडे पाहिले नाही; तर “तुझी निंदा करणाऱ्यांनी केलेली निंदा माझ्यावर आली,” ह्या शास्त्रलेखाप्रमाणे ते झाले..

निष्कर्ष:

- ख्रिस्ताने बाहेर दुःख सहन केले, त्याला वेशीबाहेर नेण्यात आले आणि गुलगोथा येथे वधस्तंभावर टांगण्यात आले.
- ख्रिस्ताने सहन केलेली निंदा म्हणजे त्याचा वधस्तंभ. वधस्तंभ वाहून नेल्याने ख्रिस्ताची निंदा झाली, त्याच्या कानावर दोषारोप पडले.
- ख्रिस्ताची निंदा हा त्याचा वधस्तंभ आहे, आणि ख्रिस्ताची निंदा त्याच्या लोकांमध्ये केली जाते जे वधस्तंभ उचलतात - या प्रकरणात, मोशे. अशाप्रकारे, आपण पाहतो की इजिप्शियन काळात क्रूस आणि ख्रिस्ताची निंदा आधीच

अस्तित्वात होती.

- मोशेने वधस्तंभ उचलणे म्हणजे स्वतःला नाकारणे, स्वतःला संतुष्ट करण्यास नकार देणे आणि फारोच्या मुलीचा पुत्र म्हणवून घेण्यास नकार देणे असे होते. अशाप्रकारे, मोशे त्याच्या जीवनात ख्रिस्ताच्या आवाहनाचे अनुसरण करतो, जो म्हणतो, "जर कोणी माझ्यामागे येऊ इच्छित असेल तर त्याने स्वतःला नाकारावे आणि दररोज आपला वधस्तंभ उचलून माझे अनुसरण करावे." मोशेने, ख्रिस्ताच्या उदाहरणाचे अनुसरण करून, ख्रिस्ताचा वधस्तंभ उचलला, स्वतःला नाकारले आणि कोकऱ्याच्या वचनाचे अनुसरण केले जिथे तो त्याला घेऊन गेला.

- ख्रिस्त वधस्तंभावर टांगला जात असताना, त्याच्यावर शाप आणि निंदा आली. त्यांनी त्याला तिरस्काराने भरले.

मत्तय २७:३९ आणि जवळून जाणारेयेणारे 'डोकी डोलवत' त्याची अशी निंदा करत होते की,"अरे, मंदिर मोडून तीन दिवसांत बांधणाऱ्या, तू देवाचा पुत्र असलास तर स्वतःचा बचाव कर आणि वधस्तंभावरून खाली उतर."तसेच मुख्य याजकही, शास्त्री व वडील ह्यांच्याबरोबरीने थट्टा करत म्हणाले,"त्याने दुसऱ्यांना वाचवले; त्याला स्वतःला वाचवता येत नाही; तो इस्राएलाचा राजा आहे; त्याने आता वधस्तंभावरून खाली उतरावे, म्हणजे आम्ही त्याच्यावर विश्वास ठेवू.'तो देवावर भरवसा ठेवतो; तो त्याला हवा असेल तर त्याने त्याला' आता 'सोडवावे'; कारण मी देवाचा पुत्र आहे, असे तो म्हणत असे."जे लुटारू त्याच्याबरोबर वधस्तंभावर खिळलेले होते त्यांनीही त्याची तशीच निंदा केली.

- त्यांनी येशूला वधस्तंभावरून खाली येण्यास का सांगितले?
- देवाचा पुत्र असणे हे क्रूसाशी विसंगत आहे का? का? परुश्यांना याबद्दल काय वाटले?
- ख्रिस्ताचा अदृश्य क्रूस , पिता आणि पुत्र यांचे दुःख, सर्व शास्त्रवचनांमध्ये पसरलेले आहे.
- या विषयावर अनेक वचने आहेत ज्यांचे आपण विश्लेषण करू शकतो, परंतु आपण खालील वचनांचे विश्लेषण करू:

इब्री लोकांस ६:४ कारण ज्यांना एकदा प्रकाश मिळाला, ज्यांनी स्वर्गीय दानाची रुची

घेतली, जे पवित्र आत्म्याचे वाटेकरी झाले,आणि ज्यांनी देवाच्या सुवचनाची व येणाऱ्या युगाच्या सामर्थ्याची रुची घेतली,ते जर पतित झाले तर त्यांना पश्चात्ताप होईल असे त्यांचे पुन्हा नवीकरण करणे अशक्य आहे; कारण ते देवाच्या पुत्राला स्वतःपुरते नव्याने वधस्तंभावर खिळतात व त्याचा उघड अपमान करतात.कारण जी भूमी आपणावर वारंवार पडलेला पाऊस पिऊन आपली लागवड करणाऱ्यांना उपयोगी अशी वनस्पती उपजवते, तिला देवाचा आशीर्वाद मिळतो.पण जी भूमी काटेकुसळे उपजवते ती नापसंत व शापित होण्याच्या बेतात आलेली आहे; तिचा शेवट जाळण्यात आहे.जरी आम्ही असे बोलतो तरी, प्रियजनहो, तुमच्याविषयी आम्हांला ह्यापेक्षा अधिक चांगल्या व तारणाशी निगडित गोष्टींची खातरी आहे.

निष्कर्ष:

- संदर्भ, इब्री लोकांस ५:६-१०, मध्ये दोन मध्यवर्ती विषय आहेत:
- मलकीसदेकाच्या क्रमानुसार ख्रिस्त याजक म्हणून आणि,
- ख्रिस्ताचे दुःख.
- दोघेही एकमेकांशी घनिष्ठपणे जोडलेले आहेत.
- त्यानंतर पौल दूध आणि मजबूत मांस आणि एका किंवा दुसऱ्या आहारात काय
- समाविष्ट आहे याचे वर्णन करतो.

- जेव्हा ख्रिस्ताने योहान १४ मध्ये सांत्वनकर्त्याबद्दल बोलले तेव्हा त्याने फक्त सत्याचे वर्णन केले आणि नंतर त्याच प्रवचनात, त्याने अध्यायात आढळणाऱ्या द्राक्षवेल आणि फांद्यांच्या उदाहरणाचा वापर केला.
१५. इथेही तेच खरे आहे. वर्णन ४-६ वचनांमध्ये केले आहे आणि त्या सत्याचे उदाहरण ७-८ वचनांमध्ये दिले आहे.
- पृथ्वी पाऊस पिते आणि दोन प्रकारचे परिणाम देते. पाऊस म्हणजे काय?

मत्तय ५:४५ अशासाठी की, तुम्ही आपल्या स्वर्गातील पित्याचे पुत्र व्हावे; कारण तो वाइटांवर व चांगल्यांवर आपला सूर्य उगववतो आणि नीतिमानांवर व अनीतिमानांवर पाऊस पाडतो.

अनुवाद ३२:१ “अहो आकाशांनो, लक्ष द्या मी बोलत आहे; पृथ्वी माझ्या तोंडचे शब्द ऐको.पर्जन्याप्रमाणे माझ्या बोधाची वृष्टी होवो, माझे भाषण दहिवराप्रमाणे ठिबको; कोवळ्या गवतावर जशी पावसाची झिमझिम, हिरवळीवर जशा पावसाच्या सरी, तसे ते वर्षो.

होशेय ६:३ चला, आपण परमेश्वरास ओळखू; परमेश्वराचे ज्ञान मिळवण्यास झटू; त्याचा उदय अरुणोदयाप्रमाणे निश्चित आहे; तो पर्जन्याप्रमाणे भूमी शिंपणाऱ्या वळवाच्या पर्जन्याप्रमाणे आमच्याकडे येईल.”पिता नीतिमान आणि अनीतिमान सर्वांवर पाऊस पाडतो.देव त्याचे शिक्षण, त्याच्या तोंडचे शब्द, त्याचे तर्क पावसासारखे पाठवतो.
पिता पवित्र आत्म्याला पाठवतो — देवाचे वचन — जो प्रत्येकाला पाप, धार्मिकता आणि न्याय याबद्दल खात्री देतो (योहान १६:८). हा ख्रिस्ताचा आत्माच आहे जो अंत:करणाच्या दारावर टकटक करतो (प्रकटीकरण ३:२०). तो प्रत्येकाच्या हृदयाच्या दारावर टकटक करतो.

- पण, प्रत्येकाला होणाऱ्या या पश्चात्तापाच्या आवाहनाचे काय होते? ते प्रत्येकाच्या हृदयावर अवलंबून आहे.
पहिली प्रतिक्रिया अशी असते की काही लोक बोलावणी स्वीकारतात, ख्रिस्तास स्वीकारतात, द्राक्षवेलीशी जोडले जातात आणि फळ देतात (गलतीकरांस ५:२२-२३). जेव्हा आपण ख्रिस्तास स्वीकारतो, तेव्हा आपण पित्याचे गौरव करतो (योहान १५:८) आणि राज्य ख्रिस्तास अर्पण करतो. अशा प्रकारे आपण आपल्या जीवनात ख्रिस्तास राजा बनवतो. आपण ख्रिस्त राजाला गौरवाच्या किरीटाने मुकुट घालतो.

● दुसरी प्रतिक्रिया अशी असते की काही लोक आपले हृदय कठीण करतात आणि त्यांना पापाविषयी पटवणारे वचन ऐकण्यास नकार देतात. ही प्रतिक्रिया म्हणजे देवाच्या वचनाविरुद्धची लढाई आहे. ही अंतःकरणातील आवाज — विवेक — ऐकण्यास आणि स्वीकारण्यास नकार देणे आहे. हे करताना मनुष्याच्या जीवनात पापाची फळे उगवतात — काटे आणि तण (उत्पत्ती ३:१७-१८). हे काटे आणि तण म्हणजे ख्रिस्ताला नाकारण्याचे पाप आहे (यहेज्केल २:४-८; यशया ५:१-७); हे पवित्र

आत्म्याच्या कोरडेपणाचे प्रगटीकरण आहे. ख्रिस्ताला नाकारून आपण त्याला दु:खांचा मनुष्य म्हणून मुकुट घालतो (योहान १९:२), कारण आपल्या निर्मिती आणि मुक्तीच्या संततीकडून नाकारले जाणे त्याला वेदना देते आणि जखमी करते. ख्रिस्ताला नाकारून आपण त्याला राजा नव्हे तर दु:खांचा मनुष्य बनवतो, कारण आपण त्याच्या डोक्यावर आपले काटे ठेवतो. आपला नकार त्याला दुखवतो आणि जखमी करतो. पापात त्याला नाकारून आपण त्याच्याशी कठोर वर्तन करतो. तो आपल्या बंडखोरींनी जखमी होतो, आपल्या द्‌वेषाने ठेचला जातो. आपल्या विध्वंसक वृत्तीने तो व्यथित होतो. जसा एक पिता दुःख भोगतो आणि शोक करतो जेव्हा त्याचा मुलगा त्याच्याकडून तोंड फिरवतो, तसाच ख्रिस्तही दुःख भोगतो आणि शोक करतो — परंतु तो अधिक खोलपणे, कारण तो शुद्‌ध, पवित्र आणि चांगला आहे — जेव्हा त्याला निर्दयपणे नाकारले जाते.

इब्री ६:४ कारण ज्यांना एकदा प्रकाश मिळाला, ज्यांनी स्वर्गीय दानाची रुची घेतली, जे पवित्र आत्म्याचे वाटेकरी झाले,आणि ज्यांनी देवाच्या सुवचनाची व येणाऱ्या युगाच्या सामर्थ्याची रुची घेतली,ते जर पतित झाले तर त्यांना पश्चात्ताप होईल असे त्यांचे पुन्हा नवीकरण करणे अशक्य आहे; कारण ते देवाच्या पुत्राला स्वतःपुरते नव्याने वधस्तंभावर खिळतात व त्याचा उघड अपमान करतात.

मीखा ७:२ भक्त पृथ्वीवर नाहीसा झाला आहे; माणसांत कोणी सरळ उरला नाही; ते सर्व रक्तपात करण्यास टपले आहेत, प्रत्येक जण जाळे टाकून आपल्या भावाची पारध करतो..४त्यांच्यातला जो उत्तम तो काटेरी झुडपासारखा आहे; त्यांच्यातला जो सरळ तो काटेरी कुंपणाहून वाईट आहे; तुझ्या टेहळणी करणाऱ्यांनी टेहळलेला दिवस, तुझी झडती घेण्याचा दिवस येत आहे; आता त्यांची त्रेधा उडेल..

निष्कर्ष:

- जे रोप काटेरी झुडुपे निर्माण करते ते नाकारले जाते. पाऊस किंवा सूर्य नव्हे तर वनस्पतीच काटेरी झुडुपे निर्माण करते, याचा अर्थ असा की नकार मनुष्याकडूनच येतो.

- ख्रिस्ताचा सतत नकार देत राहिल्यामुळे मनुष्य दयेशिवाय राहतो. ख्रिस्ताच्या दयेचा नकार केल्याने, मनुष्य इतरांवरही दया दाखवत नाही. त्याच्यामध्ये काहीही धार्मिक किंवा न्याय्य उरत नाही; तो स्वभावतःच खून करणारा बनतो. त्यांच्या मध्ये जो सर्वात चांगला आहे तोही काटेरी झुडपासारखा आहे, आणि जो सर्वात सरळ आहे तोही काट्यासारखा आहे.

- पाऊस, पवित्र आत्मा, ख्रिस्ताची कृपा, आत्म्यापर्यंत पोहोचण्याचा प्रयत्न करीत आहे, परंतु नकार दिल्यावर व्यक्ती कठोर होते आणि आत्म्याच्या पाण्याशिवाय ती फक्त काटेरी झुडुपे निर्माण करते. ती व्यक्ती ख्रिस्ताच्या आत्म्याच्या प्रभावासाठी काटेरी झुडुपे निर्माण करते. म्हणून आत्मा नाकारला गेल्याने, आत्म्याचे कोणतेही फळ नाही. आणि तो अशा टप्प्यावर येतो जिथे व्यक्तीचा निर्णय त्याच्या स्वतःच्या सततच्या निर्णयाने निश्चित केला जातो, तो त्याचे स्वतःचे वास्तव आणि नशीब बनतो, कारण सांत्वनकर्त्याचा आवाज अधिकाधिक दूरचा आणि प्रतिकूल म्हणून ऐकू येतो. असा एक क्षण येतो जेव्हा मनुष्याला ख्रिस्ताचा स्वीकार करणे अशक्य होते. कारण त्याने स्वतःला असे बनवले आहे. हे पवित्र आत्म्याविरुद्धचे पाप आहे.

- जो मनुष्य उघडपणे आणि सतत ख्रिस्ताला आपल्या नकाराच्या काट्यांच्या मुकुटाने पुन्हा पुन्हा क्रूसावर खिळवतो, त्याला पुन्हा नव्याने बनविणे अशक्य होते. हा सततचा नकार, ही अखंड बंडखोरी, शेवटी त्या मनुष्याच्या स्वभावाला इतकी आकार देते की तो त्या स्थितीतच स्थिर होतो आणि त्याच्यासाठी मागे वळणे अशक्य होते. ही नव्याने पुनरुत्थान होण्याची अशक्यता ही देवाच्या आत्म्याच्या कोमल आवाजाचा सातत्याने नकार देऊन मनुष्य स्वतःवर आणतो.

- जोपर्यंत ते देवाच्या पुत्राला नाकारून त्याला वधस्तंभावर खिळतात, तोपर्यंत त्यांना पश्चात्ताप करणे अशक्य आहे, कारण ते पश्चात्ताप करण्यासाठी बोलावणाऱ्या आवाजाला नाकारतात. आणि जे काटे वाहून नेते, ते शेवटी देवाच्या क्रोधाचा अनुभव घेते. म्हणजेच, त्यांना त्यांच्या स्वतःच्या परिस्थिती आणि इच्छांच्या स्वाधीन केले जाते आणि देवाच्या संरक्षणाशिवाय त्यांना त्यांच्या शत्रूंच्या क्रोधाला सोडले जाते.

- लक्षात घ्या की वचन म्हणते, "ते त्याला पुन्हा वधस्तंभावर खिळताना पाहतात." आणि ख्रिस्ताला वधस्तंभावर खिळले जात असतानाही तो सतत हाक

मारत राहतो. आपण ते पाहतो का? आणि ख्रिस्त काय म्हणतो? "पित्या, त्यांना क्षमा कर, कारण ते काय करतात हे त्यांना माहिती नाही." तथापि, जर हृदय ख्रिस्ताचा आवाज ऐकत नसेल आणि कठोर आणि कठोर होत असेल, तर ते अशा टप्प्यावर येईल जिथे ते त्याचा आवाज ऐकणार नाही आणि ते वळणे अशक्य होईल. का? देवाला ते नको आहे म्हणून का? की पापीला वळणे अशक्य आहे म्हणून का? पापीला ख्रिस्तासोबत राहणे अशक्य आहे, तो ऐकत नाही आणि दयेच्या हाकांना नकार देतो. तो आता ऐकू शकत नाही. त्याने स्वतःला अपरिवर्तनीयपणे नष्ट केले आहे.

- असा एक क्षण आहे जेव्हा देव स्वतः काहीही करू शकत नाही. देवाने ते असे ठरवले आहे म्हणून का? नाही. त्या व्यक्तीच्या निर्णयामुळेच तो देवाविरुद्ध काटे आणि कुजबुज निर्माण करतो आणि मोठ्या वेदनांसह, देव शेवटी त्याला एकटे सोडतो. पण ही संपूर्ण प्रक्रिया एक क्रॉस आहे. ख्रिस्ताला क्रूसावर चढवले जाते आणि तो क्रूसावर चढवल्या जाणाऱ्या यातना, नाकारल्या जाणाऱ्या वेदना सहन करतो. नाकारल्यामुळे पापी व्यक्तीवर येणाऱ्या परिणामांची वेदना. मुलाच्या मृत्युचे दुःख. पापी व्यक्तीला होणाऱ्या वेदना आणि वेदनांसाठी दुःख.

- तुमच्यासाठी आणि माझ्यासाठी ख्रिस्त काय असेल? आपण त्याला गौरवाचा राजा की दुःखाचा पुरूष असा मुकुट घालू?

“ई. जी. व्हाइट यांचे उद्धरणे” कोट्स:

१) पवित्र आत्म्याविरुद्धच्या पापाकडे कोणालाही एखाद्या रहस्यमय किंवा अव्याख्येय गोष्टीसारखे पाहण्याची गरज नाही. पवित्र आत्म्याविरुद्धचे पाप म्हणजे पश्चात्तापाच्या आमंत्रणाला सातत्याने नकार देण्याचे पाप होय. जर तुम्ही येशू ख्रिस्तावर तुमच्या वैयक्तिक तारणहार म्हणून विश्वास ठेवण्यास नकार देता, तर तुम्ही पहिल्या महान बंडखोराभोवती असलेल्या वातावरणावर प्रेम करता. तुम्ही त्या वातावरणाची निवड करता, जे पित्याभोवती आणि पुत्राभोवती असलेल्या वातावरणापेक्षा भिन्न आहे; आणि देव तुम्हाला तुमची निवड करण्याची मुभा

देतो.परंतु या विषयाच्या या सादरीकरणामुळे कोणत्याही आत्म्याने निराश होऊ नये. जो कोणी आपल्या गुरूची इच्छा पूर्ण करण्याचा प्रयत्न करीत आहे, त्याने खचून जाऊ नये. **{TMK 243.4}**

२) ख्रिस्ताचा क्रूस हा सर्वकाळ तारणप्राप्त लोकांचा विज्ञान आणि स्तुतीगीत असेल. गौरव प्राप्त ख्रिस्तामध्ये ते क्रूसावर खिळवलेला ख्रिस्त पाहतील. ज्याच्या सामर्थ्याने आकाशातील असंख्य जगांची निर्मिती व आधार झाला — देवाचा प्रिय, स्वर्गाचा वैभव, ज्याची करुब व तेजस्वी सेराफ आनंदाने उपासना करीत असत — तो स्वतःला नम्र करून पडलेल्या मनुष्याला उंचावण्यासाठी खाली आला, हे कधीही विसरले जाणार नाही. त्याने पापाचे अपराध व लज्जा, आणि पित्याच्या मुखाचे लपणे सहन केले, जोपर्यंत हरवलेल्या जगाच्या दु:खाने त्याचे हृदय तुटले आणि कलवरीच्या क्रूसावर त्याचे जीवन संपले. सर्व जगांचा सृष्टीकर्ता, सर्व नियतींचा अधिपती, प्रेमामुळे स्वतःचे गौरव बाजूला ठेवून स्वतःला नम्र करतो — हे दृश्य सदैव संपूर्ण विश्वाच्या आश्चर्य आणि उपासनेचा विषय राहील. जेव्हा तारणप्राप्त राष्ट्रे त्यांच्या तारणहाराकडे पाहतील आणि त्यांच्या तारणहाराच्या मुखातून पित्याचा अनंत तेज झळकताना पाहतील; जेव्हा ते त्याच्या सिंहासनाकडे पाहतील, जे अनादि ते अनंतकाळपर्यंत आहे, आणि जाणतील की त्याच्या राज्याला कधीही अंत नाही — तेव्हा ते आनंदाने उद्गारतील:

"योग्य, योग्य आहे तो कोकरा जो वध करण्यात आला, आणि ज्याने आपल्या अत्यंत मौल्यवान रक्ताने आम्हांस देवाकरिता विकत घेतले!" क्रूसाचे रहस्य इतर सर्व रहस्ये स्पष्ट करते. कलवरीहून प्रवाहित होणाऱ्या प्रकाशात देवाचे जे गुण पूर्वी भीती आणि आदर उत्पन्न करीत होते, ते आता सुंदर आणि आकर्षक भासतात. दया, कोमलता आणि पित्याचे प्रेम हे पवित्रता, न्याय आणि सामर्थ्य यांच्याशी एकरूप झालेले दिसतात. जेव्हा आपण त्याच्या सिंहासनाचे वैभव पाहतो — उंच आणि गौरवशाली — तेव्हा आपण त्याच्या स्वभावातील कृपापूर्ण प्रगटीकरणे पाहतो, आणि पूर्वी कधी न समजलेला तो गोड शब्द अधिक खोलपणे समजतो — "आपला पिता." हे स्पष्ट दिसेल की ज्याच्याकडे अनंत ज्ञान आहे, त्याने आपल्या पुत्राच्या बलिदानाव्यतिरिक्त आपल्या तारणासाठी दुसरी कोणतीही योजना निर्माण करू शकली नाही. या बलिदानाचे प्रतिफळ म्हणजे पृथ्वीला पवित्र, आनंदी आणि अमर तारणप्राप्त लोकांनी भरलेले पाहण्याचा आनंद. तारणहाराचा अंध:काराच्या शक्तींशी

झालेला संघर्ष हा तारणप्राप्त लोकांसाठी अनंत आनंदाचा आणि देवाच्या गौरवाचा विषय ठरतो. आणि मनुष्याच्या आत्म्याचे मूल्य इतके महान आहे की पित्याला त्या दिलेल्या किंमतीने समाधान मिळते; आणि ख्रिस्त स्वतः, आपल्या महान बलिदानाचे फळ पाहून संतुष्ट होतो. **{GC 651-652}**

३) प्रत्येक पापामुळे येशू पुन्हा जखमी होतो; आणि ज्याला आपण भोसकले आहे त्याच्याकडे जेव्हा आपण पाहतो, तेव्हा आपण त्या पापांसाठी शोक करतो ज्यांनी त्याला यातना दिल्या आहेत. असा शोक पापाचा त्याग करण्याकडे नेतो.
{DA 300.3}

४) "आणि ज्यांनी त्याला भोसकले तेही." हे केवळ त्यांच्याबद्दलच लागू होत नाही ज्यांनी शेवटचे ख्रिस्ताला कॅलव्हरीच्या क्रूसावर लटकताना पाहिले, तर आज चुकीच्या शब्दांनी आणि कृतींनी त्याला भोसकणाऱ्यांबद्दलही लागू होते.दररोज तो क्रूसारोहनाच्या यातना सहन करतो. दररोज स्त्री-पुरुष त्याचा अपमान करून, त्याची इच्छा मानण्यास नकार देऊन त्याला भोसकतात.आणि माणसांमध्ये मनुष्य म्हणून पृथ्वीवर येण्यापूर्वीही त्याने दुःख भोगले नाही का? ज्यास तो मिसर देशातून कनान भूमीत नेण्याचा हेतू बाळगत होता, त्या लोकांनी त्याचा वारंवार नकार दिला. चाळीस वर्षांच्या वाळवंटातील भटकंतीदरम्यान, त्याने आपल्या निवडलेल्या लोकांना मन्ना खाऊ घातले आणि त्यांना संकटांपासून संरक्षित केले तरीही त्यांनी त्याने दिलेल्या सत्याच्या पुराव्यांना विरोध केला, त्याच्या प्रकाश आणि सामर्थ्याला ओळखले नाही, त्याच्या चमत्कारांची दखल घेतली नाही, आणि परिणामी ते वाळवंटातच नष्ट झाले, वचन दिलेल्या भूमीत कधी प्रवेश केला नाही. प्रभु त्यांच्यामार्फत आपली उद्दिष्टे पूर्ण करू शकला नाही. आणि का? कारण त्यांनी कधीच आपल्या बालिश मार्गांचा त्याग केला नाही. त्यांनी आपल्या स्वभावातील दोषांवर विजय मिळवला नाही. जरी ते पुरुष आणि स्त्रिया म्हणून वयात आले, तरी त्यांनी आपल्या बालपणातील दोष आपल्या प्रौढ जीवनातही कायम ठेवले.
आजही तसेच आहे. प्रभु इच्छितो की आपण ख्रिस्त येशूमध्ये परिपक्व पुरुष आणि स्त्रिया होऊ. आपल्या स्वाभाविक प्रवृत्ती त्याच्या कृपेने मृदू आणि वश व्हाव्यात. मग

आपण त्याला सतत पुन्हा क्रूसावर खिळवत राहणार नाही.
आपल्याकडे असा तारणहार आहे ज्याने या पृथ्वीवर परिपूर्ण जीवन जगले. तो आपला आदर्श आहे. त्याने आपल्या मुक्तीसाठी आपले जीवन दिले. जर आपण या जीवनात त्याचे अनुसरण केले, त्याची इच्छा प्रत्येक गोष्टीत पूर्ण केली, तर पुढील जीवनात आपण त्याच्यासोबत सदैव जगू. **{2SAT 214}**

५) प्रत्येक दु:खी मनुष्याच्या वेदना ख्रिस्त अनुभवतो. जेव्हा दुष्ट आत्मे एखाद्या मनुष्याच्या शरीराला त्रस्त करतात, तेव्हा ख्रिस्त त्या शापाची वेदना अनुभवतो. जेव्हा ताप जीवनशक्ती जाळून टाकतो, तेव्हा तो त्या यातना अनुभवतो. आणि आजही तो रोग्यांना बरे करण्यास तितकाच इच्छुक आहे जितका तो पृथ्वीवर वैयक्तिकरीत्या असताना होता. ख्रिस्ताचे सेवक हे त्याचे प्रतिनिधी आहेत — त्याच्या कार्याचे माध्यम. तो त्यांच्यामार्फत आपली आरोग्यदायी सामर्थ्य प्रगट करावयास इच्छितो.**{डीए ८२३.४}**

६) ख्रिस्त हा दु:ख भोगणाऱ्यांमधील अधिपती होता; परंतु त्याचे दु:ख हे पापाच्या भयंकर दुष्टतेच्या जाणिवेमुळे होते — कारण त्याला ठाऊक होते की वाईटाशी परिचयामुळे मनुष्य त्याच्या भयानकतेपासून आंधळा झाला आहे. ख्रिस्ताने पाहिले की पापाने मानवी हृदयावर किती खोलवर पकड घेतली आहे, आणि किती थोडे लोक त्याच्या सामर्थ्यापासून मुक्त होण्यास तयार आहेत. त्याला माहीत होते की देवाच्या मदतीशिवाय मानवजात नाश पावेल, आणि त्याने पाहिले की विपुल मदत त्यांच्या अगदी जवळ असूनही असंख्य लोक नाशाकडे जात आहेत. **{DA 752.4}**

७) मनुष्याच्या हृदयात शंका निर्माण करणे हे सैतानाचे कार्य आहे. तो त्यांना देवाकडे एक कठोर न्यायाधीश म्हणून पाहण्यास प्रवृत्त करतो. तो त्यांना पाप करण्यास प्रवृत्त करतो आणि नंतर त्यांना असे वाटण्यास भाग पाडतो की ते त्यांच्या स्वर्गीय पित्याजवळ जाण्यासाठी किंवा त्याची दया मिळविण्यासाठी खूपच अशुद्ध आहेत. प्रभु हे सर्व समजतो. येशू आपल्या शिष्यांना खात्री देतो की देव त्यांच्या गरजा आणि

दुर्बलतांमध्ये त्यांच्याबद्दल सहानुभूती बाळगतो. कोणताही उसासा घेतला जात नाही, कोणतीही वेदना जाणवली जात नाही, कोणतेही दुःख आत्म्याला भोसकत नाही, जे पित्याच्या हृदयापर्यंत पोहोचत नाही. **{DA 356.2}**

८) जे लोक सुवार्तेचा प्रसार घाईने किंवा अडथळ्याने होण्याचे परिणाम विचारात सुसमाचाराला गती देण्याच्या किंवा अडथळा आणण्याच्या परिणामाबद्दल विचार करणारे लोक, त्याचा विचार स्वतःच्या किंवा जगाच्या संदर्भात करतात. त्याचा देवाशी असलेल्या संबंधाबद्दल थोडेच लोक विचार करतात. पापामुळे आपल्या सृष्टीकर्त्याला किती दुःख सहन करावे लागले याचा विचार करणारे फारच थोडे.ख्रिस्ताच्या यातनांमध्ये संपूर्ण स्वर्गाने दु:ख भोगले; पण ते दुःख त्याच्या मानव रूपातील प्रकटीकरणाने सुरू किंवा समाप्त झाले नाही.क्रूस हा आपल्या बोथट इंद्रियांना त्या वेदनेचे प्रकटीकरण आहे, जी पापाने आपल्या उत्पत्तीपासूनच देवाच्या हृदयावर आणली आहे. प्रत्येक चुकीची वाटचाल, प्रत्येक क्रूरतेचा कृत्य, प्रत्येक वेळी जेव्हा मानव देवाच्या आदर्शापर्यंत पोहोचण्यात अपयशी ठरतो—तेव्हा ते देवाच्या हृदयाला वेदना देतात.जेव्हा इस्राएलवर आपले देवाशी असलेले विभाजनाचे खात्रीशीर परिणाम आले—शत्रूंकडून पराभव, क्रूरता आणि मृत्यू—तेव्हा शास्त्रात लिहिले आहे की, “इस्राएलाच्या दु:खामुळे त्याचे मन खिन्न झाले.” “त्यांच्या सर्व क्लेशांत तो क्लेशी झाला; ... आणि त्याने त्यांना उचलले आणि जुन्या काळापासून त्यांना वाहून नेले.” **(न्यायाधीश १०:१६; यशया ६३:९).**

त्याचा आत्मा “अवर्णनीय आर्तनादांनी आपल्या वतीने विनंती करतो.” जसे “संपूर्ण सृष्टी एकत्र वेदना भोगत आहे व प्रसववेदनेत तडफडत आहे” **(रोमकरांस ८:२६, २२),** तसेच अनंत पित्याचे हृदयही सहानुभूतीने व्यथित होते. आपले जग ही एक महान रुग्णालय आहे—दु:खाने भरलेले असे दृश्य, ज्याचा विचार आपण पूर्णपणे करण्याचे धाडसही करीत नाही, कारण ते ओझे आपल्या क्षमतेपलीकडे जाईल. तरीही देव हे सर्व जाणतो आणि अनुभवतो. पाप आणि त्याचे परिणाम नष्ट करण्यासाठी त्याने आपला “सर्वात प्रिय पुत्र” दिला; आणि त्याने आपल्याला त्याच्याशी सहकार्य करून या दु:खाच्या दृश्याचा अंत घडवून आणण्याचे सामर्थ्य दिली आहे.

“आणि राज्याची ही सुवार्ता सर्व जगात सर्व राष्ट्रांना साक्ष म्हणून प्रचारली जाईल;

आणि तेव्हा अंत येईल.” — मत्तय २४:१४. {शिक्षण २६३}

९) हजाराहून अधिक वर्षे यहूदी राष्ट्राने देवाच्या दयेला तुच्छ मानले, तिचा गैरवापर केला आणि त्यामुळे त्याच्या न्यायाला आमंत्रण दिले. त्यांनी त्याच्या इशाऱ्यांना नाकारले आणि त्याच्या संदेष्ट्यांचा वध केला. या पापांसाठी ख्रिस्ताच्या काळातील लोक स्वतःला दोषी ठरवीत होते, कारण त्यांनी त्याच वाटेवर चालणे निवडले. त्यांच्या काळातील कृपेच्या आणि इशाऱ्यांच्या नकारात त्या पिढीचा अपराध दडला होता. अनेक शतकांपासून राष्ट्राने ज्या बेड्या स्वतःसाठी तयार केल्या होत्या, त्या ख्रिस्ताच्या काळातील लोकांनी स्वतःवर घट्ट केल्या.

प्रत्येक युगात देव मनुष्याला एक विशेष काळ देतो—प्रकाशाचा आणि विशेषाधिकाराचा काळ—ज्यामध्ये तो देवाशी पुन्हा मेल साधू शकतो. परंतु या कृपेचीही मर्यादा असते. दया अनेक वर्षे विनंती करू शकते, परंतु शेवटी असा वेळ येतो, जेव्हा दया आपली शेवटची विनंती करते. मानवी हृदय इतके कठोर होते की ते देवाच्या आत्म्याच्या स्पर्शालाही प्रतिसाद देत नाही. त्या वेळी, पाप्याला नम्रतेने बोलावणारा, विनवणी करणारा गोड स्वर आता अधिक ऐकू येत नाही; ताडना आणि इशारे थांबतात.तो दिवस यरुशलेमवर आला होता. येशूने त्या नाशासाठी ठरलेल्या शहराकडे पाहून वेदनेने रडले, परंतु तो तिला वाचवू शकला नाही. त्याने तिच्यासाठी प्रत्येक उपाय वापरून पाहिला होता. पण जेव्हा इस्राएलने देवाच्या आत्म्याच्या इशाऱ्यांना नाकारले, तेव्हा त्यांनी एकमेव मदतीच्या मार्गालाच नाकारले. त्यांना वाचवण्यासाठी दुसरी कोणतीही शक्ती उरली नव्हती.यहूदी राष्ट्र हे सर्व युगांतील त्या लोकांचे प्रतीक आहे, जे अनंत प्रेमाच्या विनवणींना तुच्छ मानतात. ख्रिस्ताने यरुशलेमसाठी ओतलेले अश्रू हे सर्व काळातील पापांसाठी होते. इस्राएलवर जाहीर झालेल्या न्यायात, देवाच्या पवित्र आत्म्याच्या इशाऱ्यांना आणि ताडनांना नाकारणाऱ्या प्रत्येक पिढीने आपला स्वतःचा न्याय पाहावा.आजच्या पिढीतही असे अनेक आहेत, जे त्या अविश्वासी यहूद्यांच्या पावलांवर चालत आहेत. त्यांनी देवाच्या शक्तीच्या प्रकटीकरणाला पाहिले आहे; पवित्र आत्म्याने त्यांच्या अंतःकरणाला संबोधले आहे; पण तरीही ते त्यांच्या अविश्वासाला आणि विरोधाला चिकटून राहतात. देव त्यांना वारंवार इशारे आणि तंबी पाठवतो, पण ते आपली चूक

कबूल करण्यास तयार नसतात. ते देवाचा संदेश आणि त्याचे दूत दोघांनाही नाकारतात. त्यांच्या पुनर्स्थापनेसाठी देव ज्या साधनांचा उपयोग करतो, तेच त्यांच्या अडथळ्याचे कारण बनते.देवाचे संदेष्टे पतित इस्राएलला अप्रिय होते, कारण त्यांच्या द्वारे त्यांच्या लपवलेल्या पापांचे उघडपणे झाले. राजा अहाब एलियाला आपला शत्रू मानत होता, कारण संदेष्टा राजाच्या गुप्त पापांना उघड करत होता. त्याचप्रमाणे आजही ख्रिस्ताचा सेवक—जो पापाचा ताडनाकारक आहे—त्याला उपहास आणि विरोध सहन करावा लागतो. बायबलमधील सत्य, ख्रिस्ताचा धर्म, आज नैतिक भ्रष्टतेच्या प्रचंड प्रवाहाविरुद्ध संघर्ष करत आहे.

आज माणसांच्या हृदयात असलेला पूर्वग्रह ख्रिस्ताच्या काळापेक्षा अधिक प्रबळ आहे. ख्रिस्ताने लोकांच्या अपेक्षा पूर्ण केल्या नाहीत; त्याचे जीवन त्यांच्या पापांसाठी एक ताडना होते, आणि त्यांनी त्याला नाकारले. आजही देवाचे सत्य मानवी प्रवृत्ती आणि व्यवहारांशी सुसंगत नाही, म्हणून हजारो लोक त्याच्या प्रकाशाला नाकारतात. सैतानाच्या प्रेरणेने माणसे देवाच्या वचनावर शंका घेतात आणि स्वतःच्या बुद्धीवर विश्वास ठेवतात. ते प्रकाशाऐवजी अंधाराची निवड करतात—आणि त्यासाठी आपल्या आत्म्याचा नाश ओढवून घेतात.जे ख्रिस्ताच्या शब्दांवर वाद घालत होते, त्यांना नेहमीच आणखी वादासाठी कारण मिळत गेले, जोपर्यंत त्यांनी “सत्य आणि जीवन” यांपासून पूर्णपणे तोंड फिरवले नाही. आजही तसेच आहे. देव प्रत्येक मानवी प्रश्नाचे उत्तर देण्याचे किंवा प्रत्येक शंकेला दूर करण्याचे वचन देत नाही. जे लोक देवाच्या वचनाच्या प्रकाशकिरणांना नाकारतात, त्यांच्यासाठी त्या वचनाचे रहस्य कायमचे अस्पष्टच राहते. त्यांच्यासाठी सत्य लपवले जाते. ते अंधारात चालतात आणि पुढे त्यांचा नाश आहे हे त्यांना कळत नाही.

ख्रिस्ताने ऑलिव्ह पर्वतावरून जगाकडे आणि सर्व युगांकडे पाहिले, आणि त्याचे शब्द प्रत्येक त्या आत्म्यास लागू होतात, जो दैवी दयेच्या विनवणींना तुच्छ मानतो. त्याच्या प्रेमाचा उपहास करणाऱ्या आत्म्या, तो आज तुलाच उद्देशून बोलतो—“तू, होय तूच,” तुझ्या शांततेसाठी जे काही आवश्यक आहे ते जाणून घेणे तुझे कर्तव्य आहे. ख्रिस्त तुझ्यासाठी कडू अश्रू गाळत आहे, जरी तुला स्वतःसाठी रडायला अश्रू नाहीत. आधीच तुझ्यात तीच हृदयाची कठोरता दिसत आहे, ज्यामुळे फरीशांचा नाश झाला. आणि देवाच्या कृपेचा प्रत्येक पुरावा, दैवी प्रकाशाचा प्रत्येक किरण—तो

आत्म्याला वितळवतो आणि नम्र करतो, किंवा त्याला निराश व पश्चात्तापाशिवायच्या कठोरतेत पुष्ट करतो. {ख्रिस्ताचे जीवन, पाने ५८४–५८८}

निष्कर्ष

अशा प्रकारे,देवाच्या राज्यात कार्य करणारी तत्त्वे आणि देवाचे नियम त्याच्या चारित्र्याचे प्रतिबिंब कसे आहेत हे आपल्याला दिसते. देव आणि त्याच्या राज्याबद्दल समजून घेण्यासारखे आणि जाणून घेण्यासारखे अजूनही बरेच काही आहे आणि आम्ही इच्छुक वाचकांना खालील साहित्य विचारात घेण्यास आमंत्रित करतो.
आगाप व्हिडिओमालिका:
https://www.youtube.com/playlist?list=PL46eY1RJ_dJ5w3IndLQKzePReM0Kgp6Wg

पुस्तके आणि पुस्तिका:
https://maranathamedia.com/book_theme/view/character-of-god

देवाच्या स्वभावावरील व्हिडिओ मालिका (स्पॅनिश भाषेत
https://www.youtube.com/playlist?list=PL99Wh-ROsXdC5OiUZAPU9wOvnt4RJjoa

म्हणूनआपण समज आणि अनुभवात पुढे जातो, तर देव आपल्याला त्याच्या पुत्राच्या प्रतिमेत परिपूर्ण बनवो अशी आपली इच्छा असते, कारण आपण त्याला जसे आहे तसे पाहिले असेल.

PRINCIPLES OF THE CHARACTER OF GOD

What are the principles that govern God's character? What is God's relationship to His law? How does God deal with His rebellious children? This booklet considers these questions, and the relationship between God, life and death; and God's relationship to the use of force and freedom. Additionally, what will the end of the wicked be like? Will all be saved? What is God's wrath like? What is God's relationship to the wars described in the Old Testament? The verses on these subjects are considered in the light of the cross of Christ, which illuminates the existing conflict and the character of our loving heavenly Father.

Daniel E. Bernhardt

QUE TE CONOZCAN
JUAN 17:3

ISBN 978-987-88-6455-6
9 789878 864556